ആദവും ദൈവവും

എ. അടപ്പൂർ

692
239
DA
JANATHA SERVICES
ERNAKULAM

697

ആദവും ഭൈവവും

ഇതര കൃതികൾ :

ഞാൻ കണ്ട പോളണ്ട് (NBS)
മനുഷ്യനും മൂല്യങ്ങളും (NBS)
ഇരുളും വെളിച്ചവും (NBS)
ജോണും പോളും ജോൺപോളും (NBS)
പാളം തെറ്റിയ ദൈവശാസ്ത്രം (ജനത)
ഈശ്വരനുണ്ടെങ്കിൽ — തജ്ജമ (ജനത)
അണുബോംബു വീണപ്പോൾ — തജ്ജമ

ഗ്രന്ഥകർത്താ

ജസ്വിട്ട് വൈദികൻ. ജനനം 1926-ൽ. സ്വദേശം മൂവാറ്റുപുഴക്കടുത്തു് ആരക്കുഴയിൽ. മാതാപിതാക്കൾ ജോൺ, മറിയം. ഇന്ത്യയിൽ പൂർത്തിയാക്കിയ വൈദിക പഠനത്തിനുശേഷം അമേരിക്കയിലെ മർക്കേറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽനിന്നു മനഃശാസ്ത്രത്തിൽ എം. എ. ബിരുദവും ഫ്രാൻസിലെ സ്ട്രാസ്ബൂർഗ്ഗ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽനിന്നു ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഡോക്ടറേറ്റും സമ്പാദിച്ചു. എട്ടു് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവായ ഫാ. അടപ്പൂർ ആംഗ്ലിക്കൻ – റോമൻ കാത്തലിക്കു് അന്തർദ്ദേശീയ സമിതിയിലെ അംഗവും കൂടിയാണു്.

ആദവും ദൈവവും

ACHARYA PALACKAL JEEVAS KENDRAM
LIBRARY
17286
ALWAYE

എ. അടപ്പൂർ

9.00 ജനത തേവര

Distributed by:
Janatha Book Stall
Thevara, Cochin-13

M/239
ADA

© A. Adappur 1986

Published by:
The Author

Printed at:
K C. M. Press
Karikkamuri, Cochin-682 011

Art:
C. N. Raju, K. C. M. Press

SNOO 246 868707 1000 - 1 D - 22

അവതാരിക

എം. തോമസ് മാത്യു

സമകാലിക ജീവിത സമസ്യകളെ ചിരന്തനമൂല്യങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പരിശോധിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഫാ. എ. അടപ്പൂരിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളം. 'മനുഷ്യനും മൂല്യങ്ങളും', 'ഇരുളും വെളിച്ചവും' എന്നീ ഗ്രന്ഥനാമങ്ങളംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യങ്ങളും അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന പ്രമേയങ്ങളും നന്നായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസം, സ്നേഹം, കാരുണ്യം, സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവയാണ് അദ്ദേഹം എക്കാലത്തും ഉയത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള മൂല്യങ്ങളം. ജീവിതത്തെ മൂല്യവത്താക്കിത്തീർക്കുന്നത് അവയാണെതാനും. മനുഷ്യന്റെ മാനുഷികതതന്നെ മൂല്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രമായ ഇച്ഛാശക്തിയാലും വിവേകത്താലും അനേകസാദ്ധ്യതകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നും തന്റെ വഴി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെയാണ് താൻ ആരും എന്നും മനുഷ്യൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. അതും വെളിപ്പെടുത്തലാണോ സൃഷ്ടിയാണോ എന്നതും തക്വിഷയമാകാം. ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പുണ്ട് എന്നതും സത്യം. അതിനു നിയാമകമായി വത്തിക്കേണ്ട, വത്തിക്കുന്ന ഘടകത്തെയാണ് നാം മൂല്യം എന്നു വിളിക്കുന്നതും. മഹിതജീവിതങ്ങളം സ്വയം എരിഞ്ഞും നമുക്കും നല്കിയതും ഈ മൂല്യ സങ്കല്പത്തെയാണ്.

എന്നാൽ നിത്യദീപ്തമായിരിക്കേണ്ട ഈ മൂല്യങ്ങളും കും മങ്ങലേല്ക്കുകയും ജീവിതമാകെ ആസുരവാസനകളുടെ വിളയാട്ടത്തിനുള്ള വേദിയായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ നമുക്കു കാണാം. അത്തരം ഒരു ചരിത്രസന്ധിയിലൂടെയാണ് ഇപ്പോളം നാം കടന്നുപോകുന്നതെന്നും ചിന്തകന്മാർ വേപഥുവോടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടും മാനുഷികമൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യനെ ഓമ്മിപ്പിക്കേണ്ടതും അതിപ്രധാനമാ

യിരിക്കുന്നു. ഈ യുഗധർമ്മത്തിന്റെ നിർവഹണമാണു് ഫാ. അടപ്പൂരിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

'ആദവും ദൈവവും' എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥവും ഇതേ യുഗധർമ്മത്തെ സരളമായും ഋജുവായും നിറവേറ്റുന്നു എന്നു കണ്ടു് ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. എട്ടു് ലഘുപ്രബന്ധങ്ങൾ അടങ്ങിയതാണു് ഈ സമാഹാരം. ഗ്രന്ഥനാമമായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു് ആദ്യത്തെ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ശീർഷകമാണു്—ആദവും ദൈവവും. ശ്രീ വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി ഈ പേരിൽ എഴുതിയ ഒരു കവിത പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ എവിടെയോ കയറിക്കൂടുകയും കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കാസഭാമെത്രാന്മാർ അതിനെക്കുറിച്ചു് വിപരീതാഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത സംഭവം ഇപ്പോഴും മിക്കവാറും വിസ്മൃതകോടിയിൽ എത്തിക്കാണും. ആ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ഫാ. അടപ്പൂർ എഴുതിയതാണു് ഈ ദീർഘപ്രബന്ധം. മനുഷ്യന്റെ 'മത്സ്യതാദപ്പ്'ത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണു് ഈ കവിത. ആദം, ദൈവം, പറുദീസ എന്നീ പേരുകളും കവിതയിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ബൈബിളിലെ ഒരു സംഭവവിവരണത്തെയും പുനരാഖ്യാനം ചെയ്യാൻ കവി ഉദ്യമിച്ചിട്ടില്ല. ആദി പാപം, ദൈവശിക്ഷ, പറുദീസാനഷ്ടം ഇവ കവിതയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലുണ്ടു്. അവയൊക്കെവച്ചുകൊണ്ടു് ദുരിതപൂർണ്ണമായ ഈ ജീവിതത്തിൽ പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചുകഴിയാൻ പറുദീസതേടേണ്ടതില്ല എന്ന ഭാവത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കാൻ കവി ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ബിഷപ്പന്മാർക്കു് മിണ്ടാതിരിക്കാൻ ആവാത്തതുകൊണ്ടു് അവർ അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഫാ. അടപ്പൂർ ഈ പശ്ചാത്തലം എല്ലാം വച്ചുകൊണ്ടു് ബൈബിളിലെ മനുഷ്യദർശനത്തെയും ദൈവദർശനത്തെയും അത്യന്തം സരളമായി വിവരിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. അതാണു് ഈ പ്രബന്ധത്തിനുള്ള ശ്രദ്ധേയമായ മെച്ചവും. എന്നാൽ, വേദശാസ്ത്രപരമായ സാഹിത്യവിമർശനത്തിന്റെ പരിമിതി കണക്കിലെടുക്കാതെ കാവ്യവിമർശനത്തിനു് അദ്ദേഹം മുതിർന്നതു് വേണ്ടിയിരുന്നോ എന്നു സംശ

യിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.'' വിശ്വാസിയുടെ അനുഭവത്തിന്റെയോ വേദശാസ്ത്രപരമായ സംവർഗ്ഗങ്ങളുടെയോ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പ്രത്യേക ക്രിസ്തീയ വിമർശന പദ്ധതി എന്ന ആശയത്തെ ഞാൻ തിരസ്കരിക്കുന്നു'' എന്നു് ആമോസ് എൻ. വൈൽബർ 'സാഹിത്യവും മതവും' എന്ന പ്രഖ്യാതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സുദീർഘമായ അവതാരികയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഈ പ്രകരണത്തിൽ ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഓരോ കവിതയിലും വർഗ്ഗ വിപ്ലവ പ്രചാരണ സാദ്ധ്യത ഉറ്റുനോക്കുന്ന പരിഹാസ്യമായ വിമർശന രീതിയുടെ വേറൊരു പതിപ്പുകൂടി നാം ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കണമോ? ഈ താരതമ്യംതന്നെ വൈൽഡറുടേതാണെന്നു് പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

കവിക്കു കവിത എഴുതാനുള്ളതു സ്വാതന്ത്ര്യം കവിതയെക്കുറിച്ചു് അഭിപ്രായം പറയാൻ ബിഷപ്പന്മാർക്കുമില്ലേ എന്ന ചോദ്യം യുക്തിസഹംതന്നെ. ഇതേ സ്വാതന്ത്ര്യം ഗവർണ്മെൻറും പാർട്ടിയും കയ്യാളിയതിന്റെ കുചേഷ്ടിതങ്ങൾ എത്രമാത്രം നാം കണ്ടിരിക്കുന്നു! അധികാര സ്ഥാനത്തിന്റെ—അതു് രാഷ്ട്രത്തിന്റെയോ സഭയുടെയോ ആയാലും—വിമർശനത്തിനു് സെൻസർഷിപ്പിന്റെ സ്വഭാവം വരും. അതു് 'സ്വാതന്ത്ര്യം' എന്ന മൂല്യത്തിന്റെ നിഷേധവുമാണു്.

ആശയങ്ങളുടെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും പേരിൽ നടന്നിട്ടുള്ള, ഇന്നും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, നരപീഡനത്തെ ശക്തിയായി എതിർക്കുന്നതാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ മിക്ക പ്രബന്ധങ്ങളും. വിമോചനം വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് അവതരിച്ച പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പതുക്കെ ചമ്മട്ടിയേന്തി മനുഷ്യനെ വരുതിയിൽ നിർത്താൻ പാടുപെടുകയാണു് ചെയ്തതു്; രാഷ്ട്രവും അതിന്റെ അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളും കൊഴിഞ്ഞുപോകും എന്നു പ്രവചിക്കുകയും പ്രലോഭിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത പ്രത്യയ ശാസ്ത്രങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യതൃഷ്ണയെ ചാട്ടവാറിന്റെ സീൽക്കാരത്തിൽ മുക്കിക്കൊല്ലാനാണു് ഉത്സാഹിച്ചതു്. അതോടൊപ്പം, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സുഭിക്ഷതയുടെയും മണിത്തൊട്ടിലായി വിരാജിച്ച നാഗരികതകൾ ബീഭത്സവൃത്തികളുടെ വിഹാരഭൂമിയായി വിഷവിത്തു വിതയ്ക്കുന്നു! ഈ രണ്ടു

ദൃശ്യങ്ങളുടെയും ഇടയ്ക്കുനിന്നുകൊണ്ടാണു് സ്നേഹത്തിന്റെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും വെളിച്ചം പൊലിയാതെ സൂക്ഷിക്കാനുള്ള ആഹ്വാനം മന്ദമായി ഉയരുന്നതു്.

ഒരു കാര്യം എടുത്തു പറയാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഫാ. അടപ്പൂർ എന്തു് എഴുതുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടു് എന്താണു് എന്നതിനെക്കുറിച്ചു് സംശയമുണ്ടാവുകയില്ല. അക്ലിഷ്ടമായി, അവക്രമായി, സുദൃഢമായ ഒരു നിലപാടിന്റെ വ്യക്തതയോടുകൂടി അദ്ദേഹം തനിക്കു പറയാനുള്ളതു പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു് യോജിക്കുകയോ വിയോജിക്കുകയോ ചെയ്യാം. പറയുന്നതെന്തെന്നു പിടികൊടുക്കാതെ നിങ്ങളെ കുഴക്കാൻ ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം തുനിയുകയില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സൗഹൃദപൂർണ്ണമായ സംവാദത്തിനുള്ള ക്ഷണമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയെ നിങ്ങൾക്കു കണക്കാക്കാം.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കടന്നുനിന്നു് ഈ കുറിപ്പു് എഴുതാൻ എന്നെ ക്ഷണിച്ചതും തീർച്ചയായും ആ സൗഹൃദത്തിന്റെ പ്രകടനമാണു്. സ്നേഹത്തിനു നന്ദി പറയുന്നതു് സ്നേഹത്തെ നിഷേധിക്കലാണു്. അതുകൊണ്ടു് വിനയപൂർവ്വം ഈ ഗ്രന്ഥം വായനക്കാക്കു് ഞാൻ കൈമാറുന്നു.

ആമുഖക്കുറിപ്പ്

ഇക്കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ എഴുതിയ പ്രബന്ധങ്ങളാണിവ. പ്രൊ. തോമസ് മാത്യുവിന്റെ പ്രൗഢവും മർമ്മസ്പർശിയുമായ അവതാരിക ഈ കൃതിയെ കൂടുതൽ ധന്യവും ശ്രദ്ധേയവുമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനു് അദ്ദേഹത്തോടു് എനിക്കുള്ള നന്ദി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തിൽ കുറേക്കാലം സജീവമായി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയാണു് ആദ്യത്തെ പ്രബന്ധം. ആ ചർച്ച ഒട്ടൊക്കെ ഏകപക്ഷീയമായിരുന്നെന്നു എനിക്കു് തോന്നിയിട്ടുണ്ടു്. അതിനു് ഒരു മറുവശമുണ്ടെന്നും ആ മറുവശത്തിനു അതിനേറെതായ ന്യായീകരണമുണ്ടെന്നും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയാണു് ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. സാഹിത്യംപോലെതന്നെയോ അതിലേറെയോ മനുഷ്യജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളാണവ. അത്യഗാധങ്ങളും അതീവസങ്കീർണ്ണങ്ങളുമായ അത്തരം മതാത്മത-ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളെ സാഹിത്യകാരൻ പരോക്ഷമായെങ്കിലും പരാമർശിക്കുമ്പോഴും നിരൂപകൻ അവയുടെ നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുണമെന്നു പറയുന്നതു് യുക്തിസഹമാണോ? സത്യവും സൗന്ദര്യവും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളാണോ? സത്യദർശനവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത സൗന്ദര്യ ചർച്ചയോ സ്വാതന്ത്ര്യമോ മനുഷ്യോചിതമാകുന്നതെങ്ങിനെ? എന്താണു് പ്രപഞ്ചത്തേയും മനുഷ്യനേയും സംബന്ധിക്കുന്ന പാരമ്പര്യികമായ സത്യം? അതു് കണ്ടെത്താനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളേവ? —അവതാരികാകാരൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ''സൗഹൃദപൂർണ്ണമായ സംവാദ''ത്തിനിടയിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെടേണ്ട ചോദ്യങ്ങളാണിവ. അവയുത്തരം കാണാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവർ പോലും ''വിശ്വവിപ്ലവ പ്രചാരകരു''ടേയും ക്രിസ്തുവിനേറെയും ജീവിത ദർശനങ്ങളിൽനിന്നു സമദൂരം പുലർത്തുന്ന ഏതോ 'വാല്മീക'ത്തിനുള്ളിൽ നിലയുറപ്പിക്കണമെന്ന വാദം പഠനാർഹംതന്നെ.

കൊച്ചി, 11 ജൂലായ്, 1986 **എ. അടപ്പൂർ**

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കൃതികൾ
നിരൂപക ദൃഷ്ടിയിൽ

മനുഷ്യനും മൂല്യങ്ങളും :

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ; ''ഫാ. അടപ്പൂർ എല്ലാ മതങ്ങൾക്കും പൊതുവായ തത്വങ്ങളാണ് മുഖ്യമായും ഉന്നയിക്കുന്നത്. ഉദ്ബുദ്ധവും ഉദാരവും സഹാനുഭൂതിപൂർണ്ണവുമായ ഈ സമീപനത്തെ എത്ര അഭിനന്ദിച്ചാലും അധികമാവുകയില്ല. ചിന്തോദ്ദീപകമായ ഈ കൃതി വിചാരശീലരായ വായനക്കാർക്ക് ഞാൻ കലവറകൂടാതെ ശുപാർശചെയ്യുന്നു.''

ജോണും പോളും ജോൺപോളും :

സി.പി. ശ്രീധരൻ : ''..... അനാവശ്യമോ അപ്രസക്തമോ ആയ പദങ്ങളില്ലാതെ, വക്രവും ദുർഗ്രഹവുമായ പദവാക്യസമുച്ചയങ്ങളില്ലാതെ, കല്ലും തടവുമില്ലാതെ ദ്രുതഗതിയിലൊഴുകുന്ന ശുദ്ധവും ശക്തവും അക്ലിഷ്ടമധുരവുമായ ഭാഷാശൈലി.''

പ്രൊഫ. തോമസ് മാത്യു : ''ആഗോളപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള തെളിഞ്ഞ കാഴ്ചപ്പാടും ദാർശനിക സമസ്യകളെ കുറിച്ചുള്ള അവഗാഹവും ദൈവശാസ്ത്രപരമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പരന്ന വായനയും സരസമായ ആഖ്യാനശൈലിയോട് മേളിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സത്ഫലമായി ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ കണക്കാക്കാം.''

ഇരുളും വെളിച്ചവും :

ചെറിയാൻ കുനിയന്തോടത്തു് : ''മനുഷ്യ ജീവിതത്തിലെ കറുപ്പും വെളുപ്പും നിയതമായ ജീവിത ദർശനത്തിന്റെ ദർപ്പണത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രതിഫലിക്കുന്നു എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന പ്രബന്ധ സമാഹാരം..... അനീതിക്കും അസമത്വത്തിനും എതിരെയുള്ള പ്രതിഷേധ ശബ്ദം മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്ന ഈ കൃതി ഉദാത്തമായ മനസ്സിന്റെ പരിപാകഫലമത്രെ.''

ദീപിക : ''..... ലോകചരിത്രത്തിലും തത്വശാസ്ത്ര കലാ സാംസ്ക്കാരാദികളിലുമുള്ള അവഗാഹവും ദേശീയവും അന്തർ ദേശീയവുമായ സംഭവവികാസങ്ങളിലുള്ള അവബോധവും ഈ ലേഖനങ്ങളെ പ്രാമാണികങ്ങളാക്കുന്നു.''

ഡോക്ടർ ബോസ്സോ പുത്തൂർ : ''അഴകുള്ള ഭാഷയിൽ ആഴ മേറിയ വിഷയങ്ങളും ആനുകാലികമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴി വുള്ള.....എ. അടപ്പൂരിന്റെ ഗ്രന്ഥം ലളിതവും ഒപ്പം പണ്ഡിതോ ചിതവുമാണ്.''

ഞാൻ കണ്ട പോളണ്ട് :

''ഫാദർ അടപ്പൂരിന്റെ 'ഞാൻ കണ്ട പോളണ്ട്' എന്ന യാത്രാ വിവരണ ഗ്രന്ഥം കിട്ടിയപ്പോഴും അത്യൽസാഹത്തോടെ വായി ച്ചതു് പോളണ്ടിന്റെ ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചു് മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ചിത്രം എത്രത്തോളം വസ്തുതയോടടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു പരിശോധി ക്കാൻ കൂടിയാണു്. പോളിഷ് ജനതയുടെ കാച്ചിത്തെളിച്ച ഉരുക്കു പോലുള്ള ആത്മവീര്യവും ബഡാവാഗ്നിപോലെ അന്തരംഗത്തിൽ ജ്വലിക്കുന്ന വിശ്വാസ ശക്തിയും ഈ പുസ്തകം അനാവരണം ചെയ്യു തരുന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടതിൽ വളരെ സന്തോഷം തോന്നി.''

ഡോ. എം. ലീലാവതി താലന്തു്, നവംബർ 1984

''പാളം തെറ്റിയ ദൈവശാസ്ത്രം''

ഈ പുസ്തകത്തിലെ ലേഖനങ്ങളിലൂടെ കടന്നു പോകുമ്പോഴും സമതുലിതമായ ചിന്താഗതിയാണു് ഗ്രന്ഥകർത്താവിനുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും ... പഠനാർഹങ്ങളായ ഏഴു് പ്രബന്ധങ്ങ ളാണു് ഈ സമാഹാരത്തിലുള്ളതു്. അവയിലൂടെ വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിവിധ രൂപഭാവങ്ങളും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ മനസ്സിരുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഫാ. കനിയന്തോടത്തു് ദീപിക

ഉള്ളടക്കം

ആമുഖം

അവതാരിക – പ്രൊഫ. എം. തോമസ് മാത്യു

പ്രബന്ധങ്ങൾ പേജ്

1. ആദവും ദൈവവും 9
2. ധാർമ്മികതയുടെ പ്രവാചകൻ 33
3. നാടുകടന്നവരുന്ന ഒരു നോവൽ 41
4. അഗ്സ്റ്റോസ് പാതിരിയും ഫാ. ബെസ്സ്വിയും 51
5. സാഹിത്യത്തിലെ ആധുനികത 59
6. മതവും സംസ്കാരവും 68
7. മനസ്സാക്ഷിയുടെ മർമ്മരം 79
8. സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കും 90

ആദവും ദൈവവും

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ ''ആദവും ദൈവവും'' എന്ന പ്രശസ്ത കവിതക്കെതിരെ 1983-ൽ കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കാ മെത്രാൻമാർ പുറപ്പെടുവിച്ച പ്രസ്താവന നമ്മുടെ സാംസ്ക്കാരിക മണ്ഡലത്തിലെമ്പാടും ചൂടറ്റ ചർച്ചാവിഷയമായിരുന്നുവല്ലോ. വിപ്ലവകൃതിയുടെ പ്രതിപാദ്യം ആദവും വിമർശകർ മെത്രാൻമാരും ആകയാൽ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ബൈബിൾ, ക്രിസ്തുമതം, സമൂഹത്തിൽ മെത്രാൻമാർക്കുള്ള സ്ഥാനം, ബഹുഭാത്മകമായൊരു ജനാധിപത്യത്തിൽ കലാകാരൻമാർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹിത്യനിർമ്മിതിയുടെ മൗലികതത്ത്വങ്ങൾ, സർവ്വകലാശാലകളുടെ അക്കാദമികസ്വായത്തത തുടങ്ങിയ എണ്ണമറ്റ ജൈവപ്രശ്നങ്ങൾ, ഇന്ദ്രജാലക്കാരന്റെ തൊപ്പിയിൽ നിന്നുയരുന്ന കൗതുക വസ്തുക്കൾ പോലെ, ചർച്ചക്കിടയിൽ പൊങ്ങി വന്നിരിക്കുകയാണ്.

രംഗമെല്ലാം കിളിവാതിലിലൂടെ നോക്കിക്കണ്ടു ദുഃഖിക്കുന്ന എം. ടി. വാസുദേവൻനായർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനപ്രീതിയാർന്ന പ്രതിവാരപംക്തയിൽ എഴുതി: ''സൗന്ദര്യസങ്കല്പങ്ങൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ മുഴക്കോലുകൾ കൊണ്ടളക്കുന്ന പതിവ് ഒരു പ്രാകൃത യുഗത്തിന്റെ സ്മരണയിൽ മാത്രമായിരുന്നു എന്നു നമ്മൾ ധരിച്ചുവെച്ചതു തെറ്റ്. മനുഷ്യന്റെ അവശതകളെയും അവകാശങ്ങളെയും പറ്റിയുള്ള മുറവിളികൾ ദേവീദേവൻമാരും പുണ്യവാളൻമാരും തമ്മിലുള്ള കാട്ടിലെ അതിർത്തിത്തർക്കങ്ങളുടെ അനുരണനങ്ങളായി നാട്ടിലും നഗരങ്ങളിലും കേൾക്കുന്ന ആക്രോശങ്ങളിൽ തിരിച്ചറിയാനാവാതെ മുങ്ങിപ്പോയി. എല്ലാ കർമ്മശേഷിയും ദൈവങ്ങളുടെ

അവകാശസംരക്ഷണങ്ങൾക്കു് എന്നാണു പുതിയ മുദ്രാവാക്യം.''

''അപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ കാര്യമോ? ദുഃഖിതനും നിന്ദിതനും പീഡിതനുമായ പച്ചമനുഷ്യൻ ചളിയിൽ കിടന്നു നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കി കെട്ടതികൾ മറക്കാൻ ശ്രമിക്കവെ ആകാശത്തേയും സ്വർഗ്ഗത്തേയും ഈശ്വരനേയും ആദാമിനേയും ഒക്കെ ഓർത്തുപോയതാണു് കവിയുടെ തെറ്റു് എന്നു തിരുമേനിമാർ പറഞ്ഞതു് കേട്ടില്ലേ?'' (കലാകൗമുദി, 24-7-83)

വിഷ്ണുവിന്റെ കവിതയുള്ളിൽ കടന്നു് അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്താൻ എം. ടി. മിനക്കെട്ടിന്നില്ല. ആ കൃത്യം എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതി: കഠിനമായ അദ്ധ്യാനത്തിനെന്നപോലെ നിരന്തരമായ ജ്ഞാനാനുസന്ധാനത്തിനും അവസരം നൽകുന്ന ഇഹലോകജീവിതം വിട്ടു നിത്യസുഖം മാത്രം നൽകുന്ന സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു മടങ്ങാൻ ആദം സന്നദ്ധനായില്ല. ഇതാണു കവിതയുടെ സംക്ഷിപ്ത സാരാശം...ഈ കവിതകൾ കുട്ടികൾ വായിച്ചു കൂടാ എന്നു പറയുന്നതിനു് അവർ (മെത്രാൻമാർ) കാണുന്ന കാരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. മതവിജ്ഞാനത്തിനെന്നപോലെ സാഹിത്യ വിമർശനത്തിനും ഗണനീയമായ ഒരു സംഭാവനയായിരിക്കും ബിഷപ്പു് തിരുമേനിമാർ ഈ വിശദീകരണത്തിലൂടെ നൽകുന്നതു്'' (കലാലയം, 10-7-83)

ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലെന്നപോലെ ഇന്ത്യയിലും സമീപകാലത്തെ മതപരമായ ഫണ്ടമെൻറലിസം ഉയർന്നുവരുന്നതിനെപ്പറ്റി ഉൽക്കണ്ഠാകുലനാണു പ്രശസ്ത കവിയും നിരൂപകനുമായ സച്ചിദാനന്ദൻ. ഹൈന്ദവപക്ഷത്തുനിന്നും ഇസ്ലാമികപക്ഷത്തുനിന്നും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഫണ്ടമെൻറലിസ്റ്റ് നീക്കങ്ങളുടെ അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ മൂണ്ടിക്കാട്ടിയശേഷം, ക്രൈസ്തവരും ഇക്കാര്യ

ത്തിൽ പിറകിലല്ല എന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ഈ ആദ്യ കാവ്യ സംഭവം അദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്നു:

കലാകൗമുദിയുടെ പത്രാധിപർക്കെഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ സച്ചിദാനന്ദൻ പ്രഖ്യാപിച്ചു:

''ഇന്ത്യയിൽ സാംസ്ക്കാരിക രംഗത്തെ ഫാസിസം ഏതേതു പ്രഭവങ്ങളിൽ നിന്നു വരുന്നു എന്നും അവയുടെ അനുപാതം എന്തെന്നും ഏതാണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയാണ് ഈ സംഭവങ്ങളും.'' ശ്രീ നാരായണൻ, സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ, വി. ടി., കേളപ്പൻ ആദിയായ ''ഉത്പതിഷ്ണുക്കളുടെ നാടായിരുന്നിട്ടുള്ള കേരളംപോലും നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്തെ മതാന്ധതയുടെ ഇരുട്ടിലേക്കു പിൻവലിയുന്നതായി കാണുന്നു. എം. എൻ. റോയി ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പേ പ്രവചിച്ച അന്ധകാരം ഇന്ന് ഒരു ആസന്ന യാഥാർത്ഥ്യമായിരിക്കുന്നു. വലതു പക്ഷത്തിന്റെ ഈ നവോത്ഥാനത്തിനു പിന്നിൽ ഇടതു പക്ഷത്തിന്റെ പിൻമാറ്റങ്ങളുണ്ട്.''

ഉദ്ധരണികൾ ഇനിയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നില്ല. പ്രമാണികരായ ഈ മൂന്നു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വിമർശനങ്ങളും അവയുടെ പിന്നിലെ ചേതോവികാരങ്ങളും സ്വന്തമാക്കിക്കൊണ്ട് അതിപ്രശസ്തരും അപ്രശസ്തരുമായ മറ്റനേകം പേർ ഇതിനകം പത്രപംക്തികളിലൂടെ അഭിപ്രായ പ്രകടനം നടത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഇതൊക്കെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ വിവാദവിഷയമായ കവിതയെ തുറന്ന മനസ്സോടെ നോക്കിക്കാണുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്.

നിഷ്ണനാരായണൻ നമ്പൂതിരി അനുഗൃഹീതനായ ഒരു കവിയാണ്; ആദ്യവും ദൈവവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മികച്ച കവിതകളിലൊന്നും. അനുവാചകന്റെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു പറ്റുന്ന നാടകീയമായ തുടക്കം, ചടുലമായ സംഭാഷണത്തിലൂടെ ചാരുസംഗീതധാര പോലെ ഒഴുകിവരുന്ന കഥനരീതി, തിളക്കമാർന്ന സ്വഭാവ ചിത്രീകരണം, ആഴമേറിയ ദാർശനിക പ്രശ്നങ്ങളെ തൊട്ടു

തഴകിപ്പോകുന്ന പ്രതിപാദനം,- ഇത്യാദി എത്രയോ ധന്യതകളും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന കാവ്യശിൽപ്പമാണിത്! ഇക്കാര്യത്തിലാകട്ടെ, ആസ്വാദകരുടെ അഭിരുചികളും മൂലമല്ലാതെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും മൂലം അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടാകാനിടയില്ല.

കൃതഹസ്തനായ കവി ഈ കൃതിയിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കലാഭംഗികളെ ഉദ്ധരിച്ചു കൊണ്ടു വേറെ പലതും പറയാൻ കഴിയും. അതിനു തുനിയാതെ കവിതയിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്ന ജീവിത ദർശനത്തെപ്പറ്റി കുറെക്കൂടി വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആരംഭത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കവേയാണു ബൈബിളും ആദാമിന്റെ കഥപറയുന്നതു". ദൈവകല്പന ലംഘിച്ചു എന്ന കുറ്റത്തിനു് ആദവും ഹവ്വായും ഏദൻ തോട്ടത്തിൽ നിന്നു നിഷ്കാസിതരാകുന്നു. ആയിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം അവരെ തിരിച്ചു വിളിക്കാൻ ദൈവം ആ ആദിമമനുഷ്യന്റെ കൂടാരകവാടത്തിൽ വന്നണയുന്ന രംഗം അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു വിഷ്ണു തന്റെ കവിത തുടങ്ങുന്നതു്.

''ആദം!'' ''എൻ കൂടാരത്തി—
ലാരിതു പുലർകാല—
ചാരുസിന്ദൂരംപോൽ വ—
ന്നുണർത്തി വിളിക്കുന്നു''?
''ഇതു, ഞാൻ ദൈവം''
''കനിഞ്ഞിവിടെപ്പുൽപ്പായമേ
ലിരിക്കാം; തിടുക്കം പൂ
ണ്ടെഴുന്നെള്ളുവാനെന്തേ?''

ഈ തുടക്കവും അതിനുശേഷം ആദവും ദൈവവും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന സംഭാഷണവും ആദ്യന്തം കവികല്പിതമാണു്; ബൈബിളിലുള്ളതല്ല, മൂലകഥയുടെ രൂപഭാവങ്ങളിൽ ഒരു മാറ്റവും വരുത്താതെ കവിത രചിക്കണ

മെന്നു പറയുന്നതിൽ അത്ഥമില്ല. അങ്ങനെ ആരെങ്കി
ലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിയില്ലതാനും. പ്ര
തിപാദ്യം ഒരു ചരിത്രസംഭവമോ പ്രാക് സാഹിത്യ
രൂപമോ ഐതിഹ്യമോ എന്തായാലും അതിനോട് വ്യ
ക്തിഗതമായി പ്രതികരിക്കുന്ന കവിഭാവനയിൽ ഉരു
ത്തിരിയുന്ന സങ്കല്പന്നങ്ങളും ബിംബങ്ങളും ആശയ രൂപ
ങ്ങളുമൊക്കെ കവിതയിൽ പ്രതിഫലിക്കുക സ്വാഭാ
വികം മാത്രമാണ്. അത്തരം ആത്മാവിഷ്കാര
ത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സർഗ്ഗപ്രക്രിയയുടെ അവശ്യ
ഘടകമത്രെ. ആയിരം കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു ഒരു സുപ്രഭാ
തത്തിൽ ദൈവം ആദാമിനെ തേടിച്ചെന്നു എന്ന കവി
സങ്കല്പം മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. ആ ഇറങ്ങി വരവിൽ
ബൈബിളിനോ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിനോ നിരക്കാ
ത്തതായൊന്നുമില്ല. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കത്താവായ ദൈവം
തോട്ടത്തിലൂടെ സായാഹ്ന സഞ്ചാരത്തിനിറങ്ങാറുണ്ടായി
രുന്നെന്നു ഉല്പത്തി മൂന്നാം അദ്ധ്യായം 8–ാം വാക്യത്തിൽ
സൂചനയുണ്ട്. പോരെങ്കിൽ പാപിയായ മനുഷ്യനെ
നിരുപാധികം സ്നേഹിക്കുകയും അവന്റെ തിരിച്ചു വര
വ് കാത്തിരിക്കുകയും (ധൂർത്തപുത്രൻ) അവനെ തേടി
പോവുകയും (നല്ല ഇടയൻ) ഒക്കെ ചെയ്യുന്ന കാരുണ്യ
മൂർത്തിയായിട്ടാണു ദൈവം ബൈബിളിൽ ചിത്രീകരി
ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

പാഠവും ഭാഷ്യവും

ഏതെങ്കിലും ഒരു കലാസൃഷ്ടി വിശ്വവിശ്രുതമായ
ഒരു പ്രാക്കഥയുടെ പുനരാവിഷ്കാരമോ വ്യാഖ്യാന
മോ ആണെന്നു കവി അവകാശപ്പെടുമ്പോഴും മൂലവും
പുനരാഖ്യാനവും തമ്മിൽ–പാഠവും ഭാഷ്യവും തമ്മിൽ–
ഉള്ള പൊരുത്തം അഥവാ പൊരുത്തക്കേടു സാഹിത്യ
ചർച്ചയിൽ പ്രസക്തമായി വരുന്നു. മൂലകൃതി മതാ
ത്മകമാണെങ്കിൽ അതിനെ ഉപജീവിക്കുന്ന നൂതന
സൃഷ്ടികളെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചയിലേയ്ക്കു മതതത്വപരിഗണന

കടന്നു വരുന്നു. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്നു മതാചാര്യന്മാരെ അകറ്റി നിറുത്തണമെന്നുണ്ടോ? വിവാദക്ഷമമായ ഒരു പ്രശ്നമാണിതു്. ഏതായാലും അവരും കടന്നു വന്നു് അവർക്കു പറയാനുള്ളതു പറഞ്ഞാൽ അതു ''മതവിജ്ഞാനീയത്തിനെന്നപോലെ സാഹിത്യവിമർശനത്തിനും ഗണനീയമായ സംഭാവന''യായി തീർന്നേക്കുമെന്നു കരുതുന്നവരുമുണ്ടു്.

ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിക്കു പറയാനുള്ളതു് മാതൃഭൂമി വാരാന്തപ്പതിപ്പിൽ (24. 7. 83) പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഒരു കത്തിൽ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി.

''തനതായി വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുള്ള ഒരാത്മാവിന്റെ കേവലമായ പ്രതികരണമാണു കവിത. അതിനെ കാവ്യമര്യാദയിലാണു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. മറിച്ചു് ലോകമര്യാദയിലോ ശാസ്ത്രമര്യാദയിലൊ ആ കാമധേനുവിനെ സമീപിച്ചാൽ അത്ഥത്തിനു പകരം അനത്ഥങ്ങളാവും അനുവാചകൻ കറന്നെടുക്കുക. കവിതയിലില്ലാത്തതൊക്കെ ഉണ്ടെന്നു ധരിച്ചു വശാകും.''

ആസ്വാദനത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം

വിവിധ കാഴ്ചപ്പാടുകളിൽ നിന്നു് ഒരു കലാസൃഷ്ടിയെ സമീപിക്കാൻ കഴിയുമെന്നതു തീർച്ച. കാവ്യാസ്വാദനപരമായ മാനദണ്ഡങ്ങളും മാനിച്ചു വേണം കവിതയെ സമീപിക്കാൻ. മറ്റു് വിജ്ഞാനവിഭാഗങ്ങളുടെ മര്യാദകളും അനുസരിച്ചാവരുതു്. ഒരളവുവരെ ഇതു ശരിയാണു്, ഒരളവുവരെ മാത്രം. എന്തെന്നാൽ സമീപന രീതികളിലെ വൈവിധ്യമനുസരിച്ചു് വിമൂഷ്കൃതിയുടെ സംവേദനചക്രവാളം, അപ്പാടെ മാറിക്കളയുമെന്നൊരു സൂചന ഇവിടെയുള്ളതായി കാണുന്നു. അതിനോടു യോജിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. കലാസൗന്ദര്യ നിരീക്ഷണത്തിൽ വസ്തുനിഷ്ഠവും ആത്മനിഷ്ഠവുമായ അംശങ്ങളുടെ സമതുലിതാവസ്ഥയെ

പൊല്ലിയുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണതകളിലേക്കു നാം ഇവിടെ പ്രവേശിക്കണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു മറ്റതിനെ വസ്തുനിഷ്ഠത ആത്മനിഷ്ഠതയെയോ നേരേ മറിച്ചോ ഇല്ലാതാക്കുന്നില്ലെന്ന കാര്യം അംഗീകരിച്ചേ തീരൂ. സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽനിന്നു നോക്കിയാലും ദാർശനികമായി വീക്ഷിച്ചാലും സത്യവും സൗന്ദര്യവും പരസ്പര വജ്രകങ്ങളല്ല, പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണ്. കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഒരേ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഇരുമാനങ്ങളാണവ. കവിതയെ ആകമാനമായും അതിന്റെ ഘടകങ്ങളെ ഓരോന്നോരോന്നായും നോക്കിക്കാണാം, പഠിക്കാം, വിമർശിക്കാം. വിലയിരുത്താം. കവിതയിൽ ലോകകാര്യങ്ങളും പരാമൃഷ്ടങ്ങളായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ ലോകമര്യാദയനുസരിച്ചു സമീപിക്കുന്നതിൽ എന്തപാകതയാണുള്ളതു്? അതുപോലെതന്നെ കവിതയിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന ശാസ്ത്രസത്യങ്ങളെ ശാസ്ത്രമര്യാദപ്രകാരവും മതസത്യങ്ങളെ മതമര്യാദപ്രകാരവും നിരീക്ഷിക്കാമെന്നു മാത്രമല്ല നിരീക്ഷിക്കണം എന്നുപോലും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു കലാസൃഷ്ടിയുടെ ഭാവതലങ്ങളെപ്പറ്റി – അർത്ഥത്തെപ്പറ്റി – അനുവാചകർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകാം. കാവ്യമര്യാദയനുസരിച്ചുതന്നെ കവിതയെ സമീപിക്കുന്നവരുടെയിടയിലാണ് ഇത്തരം അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളും സാധാരണ കാണാറുള്ളതു്. അവിടെയും ചില മൗലികകാര്യങ്ങളിലെങ്കിലും എല്ലാവർക്കും യോജിപ്പിലെത്താൻ കഴിയണം. അല്ലാത്തപക്ഷം കവിത തികച്ചും ദുർഗ്രഹമാണെന്നോ കവിയുടെ സംവേദനശേഷി ശുഷ്കമാണെന്നോ, കവി വിഷയത്തോടു് നീതി പുലർത്തിയിട്ടില്ലെന്നോ, പറയേണ്ടിവരും.

കവി പൂജാവിഗ്രഹമല്ല

കവികളെ സർവ്വാതിശായികളായ ഒരു തരം പൂജാവിഗ്രഹങ്ങളാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരുണ്ടു്. ''കവിപൂജ''

എന്നൊരു കവിതതന്നെ മലയാളത്തിലുണ്ടല്ലോ. ആത്യന്തികമായ വിമർശനങ്ങൾക്കു ശരവ്യമാകേണ്ടിവന്ന ഒരു മഹാകവിയെ സാന്ത്വനിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാവാം

അറിയാതാരാധിച്ചേനെന്മനശ്ശൂന്യാകാശ
മതിലുജ്ജ്വലോദയമാന്നൊരിത്താരങ്ങളെ
അകലേക്കകലേയ്ക്കെൻ ചക്രവാളത്തിന്നതിർ
വികസിപ്പിക്കാൻ കതിർ പാകിയ കവികളെ

എന്നു എൻ. വി. പാടിയതു്.

'കവിയെക്കശക്കുക, ഞെക്കുക, പിഴിയുക
കനിവെന്നിയെ ചണ്ടി കൂപ്പയിലെറിയുക'

എന്ന വിമർശകമതം തനി കാടത്തമായിരിക്കാം. എന്നിരിക്കിലും അന്ധമായ കവിവിരോധത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തുനിന്നു് അന്ധാരാധനയുടെ മറ്റേയറ്റത്തേയ്ക്കു നീങ്ങുന്നതു പന്തിയല്ല.

ഏതു കവിതയേയും ആക്ഷേപിക്കാം. വിമർശനം സത്യസന്ധവും യുക്തിഭദ്രവും അന്തസ്സാറ്റതും ആയിരിക്കണമെന്നു മാത്രം. മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ അന്തേവാസിയും സാഹിത്യകാര്യദർശിയും ആയിരുന്ന കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ ഒരിക്കൽ എഴുതി ''സഖാവു് വള്ളത്തോൾസ്സിയുടെ പ്രസംഗം വായിച്ചു. മറ്റു പല നടപടികളെപ്പറ്റി കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു അതിലധികം പ്രതീക്ഷിച്ച നമ്മളുടെ നോട്ടക്കുറവിനെപ്പറ്റി അനുശോചിക്കുക, പശ്ചാത്തപിക്കുക ...'' (മാരാരുടെ കത്തുകൾ, പേ. 8).

ആദികാലമലയാള കവികളെപ്പറ്റി മാരാർ എഴുതി: ''അന്നത്തെ അഭിജാതരായ മലയാള കവികളുടെ ഏകലക്ഷ്യം പെണ്ണുങ്ങളുടെ ഭോഗ്യതയെപ്പറ്റി മേളത്തിൽ ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു എന്നു ഇന്നു കണ്ടുകിട്ടിയേടത്തോളം കൃതികൾ തെളിയിക്കുന്നു'' (ദന്തഗോപുരം പേജു് 39).

ഇങ്ങനെ ഏതെല്ലാം മഹാകവികളുടെ കൃതികളെ എത്ര എത്ര നിരൂപകന്മാർ വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്; അപലപിച്ചിട്ടുണ്ട്! കവിത എന്ന കലാരൂപത്തെ ഗൂഢവൽക്കരിക്കുകയോ (Mystify) ദിവ്യവൽക്കരിക്കുകയോ (Deify) ചെയ്യേണ്ടതില്ല. പദവാക്യഛന്ദോലങ്കാരങ്ങളിലൂടെയുള്ള ആശയാവിഷ്കാരത്തിനു് അതിനേറ്റായ ഏതോ മായിക രക്ഷാകവചം ഉണ്ടെന്ന സങ്കല്പം സാഹിത്യത്തിനോ സമൂഹത്തിനോ ഗുണം ചെയ്തിട്ടില്ല. ചെയ്യുമെന്നു കരുതാൻ ന്യായവും കണ്ടെന്നില്ല.

ആദംകഥയുടെ ആന്തരാർത്ഥം

ആറു ദിവസത്തിലൊതുങ്ങുന്ന പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി, കളിമണ്ണുകൊണ്ടു മനുഷ്യരൂപമുണ്ടാക്കുന്ന കുശവനേറ്റും ആദത്തെ മയക്കിക്കിടത്തി വാരിയെല്ലൂരിയെടുക്കുന്ന ശസ്ത്രക്രിയാവിദഗ്ധനേറ്റും റോളിൽ രംഗത്തുവരുന്ന ദൈവം, ഹവ്വായെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു കീഴടക്കുന്ന സർപ്പം, വിലക്കപ്പെട്ട കനി തിന്നതിനു് ഏദൻ തോട്ടത്തിൽനിന്നു നിഷ്കാസിതരാകുന്ന ആദിമദമ്പതിമാർ – ബൈബിളിലെ ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി കേൾക്കുമ്പോൾ സാധാരണക്കാരുടെ മനസ്സിലുദിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളാണിവ. ഇവയൊന്നും അക്ഷരാർത്ഥത്തിലെടുക്കേണ്ട ചരിത്രസത്യങ്ങളല്ലെന്നതു ബൈബിൾ വിജ്ഞാനീയത്തിലെ ബാലപാഠം മാണു്. യേശുക്രിസ്തുവിനുമുമ്പു പത്താമത്തേതും ആറാമത്തേതും നൂറാണ്ടുകളിൽ ജീവിച്ച, പ്രാചീന ജനതയ്ക്കു വേണ്ടി, അവക്കു മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷാരൂപങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു്, രണ്ടു ഗദ്ധവുകളിലായി ചില സവിശേഷ സാഹചര്യങ്ങളിൽ വിരചിക്കപ്പെട്ട കൃതിയാണു് ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകം. പ്രപഞ്ചോല്പത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമല്ല അതു്.

മനുഷ്യാ, നീ ആരാണു്?

ആരാണു മനുഷ്യൻ? അനുദിന ജീവിതത്തിൽ അവനു് അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന ദു:ഖങ്ങളുടേയും വേദനകളുടേ

യും മരണത്തിന്റെതന്നെയും അർത്ഥമെന്ത്? നാം എവിടെ നിന്നു വരുന്നു? എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു? ഇത്യാദി നിത്യനൂതനങ്ങളായ ചോദ്യങ്ങൾക്കു തൃപ്തികരമായ മറുപടി ശാസ്ത്രത്തിലില്ല, നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയമായ ജഡവസ്തുക്കളെ അപഗ്രഥിച്ചു നോക്കുന്നതിൽ വൈദഗ്ധ്യം പുലർത്തുന്ന ശാസ്ത്രം മനുഷ്യൻ എന്ന സാകല്യത്തെ അതിന്റെ ദർശന വൈവിധ്യങ്ങളുടെ തലത്തിൽ കൈകാര്യംചെയ്യാൻ അപ്രഗത്ഭമാണു്. അതേസമയം ജീവിതം എന്തെന്നും എന്തിനുവേണ്ടിയുള്ളതെന്നും അറിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ എങ്ങനെ ജീവിക്കണം എന്നു തീരുമാനിക്കാനാവൂ. സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തെപ്പറ്റി മനുഷ്യൻ പുലർത്തുന്ന സങ്കല്പങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും അവന്റെ പെരുമാറ്റത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നു, രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. ജീവിതം നിരർത്ഥകമോ അസംബന്ധമോ ആണെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ, അർത്ഥശൂന്യമായ പെരുമാറ്റത്തിനു അതിന്റേതായ ന്യായീകരണം ലഭിക്കുന്നു. ദാർശനികമായ നൈരർത്ഥ്യവാദം അസംബന്ധബോധത്തിലേക്കും (അബ്സർഡിസം) പെരുമാറ്റരീതികളിലെ അരാജകത്വത്തിലേക്കു (Permissivity) മുള്ള കുറുക്കുവഴിയാണു്. ''ദൈവം ഇല്ല, അതുകൊണ്ടെന്തുമാകാം'' എന്നാണല്ലോ നൈരർത്ഥ്യവാദികളുടെ മുദ്രാവാക്യം.

ജീവിതത്തിന്റെ പാരമ്യന്തികമായ അർത്ഥലക്ഷ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണം വിശ്വസാഹിത്യത്തിലുടനീളം പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. ടോംസ്റ്റോയ് തന്റെ സാഹിത്യസപര്യ ആരംഭിച്ചതു് ഈ ചോദ്യങ്ങളുന്നയിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. ദസ്തോവ്സ്കിയുടെ പ്രശസ്തനോവലുകളിലെല്ലാം ഇപ്പറഞ്ഞ അസ്തിത്വാർത്ഥചർച്ചയുടെ അത്യുജ്ജ്വലങ്ങളും ഉദ്വേഗജനകങ്ങളുമായ മിന്നലാട്ടങ്ങൾ കാണാം. സാർത്രു്, കമ്യു തുടങ്ങിയ ആധുനിക പാശ്ചാത്യസാഹിത്യകാരന്മാർ നൈരർത്ഥ്യത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിലൂടെ ജീവിതത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നവരാണു്.

യഹൂദജനതയുടെ ദീർഘവും ചൈതന്യസാന്ദ്രവുമായ ചരിത്രാനുഭവങ്ങളിലൂടെ ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായി ബൈബിൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന അസ്തിത്വാർത്ഥദർശനത്തിന്റെ മൂലശിലാതത്ത്വങ്ങളത്രെ ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ആദംകഥയുടെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ സന്ദർഭം ഇതാണ്. അതിലൂടെ പ്രകാശിതമാകുന്ന അടിസ്ഥാനസത്യങ്ങളെ ഇങ്ങനെ സമാഹരിക്കാം.

ഒന്ന്: ദൃശ്യപ്രപഞ്ചവും അതിലുള്ള സകലവും ദൈവം സോദ്ദേശ്യം സൃഷ്ടിച്ചതാണ്. അവയൊന്നും സ്വയംഭൂവല്ല; സ്വയം പര്യാപ്തവുമല്ല.

രണ്ട്: സൃഷ്ടികർത്താവായ ദൈവത്തെ മാനവികഗുണങ്ങളോടെയാണ് ബൈബിൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. ദൈവം കണ്ടു; ദൈവം അരുൾചെയ്തു, പേരു വിളിച്ചു തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. ഇതിന്റെ സർവ്വാംഗീകൃതമായ അർത്ഥം ദൈവം ബുദ്ധിയും ഇച്ഛാശക്തിയുള്ള ഒരാൾ — പൗരുഷേയ സത്ത — ആണെന്നത്രേ. സർവാന്തര്യാമിയായ ഒരപൗരുഷേയ ശക്തിയായി ഈശ്വരനെ സങ്കല്പിക്കുന്ന രീതിയിൽനിന്നു ഭിന്നമാണ് ഈ നിലപാട്.

മൂന്ന്: മനുഷ്യന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ ദൈവം സർവാശേഷമായ വാത്സല്യവും ഔദാര്യവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായി ബൈബിൾ എടുത്തുപറയുന്നു:

''ദൈവം സ്വന്തം പ്രതിഛായയിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു ... ആണും പെണ്ണുമായി അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു. ദൈവം അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു'' (ഉല്പത്തി 1: 26–28)

നാല്: ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഴുവനും അധിനാഥനാക്കി. ഭൂമിയിലെ പൊടികൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവനാണ് മനുഷ്യൻ എന്ന പ്രസ്താവം ദൃശ്യപ്രപഞ്ചവുമായി അവനുള്ള ഗാഢബന്ധത്തെ സൂചി

പ്പിക്കുന്നു. അതേസമയം മനുഷ്യൻ മറ്റു ജീവജാലങ്ങളേക്കാൾ സമുന്നതനാണു്; അവയുടെ എല്ലാം അധിനാഥനാണു്; അടിമയല്ല. ദൈവവുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ കെൽപുള്ളവനാണവൻ (Person). ബൈബിൾ നൽകുന്ന മനുഷ്യനിർവചനമാണിതു്. പ്രപഞ്ചത്തെയും മനുഷ്യനെയുംപറ്റിയുള്ള ഈ ദർശനം ഉദ്കൃഷ്ടതാസാന്ദ്രവും ശോഭനവുമാണു്. മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ പാര്യന്തികമായ അർത്ഥമെന്തെന്ന ചോദ്യത്തിനു ബൈബിൾ നൽകുന്ന ഉത്തരം ഇവിടെ തുടങ്ങുന്നു. പുതിയ നിയമത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിത–സന്ദേശ–മരണ–പുനരുത്ഥാനങ്ങളുടെ വിവരണത്തോടെ അതു സമാപിക്കുന്നു.

അഞ്ചു: ''കർത്താവായ ദൈവം മനുഷ്യനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ഏദൻ തോട്ടത്തിൽ കൃഷിചെയ്യുന്നതിനും തോട്ടം സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുമായി ആക്കി'' (2:15)

പ്രകൃതിയുടെമേൽ മനുഷ്യൻ നിർവ്വഹിക്കുന്ന വേല–അദ്ധ്വാനം–തൊഴിൽ ഇവിടെ മൂല്യവല്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നു. പാപത്തിനുള്ള ശിക്ഷയായിട്ടല്ല, മനുഷ്യജീവിതദൗത്യത്തിന്റെ അവിഭാജ്യവും അഭിമാനസാന്ദ്രവുമായ ഭാഗമായിട്ടത്രെ ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകം വേലയെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യരാശിയുടെ സാമ്പത്തികയാത്ര കാർഷിക വ്യവസ്ഥിതിക്കപ്പുറം വളർന്നിട്ടില്ലാതിരുന്ന നവശിലായുഗത്തിലാണു് ഈ ഭാഗം എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു നാം ഓർക്കണം–എന്നുവെച്ചാൽ മുവ്വായിരത്തോളമാണ്ടു കാലംക്കപ്പുറത്തു്.

സ്ത്രീ പുരുഷബന്ധം ബൈബിളിൽ

ആറു: ആദം ഒറ്റയ്ക്കു കഴിയുന്നതു നല്ലതല്ലെന്നു കണ്ടു് അയാൾക്കു പറ്റിയ ഒരു സഹായിയായി സ്ത്രീയെ സൃഷ്ടിച്ചു (അദ്ധ്യായം 2:18–22). ദൈവം അവളെ അവന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുചെന്നു (2:23). സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ മൗലികമായ തുല്യതയും ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധ

ത്തിന്റെ ഗാഢതയും ഊന്നിപ്പറയുന്നവയാണ്‌ ഈ വാക്യങ്ങൾ.

''അതുകൊണ്ട്‌, പുരുഷൻ പിതാവിനേയും മാതാവിനേയുംവിട്ട ഭാര്യയോട്‌ പറ്റിച്ചേരും. അവർ ഒരു ശരീരമായിത്തീരും'' (2:25).

മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലെ നാടകീയത

ഏഴ്‌: ഈശ്വരഹിതനിരാസം ബൈബിൾ ചിന്തയുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകുന്ന ഒരാശയമാണ്‌. എന്തെന്നാൽ സ്വതന്ത്രനായിട്ടാണ-നന്മതിന്മകൾ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അവകാശം അവനു നൽകിക്കൊണ്ടാണ- മനുഷ്യനെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതു്‌.

മാനുഷികാവസ്ഥയുടെ മൂലഘടകങ്ങൾ തേടിപ്പോകുന്ന അന്വേഷണബുദ്ധി അവശ്യം നേരിടേണ്ട ഒന്നാണു സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന നാടകീയവും നിഗൂഢതാനിർഭരവുമായ യാഥാർത്ഥ്യം. ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഒരു വ്യക്തൃന്തര സംവാദത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവംതന്നെയാണ്‌ അതിനു ആരംഭം കുറിക്കുന്നതു്‌. സൃഷ്ടസത്ത എന്ന ആശ്രിതസ്ഥിതി മനുഷ്യനെ സംബന്ധിക്കുന്ന മൗലികസത്യമാകയാൽ, അക്കാര്യം സ്വതന്ത്രമായി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട സൃഷ്ടികർത്താവായ ദൈവത്തിന്റെ ഹിതാനുസാരം ജീവിക്കാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണവൻ. വിലക്കപ്പെട്ട കനിയുടേയും പ്രലോഭകനായ സർപ്പത്തിന്റേയും പ്രതീകങ്ങളിലൂടെ ബൈബിൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഈ നാടകീയതയെത്രെ.

പരീക്ഷണഘട്ടം തരണം ചെയ്യേണ്ടിവന്നപ്പോൾ ആദിമമനുഷ്യൻ ദൈവകല്പന അനുസരിക്കാൻ വിസ്സമ്മതിച്ചു. അതോടെ ദൈവവുമായുണ്ടായിരുന്ന സൗഹൃദബന്ധം വിഛേദിക്കപ്പെട്ടു. ഏദൻതോട്ടത്തിൽനിന്നു

ള്ള നിഷ്ഠാസനത്തിന്റെ പ്രതീകാത്മകതയും അതുതന്നെ. അതിൽപിന്നെ ദൈവത്തെ ഒരു വിധികർത്താവായി മാത്രമേ മനുഷ്യനു കാണാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ.

ഈ മൗലിക മാനുഷിക നാടകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളുടെ ഉണ്ഡലത്തിൽ മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രമായി സ്വീകരിക്കേണ്ട തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശങ്ങൾ ബൈബിളിൽ ഉടനീളം കാണാം:

''ഞാൻ ഇതാ ഇന്നു നിന്റെ മുമ്പിൽ ജീവനും നന്മയും മരണവും തിന്മയും വെച്ചിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുക; അവന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ വ്യാപരിക്കുക; അവന്റെ കല്പനകളും ചട്ടങ്ങളും അനുശാസനങ്ങളും പാലിക്കുക...അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നീ ജീവിക്കും, അല്ലാത്തപക്ഷം നീ മരിക്കും'' (ആവർത്തനം 30:15-19).

ഈശ്വരാശ്രിതത്വം മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ മൗലികതത്വം

എട്ട്: സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചം മുഴുവനും അവന്റെ അധീനതയിലാണെങ്കിലും മനുഷ്യൻ സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തിന്റെ കർത്താവോ നിയന്താവോ അല്ല. ആണെന്ന അവകാശവാദം നിരാസ്പദമാണ്, പൊള്ളയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ പാര്യന്തികമായ അർത്ഥലക്ഷ്യങ്ങളും നിശ്ചയിക്കാൻ മനുഷ്യന് അപ്രഗത്ഭനത്രെ. ദൈവത്തിനു മാത്രമേ അതിനു അധികാരമുള്ളൂ. ''നന്മതിന്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്റെ വൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലം നീ തിന്നുകൂടാ. അതു തിന്നുന്ന നാൾ തീർച്ചയായും നീ മരിക്കും'' (2:17).

ദൈവനിശ്ചിതമായ ധാർമ്മിക നിയമത്തിന്റെ ലംഘനപരമ്പര മനുഷ്യചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ആ പരമ്പരയുടെ തുടക്കത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകം പറയുന്നതു. അധാർമ്മികതയ്ക്കു വ്യക്തിഗതവും സാമൂ

ഹ്യവുമായ മാനങ്ങളും ഉണ്ട്. മാനവികദുരന്തങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം സ്ത്രീയും പുരുഷനും അടങ്ങുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ അഭ്യന്തരബന്ധങ്ങളുടെ തലത്തിലത്രെ നാം കണ്ടെത്തുക. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും കൂടി സാമൂഹ്യമായൊരു മാനമുണ്ടെന്ന സത്യവും ഈ ആദിമനുഷ്യകഥ നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ദൈവഹിതനിരാസം എന്ന മാനുഷിക പ്രതിഭാസം

കവിതയിലെ ആദ്യം ദൈവാഹ്വാനത്തെ നിരസിക്കുന്നു.

''മാപ്പു നല്കേണം പ്രകാശൈകമൂർത്തിയാം ശ്രീമൻ!
പാർത്തടത്തിലെയിരുൾക്കുണ്ടുകൾ, വെളിച്ചങ്ങൾ
... ...
ശങ്കിപ്പീലെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗമായിടാം ഭവൽപ്പദം,
എങ്കിലും ഞാനീമാർഗ്ഗത്തിങ്കലിന്നുപനീതൻ''

ദൈവം കാട്ടിക്കൊടുത്ത മാർഗ്ഗമുപേക്ഷിച്ചു ''അതിസാഹസക്രിയ''മായേക്കാവുന്ന വേറൊരു പാത സ്വന്തമായി വെട്ടിത്തെളിക്കാൻ ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുകയാണു കവിതയിലെ ആദ്യം. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി ബൈബിളിലുള്ള മൗലികദർശനവുമായി ഇണങ്ങിപ്പോകുന്നതാണു ഈ നിരാസം. മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനാണെന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ അവനു ദൈവകല്പന അനുസരിക്കുകയോ നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്യാം. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യമാണു മനുഷ്യനെ ഇതരജന്തുക്കളിൽ നിന്നു ഭിന്നനാക്കുന്നതു.

ദൈവഹിതത്തോടുള്ള സ്വതന്ത്രവും സ്നേഹസാന്ദ്രവുമായ വിധേയത്വത്തിലാണു മനുഷ്യന്റെ മഹത്ത്വം, ജീവിതവിജയം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമായ പ്രബോധനം ബൈബിളിലുണ്ട്. അനുസരണം, ജീവിതത്തുടർച്ചയുടെയും നിരാസം ജീവിതത്തകർച്ചയുടെയും

പര്യായമാണു്. ബൈബിളിലെ മനുഷ്യദർശനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഈ മൂല്യശ്രേണി (Scale of Values) വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി തന്റെ കവിതയിൽ കീഴ്മേൽ മറിച്ചിട്ടിരിക്കുകയാണു്.

ഈശ്വരഹിതനിരാസമാകട്ടെ, തത്ത്വചിന്തയിലെന്നപോലെ സാഹിത്യത്തിലും അതിപുരാതനമായ ഒരു പ്രതിഭാസമാണു്. ആദാമിലൂടെ കവി നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഈ നിരാസത്തിലോ അതിനു് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന ന്യായീകരണങ്ങളിലോ പുത്തനായൊന്നുമില്ല. തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളിലും സാഹിത്യത്തിലും സഹസ്രാബ്ദങ്ങളിലൂടെ പ്രകാശിതമായിട്ടുള്ള മാനവചിന്തയുടെ സർവതോ പ്രാചീനമായ ഒരിഴമാത്രമാണതു്. ആശയതലത്തിൽ അല്പംപോലും അപൂർവത അവകാശപ്പെടാനില്ലാത്ത കവിതയാണിതു്, ദൈവത്തിനും സ്വർഗ്ഗസൗഭാഗ്യത്തിനുമെതിരെ ഈ കവിതയിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വാദമുഖങ്ങളെല്ലാം നീഷേ, മാർക്സ്, സാർത്രു്, കമ്യൂ തുടങ്ങിയ എണ്ണമറ്റ എഴുത്തുകാർ എണ്ണി എണ്ണി, ആവർത്തിച്ചു്, പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതത്രെ. അവരുടെ ഈശ്വരനിരാസം വിഷ്ണുവിനേറതിനെക്കാളും ശക്തവും സ്പഷ്ടവും ഒരർത്ഥത്തിൽ സമുജ്ജ്വലവും അത്രെ. ഹെൻറി ദെ ലുബാക് 1954-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ''നാസ്തിക ഹ്യൂമനിസമാകുന്ന നാടകം'' (The Drama of Atheistic Humanism) എന്ന പ്രശസ്ത ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധമായി കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ള വിഷയവുമാണിതു്.

ഇവിടെ തിരസ്കൃതനാകുന്ന ദൈവം അല്പബുദ്ധിയും അസൂയാലുവും ഏകാകിയും നിസ്സഹായനുമൊക്കെയാകയാൽ യഥാർത്ഥ ദൈവത്തെയല്ല ആദം പുറന്തള്ളുന്നതു്എന്നു വേണമെങ്കിൽ വാദിക്കാം. ബൈബിളിലെ ദൈവം സർവ്വജ്ഞനും, സർവ്വശക്തനും, സ്നേഹസ്വരൂപനും, സർവാതിശായിയുമാണെന്ന സത്യവും അവശേഷിക്കുന്നു. അല്ലാത്തുള്ളവൻ ദൈവമായിരിക്കയില്ല. ഏതായാലും വേറൊരു ദൈവവും വിഷ്ണുവിന്റെ കവിതയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നില്ല. ''മതത്തെക്കാളും ഉയർന്ന ഒരാത്മീയത ഉണ്ടെ

ന്ന വിശ്വസിക്കുന്ന'' നമ്മുടെ കവികൾ ''ഭക്തിയുണ്ടെങ്കിലും'' മതവികാരം അന്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു (മാതൃഭൂമി വാരാന്തപ്പതിപ്പ് 10-7-83).

കവി നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം

ഒരു സാഹിത്യകൃതിയിലെ ഏതെങ്കിലും കഥാപാത്രം വെച്ചു പുലർത്തുന്ന ജീവിതവീക്ഷണം സാഹിത്യകാരന്റെതാവണമെന്നില്ല. ഏതായാലും തന്റെ ഈ കവിത ഉണർത്തിയ വിവാദങ്ങൾക്കിടയിൽ അതിന്റെ ആന്തരാർത്ഥം വ്യക്തമാക്കാൻ കവി തന്നെ മുന്നോട്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. ''ഭൂമിഗീതങ്ങൾ'' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിൽ താൻ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള പഠനസഹായ വിവരണക്കുറിപ്പിലേക്ക് വിഷ്ണു അനുവാചകരുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ (മാതൃ. 24-7-83). ആ കുറിപ്പ് ഇങ്ങനെയാണ്:

''ഭൂമിയിലെ ജീവിതത്തെ അതിന്റെ എല്ലാ വേദനയോടും അഭംഗിയോടുംകൂടി സ്വീകരിക്കുകയും അതിനെ സ്നേഹിക്കുകയും സ്വന്തം വിചാരവികാരകർമ്മങ്ങൾകൊണ്ട് അതിനെ മോടിപിടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരിക്കലും കിടയ്ക്കാത്ത ചാരിതാർത്ഥ്യവും അഭിമാനവും അനുഭവിക്കുന്നു. അനുസരണത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സ്വർഗ്ഗജീവിതത്തിന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളെല്ലാം അവന്റെ മുമ്പിൽ നിഷ്പ്രഭമാകുന്നു'' (പേജ് 55).

സ്വർഗ്ഗത്തിൽപോയി മടങ്ങിവന്നിട്ടുള്ള കവികളാരുമില്ല. ആ നിലയ്ക്ക് അവിടെ 'കിടയ്ക്കുന്ന' ചാരതാർത്ഥ്യവും അഭിമാനവും എത്രത്തോളമെന്നതിനെപ്പറ്റി കവിക്ക് അനുഭവജ്ഞാനമൊന്നുമില്ല. അനുഭവവേദ്യമായ ഐഹികജീവിതത്തെ അനുഭവവേദ്യമല്ലാത്ത പാരിത്രികജീവിതവുമായി, അനുഭവത്തിന്റെ തലത്തിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതു യുക്തിസഹമല്ല. സ്ഥൂലരൂപങ്ങളായ ഇത്തരം യുക്തിശൂന്യതകൾ വിഷ്ണുവിന്റെ ചിന്തയെ ആദ്യന്തം വികലമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

കവിയുടെ ഉദ്ദേശശുദ്ധി

ആദാമിന്റെ കഥയ്ക്ക് ഇങ്ങനെയൊരു ഭാഷ്യം ചമയ്ക്കാൻ തനിക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കവി ന്യായീകരിക്കുന്നു.

''ബൈബിൾ മറ്റൊരാളിന്റെ ഏലുകയാണെന്നു് എനിക്കു ധാരണയില്ല. മനുഷ്യന്റെ പൊതുസമ്പത്തുകളിൽ ഒന്നായാണു് അതിനെ ഞാൻ കാണുന്നതു്—ക്രിസ്ത്യാനികളും കത്തോലിക്കരുമായ നിരവധി സുഹൃത്തുക്കളെ എനിക്കുണ്ടു്. പോരെങ്കിൽ 1981 ൽ നടന്ന സൗത്തു് ഏഷ്യൻ ബിഷപ്സ് കോൺഫ്രൻസിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ ക്ഷണം കിട്ടിയ ഒരാളുമാണു ഞാൻ'' (മാതൃ. വരാന്തപ്പതിപ്പു് 10–7–83).

വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയിൽ പൂർണ്ണവിശ്വാസം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് തിരുവനന്തപുരം ആർച്ചുബിഷപ്പു് ഒരു പ്രസ്താവനയിറക്കി. ആർച്ചു ബിഷപ്പിന്റെ ആഹ്വാനമാദരിച്ചു കവി എഴുതി:

''ആരെയെങ്കിലും വിഷമിപ്പിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ ഞാൻ ഇന്നുവരെ ഒരു വരിപോലും എഴുതിയിട്ടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അത്തരം അസുന്ദരമായ ഉദ്ദേശം കാവ്യകലയുടെ വിശുദ്ധിയെയും ചിരിത്യത്തെയും ബാധിക്കും എന്നാണു എന്റെ അഗാധമായ അനുഭവസത്യം''. (Ibid)

ഉദ്ദേശശുദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ചു കവിക്കു് ആർച്ചുബിഷപ്പിൽ നിന്നു ലഭിച്ച സർട്ടിഫിക്കറിനോ കവിതന്നെ സമർപ്പിക്കുന്ന സത്യവാങ്മൂലത്തിനോ പ്രകൃതത്തിൽ പ്രസക്തിയില്ല. വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ സ്വഭാവശുദ്ധിയല്ല തർക്കവിഷയം. അദ്ദേഹത്തിനു സമൂഹത്തിലുള്ള മാന്യമായ സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയും വിവാദമില്ല. അദ്ദേഹം ബഹുമാന്യനും ഈ നാട്ടിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പ്രിയങ്കരനും ആണെന്ന വസ്തുത ഈ ചർച്ചയ്ക്കു

സവിശേഷമായൊരു കൗതുകമൂല്യമിയറുന്ന എന്നല്ലാതെ, അതിലെ കേന്ദ്രപ്രശ്നത്തിനു മറുപടി ആകുന്നില്ല.

സ്വകൃതിയിലൂടെ കവി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ആശയഗതിയാണു വിവാദവിഷയം. അതുമാത്രമാണു വിവാദവിഷയം. അതു സത്യത്തിനു നിരക്കുന്നുണ്ടോ? അതിനെ ബൈബിൾ കഥയുടെ പുനരാവിഷ്കാരമായോ വ്യാഖ്യാനമായോ സ്വീകരിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?

നാസ്തികഹൃമനിസത്തിന്റെ ആദർശവൽക്കരണം

കവിതയിൽ പ്രകടമായുള്ള ആശയചക്രവാളം നാസ്തിക ഹൃമനിസത്തിന്റെ ആദർശവൽക്കരണമാണെന്നു കവിതന്നെ, ഭംഗ്യന്തരേണ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ദാർശനിക നിലപാട് ബൈബിൾ പ്രബോധനത്തിനു നിരക്കാത്തതു മാത്രമല്ല, കടകവിരുദ്ധം കൂടിയാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു നിലപാടു സ്വീകരിക്കാൻ, കവിതയിലൂടെ അതാവിഷ്കരിക്കാൻ വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അംഗീകരിച്ചേ തീരൂ. അതുപോലെതന്നെ വിഷ്ണുവിന്റെ കവിതയിലെ ജീവിതദർശനം, അതിന്റെ സാകല്യത്തിൽ, ബൈബിൾക്കഥയുടെ വ്യാഖ്യാനമല്ല, വ്യഭിചരണമാണ് എന്നു പറയാൻ ഇതരക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും അംഗീകരിക്കപ്പെടണം.

മാതൃഭൂമി ലേഖകനുമായി നടത്തിയ അഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിൽ വിഷ്ണു ഒരു പടികൂടിക്കടന്നു് ഇത്രയും കൂടി പറഞ്ഞു. ''ക്രിസ്തുവിന്റെ ആശയങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാർ ആ കവിത പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്.'' ഇതു പറയാനും കവിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അതിനു സമാന്തരമായി 'നാസ്തികഹൃമനിസത്തെ ജീവിതാദർശമായി' ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ഈ കവിത പകൃത എത്തിയിട്ടില്ലാത്ത കുട്ടികളുടെയിടയിൽ പ്രചരിക്കുന്നതു തടയണം എന്നു പറയാൻ മെത്രാന്മാക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. സമൂഹത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക നേതാ

ക്കും എന്ന നിലയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക കോന്നമനത്തിനു സഹായകമെന്നോ ഹാനികരമെന്നോ അവർ കരുതുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തുക എന്നതു് അവരിൽ നിക്ഷിപ്തമായ ചുമതലമാത്രമാണു്. സ്വന്തം കവിതയുടെ പ്രചാരണത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കുവാൻ കവിക്കു് അവകാശമുള്ളതുപോലെതന്നെ, അതിന്റെ പ്രചാരണത്തിനെതിരായി വാദിക്കാൻ ഇതരക്കും അവകാശമുണ്ടു്, സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു കൂട്ടർക്കു നിഷേധിക്കപ്പെടുമ്പോഴല്ലേ, സാംസ്കാരിക രംഗത്തു ഫാസിസം വളരുന്നു എന്ന ആവലാതി സാസ്പദമാകുന്നതു്.

സത്യത്തെ മാനിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം

സ്വന്തമായ ന്യായീകരണങ്ങളുള്ള രണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇവിടെ സംഘർഷം നിലനില്ക്കുന്നു. അതു മാറ്റിയെടുക്കാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം ആരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവാദം സത്യത്തോടു്—മനുഷ്യനേയും കലയേയും പറ്റിയുള്ള സത്യത്തോടു—ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു എന്നു നിർണ്ണയിക്കുകയത്രെ സ്വാതന്ത്ര്യ ബാഹ്യമായ പരിഗണനകളെ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വിശദീകരിക്കാനാവില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം എന്തിൽനിന്നു്? എന്തിനുവേണ്ടി? ഈ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങളും ഇവിടെ പ്രസക്തമായി വരുന്നു. സത്യത്തെ തേടാനും മുറുകെപ്പിടിക്കാനും പ്രഖ്യാപിക്കാനുമുള്ള കഴിവു്, അതിനു വിഘാതമായി നിൽക്കുന്ന ചങ്ങലകളിൽ നിന്നുള്ള മോചനം ഇവ രണ്ടും സ്വാതന്ത്ര്യ ചർച്ചയിലെ മൂലതന്തുക്കളത്രെ. കലയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ, സത്യവും സൗന്ദര്യവും പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണെന്ന മൗലികതത്വം അംഗീകരിച്ചാൽമാത്രമേ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വിലപ്പെട്ട മാനവിക മൂല്യമായി കാണാനാകൂ.

ശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിത ഹ്യൂമനിസം

വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ കവിതയിലെ ദർശനവിശേഷത്തെപ്പറ്റി പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ട് എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ കോളേജു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ എഴുതുന്നു:

''മധ്യയുഗത്തിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ അടക്കിവാണ മതവിശ്വാസത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു പിന്നീട് കയറിപ്പറ്റിയ ശാസ്ത്രീയദർശനത്തെയത്രെ കവി ഈ കൃതിയിൽ പ്രകീർത്തിക്കുന്നതു'' (കലാലയം. 10. 7. 83).

പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പാതിയിലാരംഭിച്ചു് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലൂടനീളം പലേടത്തും തഴച്ചുവർത്തു വളർന്ന ഒരു ചിന്താപദ്ധതിയാണു് ഇപ്പറഞ്ഞ ശാസ്ത്രീയ ദർശനം. മതത്തിന്റെ ''അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ'' തുത്തെറിഞ്ഞു ശാസ്ത്രത്തിന്റേയും യുക്തിചിന്തയുടേയും മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ചരിച്ചാൽ മനുഷ്യരാശിക്കു-വ്യക്തികൾക്കും സമൂഹത്തിനും-അവിരാമമായ അഭ്യുന്നതി കൈവന്നുകൊള്ളും എന്നായിരുന്നു പ്രതീക്ഷ. എന്നിട്ടു എന്തുണ്ടായി?

അചികിത്സ്യമായ അപര്യാപ്തത

കഴിഞ്ഞ ഏഴെട്ടു ദശകങ്ങളിലെ ഭീകരാനുഭവങ്ങൾ ഇപ്പറഞ്ഞ ശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിത ശുഭപ്രതീക്ഷയുടെ അടിത്തറതന്നെ ഇളക്കിമറിച്ചിട്ടിരിക്കുകയാണിന്നു്. രണ്ടുലോകയുദ്ധങ്ങൾ, എണ്ണമറ്റ പ്രാദേശിക സമരങ്ങൾ, ദശലക്ഷക്കണക്കിനു നിരപരാധികളെ ചുട്ടെരിച്ച നാത്സിഭീകരതകൾ, വേറെ ദശലക്ഷങ്ങളെ കൊന്നൊടുക്കുകയും മർദ്ദിച്ചവശരാക്കുകയും ചെയ്ത സ്റ്റാലിൻ-മാവോമാരുടെ 'ഗ്രേറ്റ് ഹ്യൂ'കൾ, ഇടതുപക്ഷക്കാരും വലതുപക്ഷക്കാരുമായ പട്ടാള മേധാവികളുടെ സമഗ്രാധിപത്യങ്ങൾക്കു കീഴിൽ നശിച്ചവരും നരകിക്കുന്നവരുമായ ജനകോടികൾ, ലോകവ്യാ

പകമായ മൂല്യത്തകർച്ച, വ്യക്തിജീവിതങ്ങളിലെ നൈരന്ത്യബോധം, ഏകാന്തത, നൈരാശ്യം, ആത്മഹത്യ കം–അവിരാമമെന്നോണം നീണ്ടുപോകുന്ന മാനവിക ദുരന്തങ്ങളാണിവ. ഇവയുടെ മുമ്പിൽ ശാസ്ത്രം സമ്മാനിക്കുന്ന നല്ല നാളുകളെപ്പറ്റി പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന മോഹന സ്വപ്നങ്ങൾ വെറും പേക്കിനാവുകളായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിട്ട് എത്രയോ കാലമായി.

ദുഃഖിതനും നിന്ദിതനുമായ പച്ചമനുഷ്യനെ സമുദ്ധരിക്കാൻ വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിക്കുള്ള തീവ്രാഭിലാഷം സർവാദരണീയംതന്നെ. പക്ഷേ, അതിനു അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന നാസ്തികഹൃദയനിസം എന്ന ഒറ്റമൂലി മനുഷ്യനെ നൈരാശ്യത്തിന്റെ നിസ്സഹായതയിലേക്കല്ലാതെ, മഹത്വത്തിലേക്കു നയിക്കാൻ അപര്യാപ്തമാണ്. കവിയുടെ ഉദ്ദേശ ശുദ്ധിക്കോ തദാരാധകരുടെ ഉത്സാഹവായ്പിനോ പരിഹരിക്കാനാവാത്തവിധം മൗലികവും അചികിത്സ്യവുമത്രെ ആ അപര്യാപ്തത.

''പോയ വിശ്വാസം ഭദ്രമായിടാം തിരിച്ചെന്നാൽ
പോവതെക്കാളും കാമ്യം ഈ നിരന്തരസഞ്ചാരം''

ജീവിത പൂർണ്ണിമയിലേക്കുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ആഹ്വാനത്തെ ഒരു പ്രലോഭനമായി തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് ഭാര്യയോടൊത്തു ജീവിച്ചു ചാരിതാർത്ഥ്യവും അഭിമാനവും കണ്ടെത്താൻ മനുഷ്യനു കഴിയും എന്നാണല്ലോ കവിയുടെ പക്ഷം. മർത്യജീവിതത്തിന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ ഭീരുതയുടെയും മരണഭീതിയുടെയും മുമ്പിൽ ഈ വീരവാദം വെറും പൊള്ളശബ്ദമായി മാറുന്നില്ലേ?

''പീഡനകാലം'' എന്ന കൃതിയിലൂടെ സച്ചിദാനന്ദൻ ചോദിക്കുന്നു.

''ശവക്കൊടി വിവാഹ സമ്മാനമായി നൽകാൻ മാത്രമായി പ്രേമിക്കുക എത്ര ക്രൂരമാണ്! കഴുത്തു പിരിച്ചു ബലികൊടുക്കാൻ മാത്രമായി സന്തതികളുണ്ടാവുക എത്ര

ക്രൂരമാണു്!'' ചുരുക്കത്തിൽ ജനനം ക്രൂരം, പ്രേമം ക്രൂരം. വിവാഹം ക്രൂരം, പിന്നെ ക്രൂരമല്ലാതായി ജീവിതത്തിലെന്താണു ശേഷിക്കുന്നതു്? വിഷ്ണുവിന്റെ കവിതയിൽ ആത്മവിശ്വാസമൂർത്തിയായി നിലകൊള്ളുന്ന ആദവും അയാളുടെ പ്രാണപ്രേയസിയും ഈ സാമാന്യ മനുഷ്യനിയമങ്ങൾക്കു് അതീതരല്ല.

ആൽബേർ കമ്യു ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: ''മരണം അസംബന്ധമാണു്. ഒരു കാറപകടത്തിൽ അതു സംഭവിക്കുന്നതു കൂടുതൽ വലിയ അസംബന്ധവും.'' പിന്നീടു് ഫ്രാൻസിലെ ലിയോണിൽനിന്നു പാരീസിലേക്കു, സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം കാറോടിച്ചുപോയ കമ്യു യാത്രാമദ്ധ്യേ അപകടത്തിൽപ്പെട്ടു മൃതിയടഞ്ഞ വാർത്തകേട്ടു, ഷാൻപോൾ സാർത്രു് എഴുതി; ''I call the accident which killed Camus a scandal because it revealed at the heart of the human world, the absurdity of our deepest exigencies.''

നാസ്തിക ഹ്യൂമനിസത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ മരണംപോലെതന്നെ മനുഷ്യന്റെ അത്യഗാധങ്ങളായ അഭിനിവേശങ്ങളും അസംബന്ധങ്ങളാവാതിരിക്കുക വയ്യാ

മനുഷ്യാസ്തിത്വം എന്ന മഹാസമസ്യയെപ്പറ്റി ആഴത്തിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഉയർന്നു വരുന്ന ചോദ്യങ്ങളും അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന അനുഭവങ്ങളുമാണിവ. അവയെപ്പറ്റിയുള്ള അവഗാഹം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കണം. അക്ഷുട്ടത്തിൽ പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു ദർശനവിശേഷമാണു് ഈ കവിതയിലുള്ളതു്. അതിനെപ്പറ്റി നടന്ന ചർച്ചക്കിടയിൽ പൊന്തിവന്ന

പ്രശ്നങ്ങളുടെ പ്രസക്തി മനുഷ്യജീവിതത്തോളം തന്നെ വ്യാപകവും അഗാധവുമത്രെ. അവയ്ക്കു മുമ്പടി കണ്ടെത്താൻ കവി നടത്തുന്ന പരിശ്രമത്തിലെ ആദ്യത്തെ വേച്ചുവേച്ചുള്ള കാല്വെപ്പെന്നോണം ഈ കവിത പഠനാർഹവും ചിന്തോദ്ദീപകവുമത്രെ.

സാഹിത്യത്തിനു നോബൽസമ്മാനം നേടിയ ഫ്രാൻസ്വ മോറയാക് വയോവൃദ്ധനായപ്പോൾ എഴുതിവെച്ച മരണപത്രികയിലെ ചില വാക്യങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ:

''ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ വിശ്വസിച്ചതുപോലെ, ജീവിതത്തിനു് അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും മൂല്യവുമുണ്ടെന്നു് ഇന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു യാതനയും നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഓരോ കണ്ണീർക്കണത്തിനും ഓരോ ചോരത്തുള്ളിക്കും വിലയുണ്ടു്. ''ദൈവം സ്നേഹമാണു്'' എന്ന സെൻറ് ജോണിൻെറ വാക്കുകളിലത്രെ പ്രപഞ്ചരഹസ്യം ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.''

ധാർമ്മികതയുടെ പ്രവാചകൻ

ഏതാനും ആണ്ടുകൾ മുമ്പു റഷ്യയിൽ നിന്നു നാടുകടത്തപ്പെട്ട പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരനായ അലക്സാണ്ടർ സോൾഷെനിറ്റ്സിന്റെ കൃതികളുടെ ദശലക്ഷക്കണക്കിനുള്ള പ്രതികൾ ലോകമാകെ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളോടു വിയോജിക്കുന്നവർക്കുപോലും അവഗണിക്കാനാവാത്തവിധം സുശക്തവും ആഗോളവ്യാപ്തവുമാണ്, സോൾഷെനിറ്റ്സിൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ ജനസ്വാധീനം. നാടുകടത്തലിനെ തുടർന്നു കുറെ നാൾ സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയശേഷം ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം അമേരിക്കയിലെ വെർമോണ്ട് എന്ന കൊച്ചുനഗരത്തിൽ ഒതുങ്ങിപ്പാർക്കുകയാണ്. തികച്ചും 'ഏകാന്തം' എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ആ ജീവിതത്തിലെ മിക്ക സമയവും അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥരചനയിൽ ചെലവഴിക്കുന്നു. വളരെ അപൂർവ്വമായി മാത്രമേ അദ്ദേഹം പൊതുരംഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുള്ളൂ. അത്തരം അപൂർവ്വ സന്ദർഭങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു 1978-ൽ അമേരിക്കയിലെ ഹാർവാഡ് സർവ്വകലാശാലയിലെ അദ്ധ്യാപകരോടും വിദ്യാർത്ഥികളോടുമായി സോൾഷെനിറ്റ്സിൻ നടത്തിയ വർഷാരംഭപ്രഭാഷണം. പാശ്ചാത്യ നാഗരികതയുടെ ചില ദുർബല്യങ്ങളിലേക്കു വിരൽചൂണ്ടുന്ന ആ പ്രഭാഷണത്തിന്റെ സമകാലികപ്രസക്തി ഹാർവാഡിലോ അമേരിക്കയിലോ ഒതുങ്ങുന്നതല്ല. ആധുനിക ലോകത്തെ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അതു നമുക്കുപകരിക്കും. അതിൽപ്പറയുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾക്ക് ഇന്നത്തെ, കേരളത്തിലെ, സാമൂഹ്യ – സാംസ്കാരിക പ്രവണതകളുമായി എന്തൊക്കെയോ സാമ്യമുള്ളതായി തോന്നുന്നു.

ലോകരംഗം നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് റവല്യൂഷന്റെ പ്രഭാഷണം ആരംഭിച്ചത്. രണ്ട് തുണ്ടുകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണ് ലോകം. അവയിൽ ഒന്നിനു മറ്റതിനെ പൂർണ്ണമായി നശിപ്പിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ട്. പിളർപ്പിന്റെ മുഖ്യഹേതു രാഷ്ട്രീയ തലത്തിലെ ഭിന്നദർശനങ്ങളാണെന്നു ചിലർ കരുതുന്നു. വിജയകരമായ നയതന്ത്ര സംഭാഷണങ്ങളും വഴിയോ സൈനികമായ സന്തുലിതാവസ്ഥവഴിയോ ഇരുകൂട്ടരെയും രഞ്ജിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന വ്യാമോഹംവെച്ചു പുലർത്തുന്നവരുമുണ്ട്. പക്ഷേ, ഉപരിപ്ലവമായ പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളാണവ. എന്തെന്നാൽ ലോകരംഗത്തെ പിളർപ്പ് അത്യഗാധവും അതി സങ്കീർണ്ണവുമത്രെ. ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കുന്നതു് ഏറ്റം അപകടകരമാണ്.

രണ്ട് വൻശക്തികൾക്കു പുറമെ വികസ്വര രാജ്യങ്ങളുടേതായ മൂന്നാം ലോകവുമുണ്ട്. പുരാതനവും പ്രബലവുമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംസ്കാരം വ്യാപകമായൊരു ഭൂപ്രദേശത്തു വളരുന്നെങ്കിൽ അതു് ഒരു വ്യത്യസ്ത ലോകമായി നിലകൊള്ളും. അതിനുള്ളിലെ കടകഥകളും അത്ഭുതങ്ങളും പാശ്ചാത്യമനുഷ്യനെ അമ്പരപ്പിക്കും. ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ ഇത്തരം വ്യക്തിത്വമുള്ള സംസ്കാരങ്ങളത്രെ. ഇൻഡ്യ, ചൈന, മുസ്ലീം രാഷ്ട്രങ്ങൾ, ആഫ്രിക്ക തുടങ്ങിയവ. ഒരായിരം കൊല്ലത്തേക്കു റഷ്യ ഇതുപോലുള്ള ഒരു ഏക സംസ്കാരമായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യർക്കു് അതു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുപോലെതന്നെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് അടിമത്തത്തിലമർന്ന ഇന്നത്തെ റഷ്യയേയും അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല – സോഷ്യലിസ്റ്റ് റവല്യൂഷനറിസ്റ്റ് പ്രഖ്യാപിച്ചു.

വളരെ ചുരുങ്ങിയ ഒരു കാലയളവിനു മുമ്പുവരെയൂറോപ്പിലെ കൊച്ചുകൊച്ചു രാജ്യങ്ങൾ ലോകം മുഴുവനും വെട്ടിപ്പിടിക്കുകയും കോളനികൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മറ്റാർക്കും അവരെ ചെറുത്തു നിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കീഴടക്കപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ജീവിതവീക്ഷണത്തെയും മൂല്യസംഹിതകളെയും അവർ അവജ്ഞയോടെ വീക്ഷിച്ചുപോന്നു. ബാഹ്യദൃഷ്ടിയിൽ അവരുടെ

വിജയം പൂർണ്ണമായിരുന്നു. മാനുഷിക സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനേറെയും ശക്തിയുടേയും ഒരു വിസ്ഫോടനം എന്നപോലെ പാശ്ചാത്യസമൂഹം നാലുപാടും പടർന്നു പന്തലിച്ചു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോഴേയ്ക്കും ആ മുന്നേറ്റം പെട്ടെന്നു നിലച്ചിരിക്കുകയാണു്. പാശ്ചാത്യ ജനത എത്രയോ ദുർബലരും നിസ്സഹായരുമാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ആഗോള ജൈത്രയാത്ര ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലമായിരുന്നെന്നു് ഇപ്പോഴും വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. പണ്ടത്തെ കോളനികളോടുള്ള അവരുടെ നിലപാടു പാടെ മാറിയിരിക്കുകയാണിപ്പോഴും. പഴയ അവജ്ഞയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഒരുതരം ആരാധനാമനോഭാവംപോലും പാശ്ചാത്യർ മറ്റുള്ളവരോടു പ്രകടിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്.

ഇതെല്ലാമാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന നേട്ടങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യർക്കുള്ള അഭിമാനം ഇനിയും കെട്ടടങ്ങിയിട്ടില്ല. മാനവപുരോഗതിയുടെ പാര്യന്തികമായ മാനദണ്ഡം ഈ ശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിത നാഗരീകതയാണെന്നു് അവർ ഇന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു, മറ്റു ജനപദങ്ങളും ഇതേ പാതയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കണമെന്ന മൂഢസങ്കല്പം അവർ ഇന്നും വച്ചുപുലർത്തുന്നു. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ രണ്ടു ശാക്തികച്ചേരികൾ തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം ഒഴിവാക്കാൻ പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളും സോവ്യറ്റ് യൂണിയനും പരസ്പരം അടുത്തുവരണമെന്ന സിദ്ധാന്തം മുളയെടുത്തു. ഇരു ചേരികളും ഭിന്നമായ രീതിയിലാണു വളരുന്നതെന്ന വസ്തുത അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കണക്കുകൂട്ടലാണിതു്.

സോൾഷെനിറ്റ്സിൻ തുടരുന്നു: "എന്റെ മാതൃഭൂമിയായ റഷ്യയോടാണു ഞാൻ ഇന്നു സംസാരിക്കുന്നതെങ്കിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതി സ്വീകരിച്ച ജനപദങ്ങളുടെ ദുരന്തങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ നാലുകൊല്ലമായി ഞാൻ പരദേശത്തു പാർക്കാൻ നിർബന്ധിതനായിരിക്കയാണു്. ഇന്നത്തെ എന്റെ ശ്രോതാക്കൾ പാശ്ചാത്യരാണല്ലോ. തന്നിമിത്തം പാശ്ചാ

ത്യ ജീവിതത്തിന്റെ ചില വശങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു''.

ഭീരുക്കളുടെ സമൂഹം

പാശ്ചാത്യരുടെയിടയിലെ ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ സവിശേഷത ധീരതയുടെ ശോഷണമത്രെ. പാശ്ചാത്യലോകം ഒന്നടങ്കം—ഓരോ രാജ്യവും രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയും ഗവണ്മെൻറും നഷ്ടധൈര്യരായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. സമൂഹം മുഴുവനേയും ഭീരുത്വം ഗ്രസിച്ചിരിക്കുകയാണെന്ന തോന്നലുണ്ടാകത്തക്കവിധം ഭരണകർത്താക്കളുടെയും ബുദ്ധിജീവികളുടെയും ഇടയിൽ അതു പടർന്നു പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. ധീരരായ ചില വ്യക്തികൾ അവിടെയും ഇവിടെയും ഉണ്ട്. ആരും ഇല്ലെന്നല്ല പക്ഷെ, അവർക്കു പൊതുജീവിതത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനമില്ല. രാഷ്ട്രീയക്കാരും ബുദ്ധിജീവികളും അടങ്ങുന്ന ഇന്നത്തെ നേതൃത്വം ഭീരുത്വത്തിന്റെ പര്യായമാണ്. സങ്കീർണ്ണങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങളുടെയും പ്രതിസന്ധികളുടെയും മുന്നിൽ അവർ നിരുത്സാഹരും നിസ്സഹായരുമായി പതറി നില്ക്കുന്നു.

അവരുടെ പ്രവൃത്തികളും അവർ നയിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഈ ഭീരുത്വത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ദുർബലത്വത്തിലും ഭീരുത്വത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ രാഷ്ട്രീയതീരുമാനങ്ങളത്രെ അവർ സാധാരണയായി എടുക്കാറുള്ളതു്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതാണ് ഏറ്റവും ശക്തിയുക്തവും ധാർമ്മികവുമായ നിലപാടു് എന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ അവർ നിരന്തരം യത്നിക്കുന്നു. അതേസമയം, ഒറ്റപ്പെട്ടു്, ഇളകിയാടുന്ന, ദുർബലങ്ങളായ ഗവണ്മെൻറുകളോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ ഭീരുത്വം കോപപ്രകടനമായി മാറുന്നു. സുശക്തങ്ങളായ ഭരണകൂടങ്ങളുടെ ആക്രമണം, അന്തർദ്ദേശീയ ഭീകരപ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയ സാമൂഹ്യഭീഷണികളെ നേരിടേണ്ടിവരുമ്പോൾ അവർ നിശ്ശബ്ദരും നിഷ്ക്രിയരുമായിത്തീരുന്നു. ജനതയുടെ ധൈര്യം ക്ഷയിക്കു

മ്പോഴും അവസാനം അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നതാണു പൗരാണികകാലം മുതലുള്ള അനുഭവ പാഠം.

ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യ രാഷ്ട്രങ്ങൾ രൂപം പ്രാപിച്ച കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രാബല്യത്തിലിരുന്ന ചില സങ്കല്പങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നു : ഗവണ്മെൻറുകളും മനുഷ്യനു സേവനമനുഷ്ഠിക്കാനുള്ളവയാണു്. സ്വതന്ത്രനായിരിക്കാനും സൗഭാഗ്യം നേടാനും വേണ്ടിയെത്രെ മനുഷ്യൻ ജീവിക്കുന്നതു്. അമേരിക്കയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രഖ്യാപനത്തിൽ ഇക്കാര്യം എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ദശകങ്ങളായി വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രീയ–സാങ്കേതിക പുരോഗതിയുടെ സഹായത്തോടെ മേല്പറഞ്ഞ ലക്ഷ്യങ്ങൾ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുക സാദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നി. ക്ഷേമരാഷ്ട്രം എന്ന സങ്കല്പം നിലവിൽ വന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്.

ഓരോ പൗരനും ഇന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭ്യമാണു്. സൗഭാഗ്യലബ്ധിക്കുവേണ്ട ഭൗതിക വിഭവങ്ങളും ഇന്നു പാശ്ചാത്യ സമൂഹത്തിൽ ധാരാളമായുണ്ടു്. ധാർമ്മികതയുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത സൗഭാഗ്യമാണു് പലരും തേടുന്നതു്. പണവും വിഭവങ്ങളും കൈയടക്കാനുള്ള നിരന്തരാഭിലാഷം പാശ്ചാത്യ മനുഷ്യനെ അസംതൃപ്തനും ഉൽക്കണ്ഠാകുലനുമാക്കി, കടുത്ത മത്സരം എല്ലാ ചിന്തകളെയും ബാധിച്ചു. അതു് ആദ്ധ്യാത്മിക വികാസത്തിനു തടസ്സമായിത്തീർന്നു. ഇന്നു ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും അവരുടെ പൂർവ്വീകന്മാർക്കു് ഊഹിക്കാൻ പോലും കഴിയാത്ത ഭൗതികസമൃദ്ധി കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശാരീരികമായ പ്രസരിപ്പു്, സമ്പൽസമൃദ്ധി, ധാരാളം വിശ്രമസമയം, ജീവിതം നരകമാനുള്ള അളവറ്റ സ്വാതന്ത്ര്യം—ഇതെല്ലാം ജീവിതാദർശമാക്കുന്ന ഒരു പുതിയ തലമുറയെ വളർത്തിയെടുക്കാൻ ഇപ്പോഴും സാധിക്കും.

ഇത്തരം സുഖഭോഗങ്ങളെല്ലാം അനുഭവിക്കാനുള്ളപ്പോഴും അവ ഉപേക്ഷിച്ചു് അമൂർത്തങ്ങളായ പൊതുമൂല്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി ജീവനെ അപകടത്തി

ലാക്കാൻ ആരാണു് ഇഷ്ടപ്പെടുക? സമ്പൂർണ്ണമായ ഭദ്രതാ ബോധവും ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങളും മനുഷ്യക്കു ഗുണകരമല്ലെന്നു ജീവശാസ്ത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പാശ്ചാത്യ സമൂഹത്തിൽ ഇപ്പോഴും കൈവന്നിട്ടുള്ള ക്ഷേമസമൃദ്ധിയുടെ ആപൽക്കരമായ വശം പ്രകടമായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യമഹത്ത്വം

പാശ്ചാത്യ സമൂഹം അതിന്റെ അനുദിനജീവിതം അത്യന്ത സങ്കീർണ്ണമായ നിയമങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുക്കി നിറുത്തിയിരിക്കുകയാണു്. വ്യക്ത്യന്തര ബന്ധങ്ങളും നിയമാനുസൃതമാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാം ശരിയാണെന്നതു പോലെ വെപ്പു്. അതിനുവേണ്ടി നിയമങ്ങളും പഠിക്കുക, വ്യാഖ്യാനിക്കുക, സ്വകീയ താല്പര്യങ്ങൾക്കിണങ്ങുംവിധം പ്രയോഗിക്കുക—ഇതെല്ലാമാണു പരിഷ്കൃതജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും! ഒരാളും ചെയ്യുന്നതു് എന്തുമാകട്ടെ, അതിനു നിയമസാധുതയുണ്ടോ എന്നേ നോക്കേണ്ടതുള്ളൂ. പരോന്മുഖമായ ത്യാഗത്തിനോ ആത്മനിയന്ത്രണത്തിനോ ഒന്നും അവിടെ പ്രസക്തിയില്ല.

''എന്റെ ജീവിതം മുഴുവനുംതന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണത്തിൻ കീഴിലാണു ഞാൻ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്'' - സോൾഷെനിറ്റ്സിൻ തുടരുന്നു: വസ്തുനിഷ്ഠമായ യാതൊരു നിയമാവസ്ഥയുമില്ലാത്ത ഒരു സമൂഹം എത്രയോ ഭീകരമാണെന്നു് എനിക്കു നേരിട്ടറിയാം. അതേ സമയം നിയമബാഹ്യമായ യാതൊരു മാനദണ്ഡവുമില്ലാത്ത സമൂഹം മനുഷ്യോചിതമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. മനുഷ്യന്റെ സാദ്ധ്യതകൾക്കു വളർന്നു വികസിക്കാൻ അവിടെ അവസരം കിട്ടാതെ അവ മുരടിച്ചുപോകുന്നു. ഉദാത്തങ്ങളായ മാനവഭാവങ്ങളും മരവിക്കുന്നു. ശരാശരി ധാർമ്മികതയുടെതായ ഊഷരഭൂമിയിലെ ഉണങ്ങിവരണ്ട അന്തരീക്ഷത്തിൽ മനുഷ്യൻ അധ:പതിക്കുന്നു. ഭീഷണമായ ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അഭൂതപൂർവ്വങ്ങളായ വെല്ലുവിളികളെ അതിജീവിക്കാൻ വേറും നിയമാവ

ലിയുടെമാത്രം പിന്തുണയുള്ള ഒരു സമൂഹത്തിനു സാദ്ധ്യമല്ല.''

സ്വന്തം രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി സർഗ്ഗാത്മകമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞൻ വളരെ കരുതലോടെവേണം മുന്നോട്ടുപോകാൻ. നിരുത്തരവാദപരമായ വിമർശനങ്ങളുമായി പെട്ടെന്നു് അയാളുടെനേരെ ചാടിവീഴാൻ ഏറെപ്പേർ ചുറ്റുമുണ്ടായിരിക്കും. പാർലിമെൻറും പത്രങ്ങളും അയാളെ നിരന്തരം ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അയാളുടെ ഓരോ കാൽവയ്പും കുറ്റരഹിതമാണെന്നു് എല്ലാവരേയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം. പ്രതിഭാശാലിയും പ്രഗത്ഭനുമായ ഒരു നേതാവിനു രംഗത്തുവന്നു സ്വന്തം നിലപാടു വ്യക്തമാക്കാൻപോലും ഒരവസരം കിട്ടാറില്ല. അയാളെ തന്ത്രത്തിൽ കുടുക്കാനുള്ള അസംഖ്യം കെണികൾ ആരംഭത്തിലെതന്നെ വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഈ പരിമിതിമൂലം വെറും മൂന്നാംതരക്കാർ അധികാരത്തിൽ വരുന്നു. ഭരണാധികാരത്തിന്റെ അടിത്തറ മാന്താനും ഭരണകർത്താക്കളെ നിഷ്ക്രിയരാക്കാനും എളുപ്പമാണു്. ഈ ദുസ്ഥിതി പല പാശ്ചാത്യജനാധിപത്യങ്ങളെയും ദുർബലപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

അവകാശവും ഉത്തരവാദിത്വവും

വ്യക്തിഗതമായ അവകാശങ്ങൾക്കും സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള മുറവിളി സമൂഹത്തിന്റെ ഭദ്രതയെത്തന്നെ തകർത്തിരിക്കുകയാണു്. പാശ്ചാത്യലോകം മനുഷ്യാവകാശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതിനുപകരം മാനുഷികോത്തരവാദിത്വങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട കാലമാണിതു്. വിനാശകരവും ഉത്തരവാദരഹിതവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കീഴിൽ മനുഷ്യന്റെ അധമപ്രവണതകൾക്കു കടിഞ്ഞാണിടാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ സമൂഹം ഇപ്പോൾ നിസ്സഹായമാണു്. ഇളംതലമുറക്കെതിരായ അധാർമ്മികതയുടെ ആക്രമണം, അശ്ലീലതയും

കുറ്റകൃത്യങ്ങളും ഭീകരപ്രവർത്തനങ്ങളും നിറഞ്ഞ സിനിമാരംഗങ്ങളും ആദിയായവയിൽനിന്നു സമൂഹത്തെ രക്ഷിക്കാൻ ഫലപ്രദമായ മാർഗ്ഗമില്ല. ഇതെല്ലാം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നതത്രെ വാദം. ചെറുപ്പക്കാർക്ക് അത്തരം സിനിമകളും കാണാതിരിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടല്ലോ എന്നു ചോദിക്കുന്നവരുണ്ട്.

നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ രക്ഷാകവചം മാതൃമണിയുന്ന സമൂഹത്തിനു തിന്മയുടെ കടന്നാക്രമണത്തെ ചെറുക്കാൻ കെല്പില്ലെന്നു തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഭീകരപ്രവർത്തകർക്കെതിരെ ഗവണ്മെന്റ് നടപടിയെടുത്താൽ അതു പൗരാവകാശനിഷേധമാണെന്നു മുറവിളി ഉയരും. മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ ശുദ്ധമൂലമായ തിന്മകളൊന്നും ഇല്ല എന്ന മിഥ്യാധാരണയാണ് ഈ പ്രവണതയ്ക്കു വളംവെയ്ക്കുന്നതു്. കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ മൂലഹേതു സാമൂഹ്യസംവിധാനങ്ങളാണെന്നും അവ മാറുമ്പോൾ മനുഷ്യനിലെ നന്മ വികസിച്ചു പൂവണിയുമെന്നുമാണു സങ്കല്പം. ഏറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ട സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി നിലവിലുള്ള പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പോലും കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു. ദരിദ്രവും നിയമരഹിതവുമായ സോവ്യറ്റ് സമൂഹത്തിലുള്ളതിലേറെ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാം. അതോടൊപ്പം ശ്രദ്ധേയമായ വേറൊരു കാര്യവും സോൾഷെനിറ്റ്സിൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു: ''ഞങ്ങളുടെ റഷ്യയിലെ തടവറകളിൽ കുറ്റവാളികളെന്നു മുദ്രകുത്തപ്പെട്ട അനവധി തടവുകാരുണ്ട്. അവരിലധികം പേരും പക്ഷേ, ഒരു കുറ്റകൃത്യവും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരല്ല''

നാടു കടന്നു വരുന്ന ഒരു നോവൽ

റഷ്യയുടെ വെളിയിൽ മിക്കവാറും അജ്ഞാതനായ നോവലിസ്റ്റാണ് വാസിലി ഗ്രോസ്മൻ. 1905-ൽ യഹൂദമാതാപിതാക്കളുടെ മകനായി ജനിച്ച വാസിലിക്ക് പതിമൂന്ന് വയസ്സ് തികയുന്നതിനു മുമ്പ് ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഐതിഹാസികമായ വിജയത്തിലൂടെ ലെനിൻ സോവ്യറ്റ് ജനതയുടെ ഭരണഭാരമേറ്റുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. വിപ്ലവത്തെത്തുടർന്ന് റഷ്യയിലുണ്ടായ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ തിരക്കോളകൾക്കിടയിലാണ് ഗ്രോസ്മന്റെ സാഹിത്യ സിദ്ധികൾ വളർന്നു വികസിച്ചത്.

1952-വരെ സോവ്യറ്റധികൃതരുടെ ഔദ്യോഗികാംഗീകാരത്തോടുകൂടി ഗ്രോസ്മൻ ഗ്രന്ഥരചന നടത്തി. ചെറുപ്പകാലത്തുതന്നെ വിപ്ലവപൂർവബൂർഷ്വാ പൈതൃകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ കലർന്നിരുന്നില്ല. സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരവും കലാപരവുമായ മാനദണ്ഡങ്ങളോട് പൂർണ്ണമായ വിധേയത്വം പുലർത്തിപ്പോന്ന പുതിയ തലമുറയിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയനായ എഴുത്തുകാരനായി അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. മാർക്സിസത്തിന്റെ ദർശനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവനയെ ഉദ്ദീപ്തമാക്കി, ഗ്രോസ്മന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പ്രസ്തുത ദർശനങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയാവതാരമായിരുന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി. സോവ്യയറ്റ് ഭരണകൂടം അവയുടെ ശ്രദ്ധേ സാക്ഷാത്ക്കാരവും.

പാർട്ടിയേയും ഭരണകൂടത്തേയും പറ്റി ചില സന്ദേഹങ്ങൾ ഗ്രോസ്മന്റെ മനസ്സിൽ മുളയെടുത്തില്ലെന്നില്ല.

വികലാക്കീകരണം' എന്ന പേരിൽ ഗ്രാമീണ കർഷകർക്കെതിരെ 1929–30തിൽ സക്കാർ അഴിച്ചുവിട്ട മർദ്ദനങ്ങളും, 1937–ലെ വമ്പിച്ച 'ശുദ്ധീകരണങ്ങളും', അവയെ തുടർന്ന 1939–ൽ ഹിറ്റ്ലറും സ്റ്റാലിനും തമ്മിലുണ്ടായ പട്ടാള ഉടമ്പടി—ഇത്യാദി സംഭവങ്ങളെ പാർട്ടിയുടേതായി താൻ ധരിച്ചു വച്ചിരുന്ന മാനവികതയുമായി രമ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ പാതയിലൂടെ

രണ്ടാം ലോക മഹായുദ്ധം നാത്സീകൾക്കെതിരെയുള്ള സോവ്യറ്റ് ജനതയുടെ ജീവന്മരണ സംഘട്ടനമായി മാറിയതോടെ ഗ്രോസ്മന്റെ ചിന്തയിലും മാറ്റം വന്നു. ഐതിഹാസികമായ സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡ് സമരം അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തിനിന്ന കാലം. സാഹസികതയും അപകടങ്ങളും നിറഞ്ഞ ചെറുത്തു നില്പിനു ശേഷം ചെമ്പട നാത്സി സായുധ വ്യൂഹങ്ങളെ തോല്പിച്ചു് നാമാവശേഷമാക്കി. റഷ്യൻ സേനയ്ക്കു് വമ്പിച്ച നാശനഷ്ടങ്ങളും സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നിട്ടും വിജയശ്രീലാളിതമായിത്തീർന്ന മാതൃരാജ്യത്തിന്റെ സർവോന്നത നേതാവു് എന്ന നിലയിൽ ജനറലിസ്സിമോ സ്റ്റാലിൻ റഷ്യക്കുള്ളിലും പുറത്തുമുള്ള എല്ലാ പുരോഗമന വാദികളുടേയും ആരാധ്യപുരുഷനായി തീർന്നു. പാശ്ചാത്യ–ബൂർഷ്വാ ശക്തികൾപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മഹത്വം' അംഗീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഗ്രോസ്മനെ റഷ്യയിലെമ്പാടും പ്രശസ്തനാക്കിയ നോവലിന്റെ ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ ജന്മമുഹൂർത്തം ഇതായിരുന്നു. സോവ്യറ്റ് സമൂഹത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയെപ്പറ്റിയാണു് അദ്ദേഹം എഴുതിയതു്. 1943 ൽ രചന ആരംഭിച്ചു. ചെമ്പടയുടെ ഔദ്യോഗിക പത്രത്തിനുവേണ്ടി രണഭൂമിയിൽ നിന്നു റിപ്പോർട്ടുകൾ അയയ്ക്കാൻ നിയമിക്കപ്പെട്ട പത്രലേഖകൻ എന്ന നിലയിൽ യുദ്ധത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ മുഖം ഗ്രോസ്മനു് സുപരിചിതമായിരുന്നു.

'യുദ്ധവും സമാധാനവും' എന്ന പ്രസിദ്ധ നോവലിനു ജന്മം നല്കിയ ടോൾസ്റ്റോയിയെത്തന്നെയാണു് ഗ്രോസ്മൻ തന്റെ മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചതു്. ഒരു നല്ല കാര്യത്തിനുവേണ്ടി (For A Just Cause) എന്ന പേരിൽ കൃതിയുടെ ഒന്നാം ഭാഗം 1862–ൽ പുറത്തുവന്നു.

റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിലെ മഹത്തായ രണ്ടാമത്തെ യുദ്ധാഖ്യായിക എന്നു് ഗ്രോസ്മന്റെ കൃതിയെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്പന്നഭാവന മെനഞ്ഞെടുത്ത കഥാപാത്രങ്ങൾ സമകാലിക സോവ്യറ്റ് സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും ഊർജ്ജസ്വലമായ ഘടകങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളാണു്. വികൂർ സ്ട്രും എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ, വ്യവസായശാലാ മേധാവി സ്പിരിഡനോവ്, പാർട്ടി പ്രവർത്തകൻ ക്രിമോവ്, പട്ടാളോദ്യോഗസ്ഥൻ നോവിക്കോവു്—ഇവരെല്ലാം വായനക്കാരന്റെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു പറ്റുന്ന വ്യക്തിത്വമാന്യ സോവ്യറ്റ് പൗരന്മാരാണു്. ഒറ്റക്കെട്ടായി നിന്നു് പടപൊരുതി ശത്രുവിനെ തറപറ്റിച്ച റഷ്യൻ സമൂഹം രണഭൂമിയിലെന്നപോലെ ശാസ്ത്രരംഗത്തും വ്യവസായമേഖലയിലും വമ്പിച്ച നേട്ടങ്ങളുടെ വീരേതിഹാസങ്ങൾ രചിക്കുന്ന രംഗങ്ങളും ഗ്രോസ്മൻ ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ചരിത്രഗതിവിഗതികൾ

ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾ മനസ്സിലാക്കി അതിന്റെ ഭാവിദിശ നിശ്ചയിക്കാൻ മനുഷ്യൻ പ്രാപ്തനാണോ?—'യുദ്ധവും സമാധാനവും' എന്ന നോവലിൽ ടോൾസ്റ്റോയി ഉന്നയിക്കുന്ന കാതലായ ചോദ്യമിതാണു്. 'അല്ല' എന്നത്രേ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തുന്ന മറുപടി. ഗ്രോസ്മന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ചരിത്രഗതിയുടെ ഭാവിരൂപങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ചോദ്യംതന്നെ അസംബന്ധമാണു്. ചരിത്രത്തിന്റെ മേൽ മനുഷ്യനു് വരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ആധിപത്യത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണു് മാർക്സിസം. സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡ് യുദ്ധത്തിന്റെ വിജയകരമായ പരിസമാപ്തി തെളിയിക്കു

ന്നതാണെന്നു് അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. മൃഗതുല്യരായ പ്രാകൃത വ്യക്തികളുടെ മേൽ സോഷ്യലിസ്റ്റു് മനുഷ്യൻ നേടിയെടുത്ത വൻ വിജയം—മാർക്സിസം—ലെനിനിസം എന്ന പ്രത്യയ സംഹിതയുടെ തിളക്കമാന്ന തെളിവും അനിഷിദ്ധ്യമായ സ്ഥിരീകരണവും അതിൽ ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

പാർട്ടിയുടെ ഔദ്യോഗിക ദർശനത്തോടു് ഇതിലേറെ വിശ്വസ്തത പുലർത്തുന്ന ഒരു പുസ്തകമെഴുതാൻ ആർക്കു് എങ്ങനെ സാധിക്കും? സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണമായി തന്റെ കൃതി പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുമെന്നു് ഗ്രോസ്മൻ സകാരണം അനുമാനിച്ചു; പ്രത്യാശിച്ചു.

അംഗീകാരത്തിനു പകരം

പക്ഷേ, അതായിരുന്നില്ല സംഭവിച്ചതു്. പുതിയ നോവലിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തെത്തുടർന്നു് പാർട്ടി തലത്തിൽ ഗ്രോസ്മനെതിരെ ഗുരുതരമായ ആരോപണങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നു. റഷ്യൻ ജനതയുടെ വീരാത്മകമായ പ്രതിഛായയെ അദ്ദേഹം വികൃതമാക്കി; ശരിയായ മാർക്സിസ്റ്റു് ദർശനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആശയപരമായ ബൂർഷ്വാപരിപ്രേക്ഷ്യം സന്നിവേശിപ്പിച്ചു—പാർട്ടിയുടെ ഔദ്യോഗിക വക്താവു് നല്കിയ വിശദീകരണമിതായിരുന്നു.

ഈ ആരോപണങ്ങളെ ഗ്രോസ്മൻ അവയുടെ മുഖവിലയ്ക്കെടുത്തു അവയെ സസൂക്ഷ്മം അപഗ്രഥിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന 'ജീവിതവും നിയതിയും' (Life and Destiny) എന്ന രണ്ടാം ഭാഗത്തിന്റെ രചനയിൽ അദ്ദേഹം ആമഗ്നനായി. പ്രഥമകൃതിയിലെ പ്രമുഖ കഥാപാത്രമായിരുന്ന ഡോക്ടർ സ്ട്രൂമിന്റെ ജീവിതത്തുടർച്ചയിലൂടെയാണു് നോവലിസ്റ്റു് ഈ കൃത്യം നിർവഹിക്കുന്നതു്. നാത്സിപ്പടയെ തോല്പിക്കാനുള്ള ദൃഢ

നിശ്ചയം റഷ്യൻ ജനതയെ ഒന്നടങ്കം ആവേശഭരിതരും സമരോന്മുഖരുമാക്കിയ കാലം. അപ്പോഴാണ്, സ്റ്റാലിന്റെ ശാസ്ത്രഗവേഷണങ്ങളും അത്യസാധാരണമായ ഒരു കണ്ടുപിടിത്തത്തിൽ കലാശിച്ചത്. സമകാലിക ശാസ്ത്ര സങ്കല്പങ്ങളെ ഇളക്കിമറിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്ന ആ നേട്ടം. സോവ്യറ്റ് സമൂഹം മുഴുവനും അതിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുമെന്നതിൽ ആർക്കും സംശയം തോന്നിയില്ല.

എന്നിട്ടും എന്തുകൊണ്ടോ സ്റ്റാലിനു് അർഹിച്ച അംഗീകാരം ലഭിക്കുന്നില്ല. പകരം അധികൃത കേന്ദ്രങ്ങളുടെ രൂക്ഷമായ വിമർശനത്തിനും ശകാരങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം ശരവ്യമായി, ബഹുജനങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വയം ഒറ്റപ്പെട്ട്, ബൂർഷ്വാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ദുസ്സ്വാധീന വലയത്തിൽ കുരുങ്ങിയവനായി അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടു. 'ആത്മവിമർശനത്തിലൂടെ തെറ്റുകൾ സമ്മതിക്കാൻ പാർട്ടി സ്റ്റാലിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. നോവലിലെ കഥ ഈ വഴിക്കു് പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നു; യഹൂദസമുദായത്തിൽപ്പെട്ടുപോയതാണു് സ്റ്റാലിന്റെ യഥാർത്ഥ കുറ്റം !

ഒടുങ്ങാത്ത യൂദവിരോധം

1953 മാർച്ചിൽ സ്റ്റാലിന്റെ മരണത്തോടെ ഗ്രോസ്മനെതിരായ പ്രചാരണങ്ങൾക്കു് പാർട്ടി വിരാമമിട്ടു. എന്നിട്ടും, 1948 മുതൽ 1952 വരെ സോവ്യറ്റ് സമൂഹത്തെ ഗ്രസിച്ചിരുന്ന യൂദവംശ വിരോധം തണുക്കാതെ തുടർന്നുപോന്നു. സ്റ്റാലിൻ ഭരണമേറ്റതിൽപ്പിന്നെ റഷ്യയിലുണ്ടായ സംഭവവികാസങ്ങളുടെ പിന്നിലെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമോ പ്രാദേശികമോ ആയ പ്രേരണകളുടെ സങ്കീർണ്ണതകളിലേക്കു് ഇപ്പറഞ്ഞ യൂദവംശവിരോധം വെളിച്ചം വീശുന്നതായി ഗ്രോസ്മൻ കണ്ടു. കൂട്ടകൃഷിസമ്പ്രദായം, വ്യവസായവത്കരണം, ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ നേതൃനിരയെ മുഴുവനും തുത്തുമാറ്റിയ 1937-ലെ 'ശുദ്ധീകരണങ്ങൾ' എന്നിവയൊക്കെ ധാർമ്മികതയുമായുള്ള

മറെറല്ലാ പരിഗണനകൾക്കും അതീതമായി രാഷ്ട്രത്തെ ഒരു കേവലസത്തയാക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന പുതിയ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഭീതിദമായ അരങ്ങേറ്റത്തിനു് അകമ്പടി സേവിച്ച 'ആഘോഷങ്ങ'ളായിരുന്നു. അതിന്റെ ശരിയായ പേരു് റഷ്യൻജനതയോടു് പറയാൻ പറ്റിയ സന്ദർഭം സ്റ്റാലിനു് കൈവന്നതു് സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡു് യുദ്ധത്തിന്റെ വിജയകരമായ സമാപനത്തോടെ ആയിരുന്നു.

നാത്സിഭരണത്തിൻകീഴിൽ നടന്ന ഭീകരമായ മനുഷ്യക്കുരുതി പോലെതന്നെ ഗ്രോസ്മനെ ആഴത്തിൽ അലട്ടിയ അനുഭവമായിരുന്നു സോവിയറ്റ് സക്കാരിന്റെ യുദ്ധവിരുദ്ധ നയവും. താനും ഒരു യുദനാണെന്ന കാര്യം, ആദ്യകാല മാർക്സിസ്റ്റ് ദർശനത്തിന്റെ സാർവദേശീയ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം മറന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ, പില്ക്കാലാനുഭവങ്ങളുടെ തിക്തരസത്തിൽ യഹൂദ അസ്തിത്വത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആ അവബോധം വീണ്ടും മുളച്ചു വളർന്നു. 'യുദരുടെ നിയതി ചുമക്കുന്ന ഒരു റഷ്യൻ നോവലിസ്റ്റായി' ഗ്രോസ്മൻ സ്വയം വിശേഷിപ്പിച്ചു.

നോവലിന്റെ ഇരു ഭാഗങ്ങളെയും ബന്ധിക്കുന്ന കണ്ണിയാണു് നോവലിസ്റ്റിന്റെ ഈ അസ്തിത്വാവബോധം. സ്റ്റാലിന്റെ മരണശേഷം 1953-നും 1960-നുമിടയ്ക്കുതെ രണ്ടാം ഭാഗം എഴുതപ്പെട്ടതു്. ഇരു ഭാഗങ്ങളുടെയും ചരിത്രപരമായ ചട്ടക്കൂടു് ഒന്നാണു്. ഇതിവൃത്തവും ഒന്നുതന്നെ. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പേരുകളിലോ സ്വഭാവത്തിലോ മാറ്റമില്ല. എന്നിട്ടും രണ്ടാം ഭാഗത്തിലെത്തുമ്പോഴേക്കും അവരുടെ നിയതി ഇളകിയാടാനാരംഭിക്കുന്നു. ബോംബാക്രമണങ്ങൾക്കിടയിൽ നഗരത്തിലെ വൈദ്യുതി പ്രവാഹം മുടങ്ങാതിരിക്കാൻ ധീരതയോടെ പണിയെടുക്കുന്ന സ്റ്റിറിസിനോവിനെ പാട്ടിയുടെ പ്രശംസയല്ല, അതിനിശിതമായ ശകാരമാണു് ലഭിക്കുന്നതു്. യുദ്ധത്തിൽ തകർന്ന തരിപ്പണമായ തന്റെ വ്യവസായശാല ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഔദ്യോഗികാനുമതി മോസ്കോവിൽനിന്നു വന്നു ചേരുന്നതുവരെ കാത്തിരുന്നില്ല എന്നതാണു് അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട കുറ്റം. ആദർശശാലി

യായ ക്രിക്കോവും അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ജയിലിൽ വെച്ച് അതിഭീകരമായ മർദ്ദനമേല്ക്കുന്ന ആ പാർട്ടിയംഗം ഒരിക്കലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത കുറ്റകൃത്യങ്ങളും ചെയ്തതായി ഏറ്റുപറയാൻ നിർബന്ധനാകുന്നു. യുദ്ധക്കെടുതികൾക്കിടയിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാനുള്ള മാർഗങ്ങളും ആലോചിച്ച് സമയം പാഴാക്കി എന്ന പേരിൽ കേണൽ നോവിക്കോവ് തരംതാഴ്ത്തപ്പെടുന്നു.

സംഘർഷം, സ്വാതന്ത്ര്യം

ദേശാഭിമാന യുദ്ധത്തിന്റെ ഉദ്വേഗസാന്ദ്രമായ നീക്കങ്ങൾക്കിടയിൽ സോവ്യറ്റ് സമൂഹത്തിനുള്ളിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു സംഘർഷം മുളച്ച് വളരുന്നു. പാർട്ടിക്കോ രാഷ്ട്രത്തിനോ അതിനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. നാത്സിസം ഒരു ബാഹ്യശത്രുവല്ല. തങ്ങളെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ വെമ്പുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയുടെതന്നെ ഭാഗമാണ് എന്നു് സ്റ്റാലിനും കൂട്ടരും സ്വാനുഭവങ്ങളുടെ തീച്ചൂളയിൽ വെച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതുവരെ അചിന്ത്യമായി തോന്നിയ ആ കണ്ടുപിടുത്തത്തിൽ നിന്നതെ മുൻസൂചിപ്പിച്ച ആന്തരസംഘർഷം രൂപം കൊണ്ടതു്.

'വിപ്ലവത്തിന്റെ ചക്രത്തിനും, ഭാഷയ്ക്കും ആംഗ്യങ്ങൾക്കും പിന്നിൽ' മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന നൂതന യാഥാർത്ഥ്യം മറ്റൊന്നുമല്ലെന്നു് അവർ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. നാത്സികൾ കെട്ടിപ്പടുത്ത മരണപ്പാളയങ്ങളും റഷ്യയിലെ 'ഗുലാഗുകളുടെ' പ്രതിച്ഛായ അവരിൽ ഉണർത്തുന്നു. യൂദരുടെ വംശവിനാശം 'കുലാക്കുകളുടെ' ഉന്മൂലനത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നു. എത്രയോ ദശലക്ഷം റഷ്യൻ കർഷകരെയാണു് 'കുലാക്കുകൾ' എന്ന മുദ്രകുത്തി ഭരണകൂടം നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞതു്!

'നമ്മൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല'- ജർമ്മൻ മരണപ്പാളയത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു വൃദ്ധ ബോംഷെവിക്കു് മോസ്റ്റോവ്സ്കി, നാത്സി പ്രത്യയശാസ്ത്രകാരനായ ലീസ്റ്റിനോടു് പറയുകയാണു്.

'രാഷ്ട്രീയപാർട്ടി എന്ന ഒരേ സാരാംശത്തിന്റെ ഭിന്നരൂപങ്ങളാണ് നമ്മൾ ഇരുകൂട്ടരും. ഈ ഭ്രമാത്മകതയ്ക്ക് രണ്ട് മഹാവിപ്ലവകാരികളുണ്ട്: സ്റ്റാലിനും ഞങ്ങളുടെ ഫ്യൂറർ ഹിറ്റ്ലറും. അവരുടെ ഇച്ഛാനുസരണമാണ് രാഷ്ട്രത്തിന്റെതായ ദേശീയ സോഷ്യലിസം ജന്മം കൊണ്ടിട്ടുള്ളതു''—പ്രത്യയ ശാസ്ത്രകാരന്റെ ഈ വാക്കുകൾ അവജ്ഞയോടെ തിരസ്കരിച്ചിട്ട് പാർട്ടിയോടുള്ള വിശ്വസ്തതയിൽത്തന്നെ മോസ്റ്റോവ്സ്കി മരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതിനകം, ഒരു കാര്യം അയാൾക്ക് ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നു. ലിസ്സിനേയും 'അയാളുടെ കട്ടിയുള്ള വിരലുകളെ'യും തട്ടിമാറ്റാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ സ്റ്റാലിൻ എന്ന സ്വേച്ഛാധിപതിയെ വെറുത്തേ തീരൂ. അതും പോരാ ലെനിനേയും വെറുക്കണം. 'സ്റ്റാലിൻ ലെനിനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ലെനിൻ മാർക്സിനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല. അവർ മൂവരും ചേർന്ന് രാഷ്ട്രപാർട്ടി എന്ന സങ്കല്പത്തിനു മൂർത്തരൂപം നൽകി'.

സോവ്യറ്റ് ഗ്രലാഗിലെ മരണപ്പാളയത്തിൽ കിടന്ന് അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കും മുമ്പ് വൃദ്ധനായ വേറൊരു ബോംഷെവിക്ക് ഏറ്റു പറയുകയാണ്. 'സ്വാതന്ത്ര്യം എന്തെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. അതിനെ നാം ചതച്ചരച്ചുകളയുകയാണ് ചെയ്തതു''. മാർക്സുപോലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടത്ര വില കല്പിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാറ്റിന്റെയും അടിത്തറയും ആന്തരാത്മവുമാണതു—'എല്ലാ കീഴ് ഘടകങ്ങളുടെയും കീഴ്ഘടകം. ഏംഗൽസ് കരുതിയതുപോലെ ആവശ്യത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷിയല്ല അതു്.'

ഗ്രോസ്മന്റെ നോവലിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമാണെന്നു കാണാം. സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡിന്റെ കീശപ്പതിപ്പ് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ആറാം നമ്പർ വീടിന്റെ പ്രതിരോധം ഏറ്റെടുക്കുന്ന രണവീരന്മാർ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സംരക്ഷകരായി സ്വയം കാണുന്നു. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ നിഗൂഢത

തമാണതെന്നു് ഡോക്ടർ സ്ട്രൂം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ചരിത്രഗതിയുടെ ആന്തരാർത്ഥവും അതുതന്നെ.

നന്മ, സ്നേഹം

സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടൊപ്പം നന്മയും മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നു. യുക്തിചിന്തയ്ക്കും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും അതീതമാണതു്. ടോൾസ്റ്റോയി അതിനെ സ്നേഹമെന്നു് വിളിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികം അതിനു് ഉപവി എന്നു പേരു് പറയുന്നു. എല്ലാം, അന്തിമ വിശകലനത്തിൽ ഒരേ യാഥാർത്ഥ്യം തന്നെയെന്നു് ഗ്രോസ്മൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

നാത്സിസമാകുന്ന ദർപ്പണത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകണ്ട സോവ്യറ്റ് ഭരണ ശൈലിയെപ്പറ്റിയുള്ള പരിചിന്തനത്തിൽ നിന്നുയരുന്ന അടിസ്ഥാന പരമായ മാർക്സിസ വിമർശനം ഈ കൃതിയിലുംചേർന്നിട്ടുണ്ടു്. പാസ്റ്റർ നാക്കിന്റെ 'ഡോക്ടർ ഷിവാഗോ'യും സോം ഷെനിറ്റ്സിന്റെ 'ഒന്നാം വൃത്തവും' പ്രസിദ്ധീകൃതമാകുന്നതിനുമുമ്പു് രചിക്കപ്പെട്ട നോവൽ എന്ന നിലയിൽ ഗ്രോസ്മന്റെ 'ജീവിതവും നിയതിയും' തികച്ചും മൗലികമായ കൃതിയാണു്.

ഒരു തലമുറ താലോലിച്ചുപോന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഏതാനും മുദ്രാവാക്യങ്ങളുടെയും വിശ്വാസ്യതയെപ്പറ്റിയുള്ള തീവ്രാന്വേഷണമാണീ കൃതി. കലവറയില്ലാത്ത സത്യസന്ധതയോടും ധീരതയോടുംകൂടി നോവലിസ്റ്റു് അതു് നിർവഹിക്കുന്നു. അത്യാസന്നമായ ഒരാദ്ധ്യാത്മിക വിമോചനത്തിന്റെ ആശ്വാസവും ആഹ്ലാദവും അതു് അനുവാചകനിലേക്കു് പകരുന്നു.

നാടുകടന്ന നോവൽ

തികച്ചും വിവാദപരമായ ഈ കൃതിയുടെ രണ്ടാം ഭാഗം റഷ്യയിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടില്ല. അക്കാര്യം

അസാദ്ധ്യമാണെന്ന് ഗ്രോസ്മൻ നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതുമൂലമായിരിക്കും കൈയെഴുത്തുപ്രതിയുടെ ഏതാനും മൈക്രോഫിലിം കോപ്പികൾ എടുത്തുവെയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം സുഹൃത്തുക്കളെ അനുവദിച്ചതു്; അഥവാ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ഏതായാലും 1961-ൽത്തന്നെ സോവ്യറ്റ് രഹസ്യപ്പോലീസ്—കെ.ജി.ബി.—ആ കൃതി പിടിച്ചെടുത്തു. തുടർന്നുണ്ടായ മാനസികവും ശാരീരികവുമായ ക്ലേശങ്ങൾക്കധീനനായി, 1994-ൽ ഗ്രോസ്മൻ മൃതിയടഞ്ഞു. മരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് 59 വയസ്സു് പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു.

എഴുപതുകളുടെ ആദ്യപാതിയിൽ, ആ നോവലിന്റെ മൈക്രോഫിലിം, അത്ഭുതകരമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യ ലോകത്തെത്തിച്ചേർന്നു. ഇതിടെ പാരീസിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ അതിന്റെ ഫ്രഞ്ചുപരിഭാഷ വഴിയാണു് ഇന്നു് ഗ്രോസ്മൻ പണ്ഡിതലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. രണ്ടു് ദശകക്കാലത്തേക്കു് 'കെജിബി' ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം റഷ്യൻ വായനക്കാരിൽ നിന്നു എങ്ങനെ തടഞ്ഞുവെച്ചു എന്ന കഥ, ഫ്രഞ്ചു് പതിപ്പിന്റെ അവതാരികയിൽ എഫിം എത്നിന്തു് വിവരിക്കുന്നു. സിമോ മാർക്കിഷ് രചിച്ച ഗ്രോസ്മന്റെ വിശദവും സഹാനുഭൂതി സാന്ദ്രവുമായ ഒരു ജീവചരിത്രവും ഫ്രഞ്ചു ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രോസ്മനു ലഭിച്ച ഏറ്റവും വമ്പിച്ച മരണാനന്തര ബഹുമതിയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഇതിനേക്കാൾ വലിയ അംഗീകാരങ്ങളും അവാർഡുകളും ഇനിയും ലഭിച്ചു കൂടെന്നില്ല.

(ഏപ്രിൽ, 1984)

അർണ്ണോസ് പാതിരിയും ഫാ. ബെസ്കിയും

പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്തിമ ദശകത്തിൽ വാസ്കോഡിഗാമാ കോഴിക്കോട്ട കപ്പലിറങ്ങിയതിനെ തുടർന്നുള്ള നാലര നൂറ്റാണ്ടു കാലത്തെ ഭാരതീയ ചരിത്രം സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവും മതപരവുമായ വമ്പിച്ച പാശ്ചാത്യ സ്വാധീനത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാൻ വന്ന പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാരുടെ കാലഘട്ടവും അതുതന്നെ. അവരിൽ ചിലരെങ്കിലും സുവിശേഷ പ്രഘോഷണത്തെ ക്രൈസ്തവ മത പ്രചാരണം എന്ന ഇടുങ്ങിയ അർത്ഥത്തിൽ എടുക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചവരാണ്. വേറെ വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ ഈ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക ജീവിതവുമായി താദാത്മ്യപ്പെടാനുള്ള സുവിശേഷവത്കരണം അപൂർണ്ണമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചവരാണ്. അതിനു വേണ്ടി അവർ സംസ്കൃതവും ഇതര ഭാരതീയ ഭാഷകളും പഠിച്ച് അവയുടെ വ്യാകരണങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കളും രചിച്ച് ഭാരതീയ ഭാഷാപഠനം എളുപ്പമാക്കിത്തീർത്തു. ചുരുക്കം ചിലർ തമിഴ്, മലയാളം തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിൽ മഹത്തായ കവിതകളും രചിച്ചു, ഭാരതീയ സാഹിത്യങ്ങളിലേക്കു ക്രൈസ്തവങ്ങളായ ചിന്താധാരകളും സങ്കല്പങ്ങളും ജീവിത മാതൃകകളും സന്നിവേശിപ്പിച്ചു. തമിഴിൽ ''തേമ്പാവണി'' എന്ന മഹാകാവ്യം രചിച്ച ഇറ്റാലിയൻ ജസ്യൂട്ട് മിഷനറി ബെസ്കി, മലയാളത്തിൽ 'പുത്തൻ പാനയും' 'ചതുരന്ത്യവും' എഴുതിയ ജർമ്മൻ ജസ്യൂട്ട് ഹാങ്സ്ലേഡൻ (അർണ്ണോസ് പാതിരി) എന്നിവരുടെ പേരുകളും ഇവിടെ പ്രസക്തങ്ങളാണ്.

ബെസ്കിയും (1680-1747) അർണ്ണോസും (1680-1732) സമകാലികരായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ഭാഷാപഠനത്തിൽ തല്പരരായ കവികളും. ഒരാളുടെ പ്രേക്ഷിതപ്രവർത്തന രംഗം സഹ്യപർവ്വത നിരകളുടെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗവും അപരന്റേതു കിഴക്കു ഭാഗവുമായിരുന്നതു കൊണ്ടു് അവക്കു ഭിന്ന ഭാഷകളും പഠിക്കേണ്ടി വന്നു. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാതിയിൽ ഈശോസഭക്കാർക്കു് ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന ഏക വൈദിക പരിശീലന കേന്ദ്രമായിരുന്ന അമ്പഴക്കാട്ടു്. ബെസ്കിയും അർണ്ണോസും അവിടെ സഹപാഠികളായിരുന്നിരിക്കണം. ഏതായാലും അവരിരുവരും അമ്പഴക്കാട്ടെ ജസ്യൂട്ട് സെമിനാരിയുടെ 'ഉല്പന്ന'ങ്ങളായിരുന്നെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

ഹാങ്സ്ലേഡൻ കുറേക്കാലത്തേയ്ക്കെങ്കിലും അവിടെ അദ്ധ്യാപകനായി ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു വേണം കരുതാൻ. അദ്ദേഹത്തിനേതായി നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മൂന്നു കൃതികളിൽ രണ്ടെണ്ണവും അമ്പഴക്കാട്ടു നിന്നു എഴുതിയിട്ടുള്ളവയാണു്. ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണത്തിൽ പിന്നീടു നിലം പരിശാക്കപ്പെട്ട അമ്പഴക്കാട്ടെ കോളേജ് അക്കാലത്തു യൂറോപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ഏറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ട ജസ്യൂട്ട് പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളോടു കിടപിടിക്കുമാറു് വിപുലവും സുസ്സജ്ജവുമായിരുന്നു. ബെസ്കി മരിച്ചതു് അമ്പഴക്കാട്ടുവെച്ചാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ അമ്പഴക്കാട്ടിന്റെ മണ്ണിൽ നിത്യ വിശ്രമം കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്ന കാര്യം അന്നാട്ടുകാർക്കുപോലും ഇന്നു മിക്കവാറും അജ്ഞാതമായിരിക്കാം.

മുപ്പതുകൊല്ലക്കാലം തമിഴ് നാട്ടിലെ ചൂടും കഷ്ടപ്പാടും മതപീഡനങ്ങളും സഹിച്ചവശനായ ബെസ്കി (fractis viribus) അറുപത്തിയാറാമത്തെ വയസ്സിൽ അമ്പഴക്കാട്ടു ജസ്യൂട്ട് കോളേജിലേക്കു് ''വിസിറ്റർ'' (ഔദ്യോഗിക സന്ദർശകൻ=''ഇൻസ്പെക്ടർ'' എന്നും വേണമെങ്കിൽ തർജ്ജമ

ചെയ്യാം) ആയി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവ ചരിത്രകാരൻ, ഫാദർ ബെസ്സ് എസ്സ്. ജെ. എഴുതുന്നു:

''അങ്ങനെ 1746-ൽ, അറുപത്താറാം വയസ്സിൽ, അമ്പഴക്കാട്ട കോളേജിന്റെ വിസിറ്ററായി സുറിയാനി റീത്തുകാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു സെമിനാരിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നു. അത്ര വലിയ ഒരു വൈജ്ഞാനിക കേന്ദ്രത്തിൽ വീണ്ടും എത്തിച്ചേരാൻ സാധിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറെ സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നിരിക്കണം.''

ഈശോ സഭക്കാർ സുറിയാനി റീത്തുകാർക്കുവേണ്ടി കേരളത്തിൽ ആദ്യം ഒരു സെമിനാരി തുടങ്ങിയതു് 1585-ലായിരുന്നു, വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ. ഡച്ചുകാർ കൊച്ചിക്കോട്ട പിടിച്ചെടുത്ത ശേഷം വൈപ്പിക്കോട്ട വിട്ടു പോകുവാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായി. തന്മൂലമാണു 1667-ൽ ആ വൈദിക പരിശീലന കേന്ദ്രം അമ്പഴക്കാട്ടേക്കു മാറ്റി സ്ഥാപിച്ചതു്. അവിടെ പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു വന്ന ജസ്യൂട്ട വൈദികാർത്ഥികളെ തത്ത്വശാസ്ത്രം, ദൈവശാസ്ത്രം, എന്നിവയ്ക്കു പുറമെ സംസ്കൃതം, മലയാളം, തമിഴ് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളും പഠിപ്പിക്കാനും മറ്റും വേണ്ട വിപുലമായ സജ്ജീകരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവയോടൊപ്പം നാട്ടുകാരായ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളെ സുറിയാനിഭാഷ, സുറിയാനിറീത്തു്, ആരാധനക്രമം, ക്രൈസ്തവ ധാർമ്മികത (Cases of Conscience) എന്നിവ പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ഏർപ്പാടുകളും. സെമിനാരി തുടങ്ങിയ കാലത്തു സുറിയാനിക്കാരായ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം ഇരുപതായിരുന്നുവത്രെ. 1731 ആയപ്പോഴേക്കും അതു അമ്പതായി വർദ്ധിച്ചു. അവരുടെയെല്ലാം ചിലവു വഹിച്ചിരുന്നതും കോളേജധികൃതർ തന്നെ.

അമ്പഴക്കാട്ടേ ജസ്യൂട്ട പ്രസ്സിൽ സുറിയാനിയിലും തമിഴിലും അച്ചടിച്ച പുസ്തകങ്ങളും അക്കാലത്തു സുലഭങ്ങളായിരുന്നു. ഫാദർ ബെസ്കി അമ്പഴക്കാട്ടെത്തിയപ്പോഴും ആകെ എട്ടു ജസ്യൂട്ട വൈദികരാണു് അവിടെ ഉണ്ടായി

രുന്നതു്. അവരിൽ ഫാ. മാനുവേൽ ഫെരാസ്, പീറ്റർ മച്ചാഡോ എന്നിവരോടൊപ്പം ബെസ്സിയും സുറിയാനി ക്കാരായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പരിശീലനത്തിൽ വ്യാപൃത നായി.

ബെസ്സിയുടെ മരണത്തിനു കാരണമായ രോഗത്തെ പ്പറ്റിയോ സാഹചര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയോ വിശദമായ ചരി ത്ര രേഖകളില്ല. 1747 ഫെബ്രുവരി 4-ാം തീയതി അറു പത്തിയേഴാം വയസ്സിൽ അമ്പഴക്കാട്ടു വച്ചു് അദ്ദേഹം മരിച്ചുവെന്നു മാത്രം നമുക്കറിയാം.

ബെസ്സിയുടെ മൃതദേഹം അടക്കിയിരിക്കുന്നതു് എ വിടെയാണു്? കൃത്യസ്ഥലം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഫാദർ ബെസ്സു് എഴുതുന്നു: ''ഇത്ര വലിയ ഒരു പ്രതിഭാ ശാലിയുടെ ശവം സംസ്ക്കരിച്ചിരിക്കുന്നതു് എവിടെ എന്നു നിശ്ചയമില്ലെന്ന കാര്യം പലരേയും, ആശ്ചര്യപ്പെ ടുത്തിയേക്കാം. മിഷൻ രംഗത്തു ബെസ്സിയുടെ പല സഹ പ്രവർത്തകരുടേയും സ്ഥിതി ഇത്രതന്നെയായിരുന്നു... മൈ ലാപ്പൂരിൽ ഫാദർ ദിനോബിലിയെ അടക്കിയിരിക്കു ന്നതു് എവിടെ എന്നു് നമുക്കറിയില്ല. ഒന്നിലേറെ മഹാ പുരുഷന്മാരുടെ മരണത്തിനു് അമ്പഴക്കാട് സാക്ഷ്യം വ ഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടെ വെച്ചു മരിച്ച ജസ്യൂട്ട് സന്ന്യാസി കളെയെല്ലാം അവിടത്തെ പള്ളിയിൽതന്നെ സംസ്ക്ക രിച്ചിരിക്കണം. അതനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അമ്പഴ ക്കാട്ട് ഇപ്പോഴും കാണാവുന്ന പഴയ പള്ളിത്തറയേക്കാളും പാവനമായ വേറൊരിടം കണ്ടുപിടിക്കുക പ്രയാസമ ത്രെ''.

തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിൽ നിന്നു് 25 മൈലകലെയുള്ള മൈലാടിപ്പട്ടി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ സംസ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടു ള്ള മൂന്നു ജസ്യൂട്ട് മിഷനറിമാരിൽ ഒരാൾ ഫാദർ ബെസ്സി യാണെന്ന അവകാശവാദവുമായി, പിൽക്കാലത്തു രംഗ ത്തുവന്ന ഫാദർ ബൂർത്തേ എന്ന തീർത്ഥാടന കേന്ദ്ര നിർമ്മാ താവിനെ മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടാണു് ബസ്സു് ഇതെഴു തിയതു്. ആ പ്രശ്നം, പക്ഷേ, നമ്മുടേതല്ല.

അർണോസ് പാതിരിയുടെ അന്ത്യദിനങ്ങൾ

ഫാദർ ബെസ്സിയുടെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ അ ർണ്ണോസ് പാതിരിയുടേയും അന്ത്യനാളുകളെപ്പറ്റി വി ശ്വാസയോഗ്യമായ ചരിത്രരേഖകൾ നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടി ല്ല. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ജീവ ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഖ്യമായും ആശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഫാദർ ഫെറൊളിയുടെ The Jesuits in Malabar എന്ന പുസ്തകത്തി ന്റെ രണ്ടാം വാല്യത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള പതിനെട്ടു പേജ് ദീർഘിക്കുന്ന പഠനത്തെയാണു്. അതിൽ ഫെറോളി എ ഴുതുന്നു : ''ഫാദർ ഹാങ്ങ് സ്ലേഡന്റെ ജീവിതത്തിലെ അ വസാനത്തെ ഇരുപതു കൊല്ലത്തെപ്പറ്റി കാര്യമായൊ ന്നുംതന്നെ നമുക്കറിവില്ല. അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം വളരെ യധികം എഴുതിയിരിക്കണം: പഠനകാര്യങ്ങളിലെന്ന പോലെ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള അ ദ്ധ്യാനങ്ങളിലും മുഴുകിയിരിക്കണം. അദ്ദേഹം അമ്പഴ ക്കാട്ട് എന്നെങ്കിലും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയില്ല. കേരളത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഓർമ്മകൾ ഇപ്പോഴും പച്ചയാണു്. അർണ്ണോസ് പാതിരിയെ ചുറ്റിപ്പറ്റി യുള്ള ഒട്ടേറെ ഐതിഹ്യങ്ങൾ പഴമക്കാരുടെയിടയിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടു്.''

രണ്ടാം ലോകയുദ്ധകാലത്തു് ഇന്ത്യയിൽ ബ്രിട്ടീഷു കാരുടെ തടവുകാരനായി കഴിയവേയാണു ഫാദർ ഫെറൊളി ഈ രണ്ടാം വാല്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഗവേഷ ണം നടത്തിയതു്. ''രേഖകൾ കിട്ടാനുള്ള പ്രയാസം'' തന്റെ ജോലിക്കു കാലവിളംബം വരുത്തിയെന്നു് അദ്ദേ ഹം 1951 ജനുവരി 25–ാം തീയതി എഴുതിയ ഒരു കുറി പ്പിൽ സൂചനയുണ്ടു്. (P. VIII). ഫെറൊളിയുടെ പഠന ത്തിൽ പരാമൃഷ്ടമായിട്ടുള്ള ഏകകത്തു് അർണ്ണോസ് പാ തിരി 1713 ഒക്ടോബർ 4–ാം തീയതി വേലൂരിൽനിന്നു ജർമ്മനിയിലേക്കയച്ച സുദീർഘമായ എഴുത്താണു്. പാ തിരി യൂറോപ്പിലേക്കയച്ച വേറെ രണ്ടു കത്തുകൾ പാരീ സിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ടെന്നും അവയുടെ പകർപ്പെട്ട

പ്പിക്കാൻ തനിക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും അദ്ദേഹം എടുത്തു പറയുന്നു. 1715 ജനുവരി 7, ആഗസ്റ്റ് 3 എന്നീ തീയതികളിൽ അമ്പഴക്കാട്ടനിന്നു ഹാങ്സ്റ്റെഡൻ എഴുതിയ ആ രണ്ടുകത്തുകളും വായിക്കാൻ ഈ ലേഖകനു അവസരം ലഭിച്ചു. ചുരുങ്ങിയതു് ഒരു കൊല്ലക്കാലമെങ്കിലും പാതിരി അമ്പഴക്കാട്ട പാത്തിരിക്കാമെന്നു് അവ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മിഷൻ രംഗത്തെ ഭാരിച്ച വേലയുടെ അല്പലുകളും മൂലം പരിക്ഷീണനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന (fractis viribus) അദ്ദേഹത്തെ അധികാരികളും വിശ്രമത്തിനും മാറ്റത്തിനും വേണ്ടി അങ്ങോട്ടു് അയച്ചതായിരിക്കണം. അമ്പഴക്കാട്ടെ താമസത്തിനിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തെപ്പോലുള്ള ഒരു മഹാപണ്ഡിതൻ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി ഏതാനും ക്ലാസ്സെങ്കിലും എടുത്തില്ലെങ്കിലേ ആശ്ചര്യപ്പെടേണ്ടതുള്ളൂ.

ഉജ്ജ്വലമായ ലത്തീനിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ മൂന്നു കത്തുകളിലൊരിടത്തും അർണ്ണോസ് പാതിരി തന്റെ ഭാഷാപഠനങ്ങളെപ്പറ്റിയോ കാവ്യോപാസനയെപ്പറ്റിയോ ഒരു വാക്കുപോലും കുറിച്ചിട്ടില്ലെന്നതു കൗതുകകരമാണു്. എല്ലാ കത്തുകളിലും തന്റെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രം പറയുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിലെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവും മതപരവുമായ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള രസകരങ്ങളായ വിവരങ്ങളും സൂചനകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണു് ആ കത്തുകൾ.

തൃശ്ശൂർ രൂപതയിലെ പാഴൂർ പള്ളിയിലാണു് അർണ്ണോസ് പാതിരിയുടെ മൃതദേഹം സംസ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മരണത്തീയതിയും മറ്റും രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു സ്മാരകശില അവിടെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ നിലക്കു് അദ്ദേഹം മരിച്ചതും പാഴൂർവെച്ചായിരിക്കണമെന്നു് അനുമാനിക്കാം. ഇക്കാര്യത്തിൽപ്പോലും ബെസ്കിയും അർണ്ണോസും തമ്മിലുള്ള സാമ്യം ശ്രദ്ധേയമാണു്.

ഫാദർ ബോർനാഡ് ബിഷോപ്പിങ്ക് എന്ന ജർമ്മൻ ജസ്യൂട്ട വൈദികൻ അമ്പഴക്കാട്ടനിന്നു 1732 ജൂലൈ 27-ാം തീയതി ജർമ്മനിയിലേക്കയച്ച ഒരു കത്തിൽ അർ

ണ്ണോസ് പാതിരിയുടെ മരണത്തെപ്പറ്റി പരാമർശമുണ്ട്. മലബാറിലെ "മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ മുപ്പതിലേറെക്കൊല്ലം വിശ്രമരഹിതമായി അദ്ധ്വാനിച്ച് അസാധാരണമായ പുണ്യജീവിതത്തിനും പാണ്ഡിത്യത്തിനും, സേവനതല്പരതയ്ക്കും ഭാഷാവിജ്ഞാനത്തിനും പ്രശംസയും പ്രശസ്തിയും നേടിയ നമ്മുടെ ജോൺ എർണസ്റ്റ് ഹാങ്സ്ലേഡനച്ചന്റെ ദുഃഖകരമായ മരണത്തെപ്പറ്റി" എന്ന ആമുഖത്തോടെ ആരംഭിക്കുന്ന ആ വിവരണത്തിലും അദ്ദേഹം മരിച്ചതു് എങ്ങനെയെന്നോ എവിടെവെച്ചെന്നോ പറയുന്നില്ല. പാതിരിയുടെ സാഹിത്യസേവനങ്ങളെ പരാമർശിക്കുമ്പോഴും ബിഷോപ്പിങ്കു് വാചാലനായിത്തീരുന്നു: "മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലുമായി ഗദ്യരൂപത്തിലും പദ്യരൂപത്തിലുമുള്ള അനേകം ആദ്ധ്യാത്മിക ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചു. കൂടാതെ രണ്ടു പൂർണ്ണ വ്യാകരണങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കളും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടു ഭാഷകളിലുമുള്ള അവഗാഹത്തിൽ ഹൈന്ദവ പണ്ഡിതന്മാരെപ്പോലും അദ്ദേഹം വളരെ പിന്നിലാക്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണവാർത്ത കേട്ടു് ഇവിടുത്തെ ചില രാജാക്കന്മാർ പറഞ്ഞുവത്രെ: "പൗലിസ്സുരച്ചന്മാരുടെ (നമ്മുടെ സഭക്കാരായ മിഷനറിമാരെ അങ്ങനെയാണവർ വിളിക്കുക) ഒരു മഹദ് വ്യക്തിയാണു അവർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അവരുടെ മതത്തിനു ഈ രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന കരുത്തനായ വക്താവും"—മെത്രാപ്പോലീത്തതിരുമേനി അഗാധദുഃഖത്തിലാണ്ടു കരഞ്ഞു. സുറിയാനി വൈദികർ എട്ടുദിവസത്തേയ്ക്കു മരിച്ചവർക്കായുള്ള പ്രാർത്ഥനാ കർമ്മാദികളും അനുഷ്ഠിച്ചു അമ്പഴക്കാട്ടു് കോളേജിലെ ഫാദർ റെക്ടറും മറെറല്ലാ അംഗങ്ങളും (പാതിരിയുടെ) അസംഖ്യമായ അജഗണവും സാന്ത്വനിപ്പിക്കാനാവാത്ത വിധത്തിൽ ദുഃഖാർത്തരായി. എനിക്കും മറെറല്ലാ മിഷനറിമാർക്കും ആ പ്രേഷിതവര്യന്റെ മഹത്തായ പുണ്യമാതൃക ശക്തമായ പ്രചോദനമായിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലടിപ്പാടുകളും ധീരതയോടെ അനുധാവനം ചെയ്യാൻ അതു ഞങ്ങൾക്കു പ്രേരണ നൽകട്ടെ."

അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതുല്യമായ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തോടും കൃതികളോടുമുള്ള ആദരവു മങ്ങലേക്കാതെ പൊതുജനമദ്ധ്യത്തിൽ നിലനിറുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്ന ഒരു കമ്മിറ്റി തൃശ്ശൂർ ശ്രുപതയിലെ വേലൂർപ്പള്ളി വികാരി ഫാദർ റാഫായേൽ ചിറ്റിലപ്പിള്ളിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. മാർച്ച് 18, 19, 20 തീയതികളിൽ വിപുലമായ കലാ-സാഹിത്യ-മതാത്മക പരിപാടികളോടെ അവർ വേലൂരിൽ പ്രതിവർഷം ആഘോഷിക്കുന്ന പാതിരി ചരമ വാർഷികം ഈ മഹായത്നത്തിന്റെ ഭാഗമത്രെ.

(മാർച്ച്, 1984)

സാഹിത്യത്തിലെ ആധുനികത

'ആധുനികത' നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ പഠനാർഹമായ ഒരു പ്രവണതയാണു്. ആധുനികം, അത്യാധുനികം, അത്യന്താധുനികം ഇത്യാദി പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന സങ്കല്പങ്ങളേയും ആശയങ്ങളേയുമാണു് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. അവയ്ക്കു് നിഷ്കൃഷ്ടമായ നിർവ്വചനം നൽകുക സാദ്ധ്യമല്ല. അവയെ വിവരിക്കാനേ കഴിയൂ. ജീവിതത്തിന്റെ പാര്യന്തികമായ അർത്ഥലക്ഷ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണം, ആസ്തിത്വദുഃഖം, ഏകാകിതാബോധം, മരണഭീതി ആദിയായ പ്രമേയങ്ങൾക്കു് പ്രാമുഖ്യം നല്കിക്കൊണ്ടു് സാഹിത്യസൃഷ്ടി നടത്തുന്നവരാണു് പുതിയ തലമുറയിലെ എഴുത്തുകാർ. അവരുടെ കൃതികളിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്ന മോഹഭംഗവും നൈരാർത്ഥ്യബോധവും അന്യവല്ക്കരണവും മൃത്യുചിന്തയുമൊക്കെ പഴയ തലമുറക്കാരെ അമ്പരപ്പിക്കുന്നു; ചൊടിപ്പിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, സാമൂഹ്യരംഗത്തു് തലമുറകൾ തമ്മിലുള്ള വിടവിനു സമാന്തരമായി സാഹിത്യത്തിലും പഴമക്കാരും പുതുമക്കാരും തമ്മിൽ വ്യക്തമായ അകൽച്ച അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

അഭിരുചിയുടെ തലത്തിൽ മാത്രം സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റമായി ഇതിനെ ചിത്രീകരിക്കാനാവില്ല. സാഹിത്യം എന്തൊന്നിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണോ ആ ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കാഴ്ചപ്പാടിൽ മൗലികമായ വ്യതിയാനം വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങൾവരെയുള്ള കാലഘട്ടം മുഴുവനിലും ഭാരതീയ ഭാഷാസാഹിത്യങ്ങൾ വിഹരിച്ചിരുന്നതു് പുരാണേതിഹാസങ്ങളുടേയും രാജഭക്തിയുടേയും സ്വപ്നലോകത്തിലായിരുന്നു. അവിടെ നിന്നു് സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ അനുദിന ജീവിത പ്രശ്നങ്ങളിലേക്കു് സാഹിത്യത്തെ ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവ

രാൻ ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി നാല്പത്തുകളിലെ പ രോഗമന പ്രസ്ഥാനം വഹിച്ച പങ്ക് നിഷേധിക്കാനാ വില്ല. ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തെ തുടർന്ന് റഷ്യയിൽ രൂപം കൊണ്ട ''സോഷ്യലിസ്റ്റ്'' സമൂഹത്തിന്റെ വൈതാളി കരായി രംഗത്തുവന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ഭ്രമഭോഗ വും മാർക്സിസ്റ്റ് പ്രത്യയസംഹിതയെ കൈവല്യമാക്കിയ വരായിരുന്നു.

മാർക്സിസത്തോടുള്ള ഈ ആരാധനാ മനോഭാവം മൂലം, വിപ്ലവാനന്തരം റഷ്യയിൽ ലനിനും സ്റ്റാലിനും കാട്ടിക്കൂട്ടിയ കൊടും ക്രൂരതകളുടെ നേരെ അവർ കണ്ണടച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലെ ദുർഭരണത്തേയും ബഹുജന മർദ്ദനങ്ങളേയും ന്യായീകരിച്ചുകൊണ്ട് സാഹിത്യസൃഷ്ടി നടത്തുന്നതാണ് പുരോഗമനം എന്ന് അവർ വിശ്വസി ച്ചു. എന്നിട്ടും പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനത്തെ എതിർക്കാൻ ആളുകളുണ്ടായി. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരും, എം.പി. പോളും, എം. ഗോവിന്ദനുമൊക്കെ പാർട്ടിലൈൻ അനുസരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചവരത്രെ. ഏതു് ഇസത്തിന്റെ പേരിലായാലും എഴുത്തുകാരൻ ഭരണകൂടത്തിന്റെ അടിമയാവരുതു്. സമഗ്രാധിപത്യത്തോടുള്ള എതിർപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാരാർപ്രഭൃതികളുടെ പിന്മുറക്കാരാണ് ഇന്നത്തെ അത്യന്താധുനിക സാഹിത്യകാരന്മാർ. എം. ഗോവിന്ദൻ തന്നെ ഇക്കാര്യം ഇയിടെ ഒരു സാഹിത്യ ചർച്ചയ്ക്കിടയിൽ എടുത്തു പറയുകയുണ്ടായി. കലാസാഹിത്യാദികളിൽ ''പുരോഗമന''ത്തിന്റെ കുത്തക ഏറെറടുത്തിട്ടുള്ളവരും അവരെ എതിർക്കുന്നവരും തമ്മിലുള്ള രൂക്ഷമായ സംഘർഷത്തിന്റെ ശബ്ദങ്ങളാണ് ''മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പി''ൽ പല മാസങ്ങളായി തുടർന്നു വരുന്ന സാഹിത്യ ചർച്ചകളിലുടനീളം മുഴങ്ങി കേട്ടതു്. മനുഷ്യനെപ്പററിയുള്ള മൗലികപ്രശ്നം തന്നെയാണ് അവയുടെ കേന്ദ്രത്തിലുള്ളതു്.

സാഹിത്യകലാദികളുടെ മാത്രമല്ല, മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ തന്നെ വ്യക്തിഗതവും സാമൂഹ്യവുമായ പരമാർത്ഥം എന്തു്? സർവ്വതോ മൗലികമായ ഈ ചോദ്യത്തിനു

ലളിതമായ മറുപടി ഒന്നുമില്ല. സമൂഹമദ്ധ്യത്തിലെ അസമത്വം, അനീതി, ചൂഷണം തുടങ്ങിയ തിന്മകൾക്ക് ലളിതമായ വ്യാഖ്യാനമോ പോംവഴിയോ ഇല്ല. പുതിയ തലമുറയിലെ പ്രാമാണികരായ ബുദ്ധിജീവികളും മാർക്സിസ്റ്റ് ഭൗതികവാദത്തെയും തദധിഷ്ഠിതമായ പ്രത്യയസംഹിതയെയും തിരസ്കരിക്കുന്നതിന്റെ മുഖ്യകാരണം മാർക്സിയൻ ചിന്തയിലെ അസ്വീകാര്യമായ ലളിതവല്ക്കരണമത്രേ. 'ദുഷിച്ച നാറിയ' മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിതച്ചുടച്ച് റഷ്യൻ മാതൃകയിലുള്ള സോഷ്യലിസം നടപ്പാക്കിയാൽ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹൃതമായിക്കൊള്ളുമെന്ന 'പുരോഗമനവാദ'ത്തിനു് മതേതരമായ വെറുമൊരു അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ വിലയേയുള്ള കമ്മ്യൂണിസം ഉംപ്പെടേയുള്ള എല്ലാ വ്യവസ്ഥിതികളിലും ചൂഷണം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു് ആക്ഷേപിഞ്ഞുകൂടാത്തതു് ?

സമഗ്രാധിപത്യത്തോടുള്ള തീവ്രമായ എതിർപ്പ്" ലോകവ്യാപകമായ ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രതിഭാസമാണിപ്പോഴും. മാർക്സിസത്തിനു ബുദ്ധിജീവികളുടെയിടയിൽ കൂടുതൽ സ്വാധീനം ഉണ്ടായിരുന്ന ഫ്രാൻസ് പോലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ അതു് കൂടുതൽ രൂക്ഷവും ശബ്ദായമാനവുമായിരിക്കുന്നു. ''നവദാർശനികർ'' എന്ന പേരിൽ ഫ്രഞ്ച് സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ബെർണാർ ഹെൻറി ലവി, ഗ്ലൂക്സ്മാൻ തുടങ്ങിയവരുടെ കൃതികളും ഉദാഹരണമായെടുക്കാം. അവയ്ക്കു് സമാന്തരമായി മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ആനന്ദ്, വിജയൻ, അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ തുടങ്ങിയവരുടെ രചനകളിലും സമഗ്രാധിപത്യത്തോടുള്ള അതിശക്തമായ എതിർപ്പ് ഉംച്ചേന്നിട്ടുണ്ടു്. ഹങ്കറി, ചെക്കോസ്ലൊവാക്യ, പോളണ്ടു് തുടങ്ങിയ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലെ സമീപ കാലസംഭവങ്ങളും, വിയറ്റ്നാമിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻവേണ്ടി കൊതുമ്പു വള്ളങ്ങളിൽ കയറി വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽപ്പെട്ട എറുമ്പുകളെപ്പോലെ പറ്റം ചേന്നു പെരുങ്കടലിലേക്കു് ഇഴഞ്ഞു് നീങ്ങിയ അഭയാർത്ഥികളും, മാവോയുടെ സാംസ്കാരികവിപ്ലവത്തിന്റെ ബലിയാടുകളായി തീന്ന

ദശലക്ഷങ്ങളുടെ ദുരന്തകഥകളും, അഫ്ഗാൻ ജനതയ്ക്കെതിരെ സോവിയറ്റ് സായുധസേന മൂന്നു കൊല്ലമായി നടത്തിവരുന്ന ക്രൂരക്കൊലകളും, റഷ്യൻ സർവ്വാധിപത്യത്തിന്റെ വിശ്വരൂപം അനാവരണം ചെയ്തുകൊണ്ട് നോബൽ സാഹിത്യകാരൻ അലക്സാണ്ടർ സോൾഷെനിറ്റ്സിൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകങ്ങളും, മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യത്തെയും അലംഘനീയതയേയും പറ്റി പോപ്പ് ജോൺ പോളും രണ്ടാമൻ എന്ന പോളണ്ടുകാരൻ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭ, യുനെസ്കോ തുടങ്ങിയ വിശ്വവേദികളിൽവെച്ച് നടത്തിയ പ്രഭാഷണങ്ങളും—ഇവയെല്ലാം ഓരോ തരത്തിൽ മുൻപറഞ്ഞ വീക്ഷണ വ്യതിയാനത്തിനു കളമൊരുക്കിയിട്ടുണ്ട്.

സർഗ്ഗാത്മക സാഹിത്യംപോലെ നിരൂപണവും ഗദ്യ–പദ്യ രചനയുടെയും സൗന്ദര്യശാസ്ത്ര സങ്കേതങ്ങളുടേതുമായ സാമ്പ്രദായിക മേഖലയിൽനിന്നു പുറത്തു വന്നിരിക്കുകയാണിപ്പോൾ. പദവാക്യഛന്ദോലങ്കാരങ്ങൾ അല്ല മനുഷ്യനും അവന്റെ മൗലികജീവിത പ്രശ്നങ്ങളുമാണ് ആധുനിക നിരൂപണത്തിലെ മുഖ്യവിഷയം. അവയെപ്പറ്റി കാൾമാർക്സും പാർട്ടി നേതൃത്വവും പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെല്ലാം സത്യമാണ്, അവയേ സത്യമായുള്ളൂ എന്ന വിശ്വാസം തകർന്നതോടെ, മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നിത്യന്തനങ്ങളായ ദാർശനിക പ്രശ്നങ്ങൾ വീണ്ടും ഉയർന്നുവന്നിരിക്കുന്നു! ആരാണ് മനുഷ്യൻ? എന്താണ് ജീവിതം? എന്താണ് മരണം? മനുഷ്യർ എക്കാലത്തും തേടിയിട്ടുള്ള സന്തുഷ്ടിയുടെ അർത്ഥമെന്ത്? ഭൗതിക വിഭവങ്ങൾക്കപ്പുറം അദൃശ്യവും അപരിമേയവുമായ എന്തോ ഒന്നിനുവേണ്ടി തിരയുകയാണോ മനുഷ്യഹൃദയം?

'അശാസ്ത്രീയ'ങ്ങളെന്ന് മുദ്രകുത്തി മാർക്സിസം തള്ളിക്കളഞ്ഞ ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങളിലേക്ക് സത്യാന്വേഷണ പ്രവണമായ മനുഷ്യചേതന എക്കാലവും മടങ്ങിവന്നിട്ടുണ്ട്. ജീവിതം എന്നാൽ എന്താണെന്നും, അതു എന്തിനുവേണ്ടിയുള്ളതാണെന്നും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു വേണമല്ലോ എങ്ങനെ ജീവിക്കണം എന്നു തീരുമാനിക്കാൻ.

തന്നിമിത്തം അനുദിന ജീവിതത്തിലെ ഗതിവിഗതികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചോദ്യങ്ങളാണവ അവ ഉയർത്തുന്ന ദാർശനിക-ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞുമാറി ഏതെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ പ്രത്യയസംഹിതയിൽ അഭയം കണ്ടെത്തുന്ന എഴുത്തുകാരൻ ജീവിതത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഒഴിഞ്ഞു മാറാൻ ശ്രമിക്കുന്നവനാണ്.

ടോൾസ്റ്റോയി (1828-1910) സാഹിത്യ രചന ആരംഭിച്ചതുതന്നെ അടിസ്ഥാനപരമായ കുറേ ചോദ്യങ്ങളുന്നയിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു: ഞാൻ എന്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു? എന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ കാരണമെന്ത്? എന്റെ അന്തരാത്മാവിൽ അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന നന്മയും തിന്മയും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ചയുടെ അർത്ഥമെന്ത്? ഈ അകൽച്ച എങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു? ഏതു പദ്ധതി അനുസരിച്ചാണ് ഞാൻ ജീവിക്കേണ്ടത്? എന്താണ് മരണം? അതിനെ അതിജീവിക്കാൻ ആർക്ക്, എങ്ങനെ കഴിയും?

ഇവ ടോൾസ്റ്റോയിയുടേയോ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ റഷ്യൻ ജനതയുടേയോ മാത്രമല്ല, ചിന്തിക്കാൻ കഴിവുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും പ്രശ്നങ്ങളത്രെ. ശാസ്ത്രം ഇവയ്ക്ക് മറുപടി പറയുന്നില്ല. ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങളുന്നയിക്കുകപോലും ചെയ്യുന്നില്ല. വിശേഷവല്ക്കരണത്തിലൂടെ പുരോഗമിക്കുന്ന ഭിന്നഭിന്ന ശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളെയല്ലാതെ, മനുഷ്യാസ്തിത്വം എന്ന സാകല്യത്തെ പഠിക്കാൻ കഴിവില്ല. തത്വചിന്തയുടേയും മതത്തിന്റേയും അന്വേഷണ പരിധിയിൽപ്പെട്ട വിഷയമാണത്.

ഭൗതിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപാധികളും മാനദണ്ഡങ്ങളും മാത്രം കൈമുതലായുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ—അത്യന്താധുനികരിൽ പലരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽപെടും—മൗലികങ്ങളായ ദാർശനിക പ്രശ്നങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പകച്ചു നില്ക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും ഇതു തന്നെ. ഭൗതികവാദത്തിന്റെ പരിമിതമായ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽനിന്നു നോക്കുന്നവർക്ക് കഷ്ടപ്പാടുകളും അല്ലലുകളും നിറഞ്ഞ ഈ ജീവിതം നിരർ

ത്ഥകമായി, നിർലക്ഷ്യമായി തോന്നുക സ്വഭാവികം ത ന്നെ. അവരിൽ ചിലർ സ്വന്തം കൃതികളിലൂടെ ആത്മ ഹത്യയെ ആദർശവൽക്കരിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ അനിവാ ര്യമായ മരണത്തിനുമുമ്പ് അവശേഷിക്കുന്ന ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിലെ ഓരോ നിമിഷവും ആനന്ദിച്ചാറാടാനു ള്ളതാണെന്ന സങ്കല്പത്തിൽ മദ്യത്തേയും മയക്കു മരുന്നുക ളേയും ലൈംഗികാനുഭൂതികളേയും തേടി പരക്കം പായു ന്നു. വേറെ ചിലർ ക്ഷണപ്രോച്ചഞ്ചലമായ വർത്തമാന നിമിഷത്തെ മൂല്യവത്താക്കാൻ വേണ്ടി, സാമൂഹ്യ പ്രതി ബദ്ധതയുടേതായ സമരപരിപാടികളുടെ വക്താക്കളായി മാറുന്നു.

ഇപ്പറഞ്ഞ മൂന്നു നിലപാടുകളേയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞതാണ് ക മ്യൂവിന്റേയും സാർത്രിന്റേയും സാഹിത്യ പ്രപഞ്ചങ്ങളും. അവരിരുവരും എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും ഏകാഭിപ്രായക്കാ രായിരുന്നില്ല. മരിക്കുന്നതിനു് ഏതാനും വർഷംമുമ്പ് കമ്യൂ. സാർത്രിനോടു് ആശയതലത്തിൽ വിടപറഞ്ഞ് പിരിഞ്ഞതിന്റെ വിശദാംശ ചർച്ച ഇവിടെ പ്രസക്ത മല്ല. കേരളത്തിലെ അത്യാധുനിക സാഹിത്യകാരന്മാ രുടെ മേൽ കമ്യൂ-സാർത്രുമാരുടെ കൃതികളും ഗണ്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുള്ളതുമൂലം അവരെ ഇവിടെ അനുസ്മരിച്ചു എന്നേയുള്ള,

പ്രശസ്ത ഫ്രഞ്ച് സാഹിത്യകാരനും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനു മായ ആന്ദ്രേ മൽറോ പാരീസിൽവെച്ച് ലോകശാസ്ത്ര ജ്ഞന്മാരുടെ ഒരു സമ്മേളനത്തെ അഭിസംബോധന ചെ യ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രോതാക്കളിൽ പലരും നോബൽ സമ്മാന വിജേതാക്കളായിരുന്നു. മനുഷ്യനെപ്പറ്റിയുള്ള ''അടുത്ത മീറ്റ്'' രൂപപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി ശാസ്ത്രജ്ഞ ന്മാർ താന്താങ്ങളുടെ സവിശേഷ ഗവേഷണ മേഖലകളി ലെ പ്രവർത്തനം തുടരണമെന്നു് മൽറോ അഭിപ്രായപ്പെ ട്ടു. അദ്ദേഹം തുടർന്നു: ''അല്ലാത്തപക്ഷം ആത്മഹത്യ ചെ യ്യാൻവേണ്ടി ചന്ദ്രനിൽ ചെന്നിറങ്ങിയവർ എന്ന ബഹു മതിയ്ക്കു് നമ്മളും അർഹരാകും. മനുഷ്യൻ ചന്ദ്രനിൽ ഇറ

ങ്ങി നടന്നു. ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ഇനി എന്തു്? പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പറഞ്ഞിരുന്നതു് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടാവുമ്പോഴും ശാസ്ത്രം അക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുമെന്നായിരുന്നു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ, മനുഷ്യൻ എന്ന സമഗ്ര സത്തയെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രത്തിനു് ഒരു വാക്കുപോലും പറയാനില്ല. മദ്ധ്യയുഗ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ മാന്യനും വീരസാഹസികനുമായ മനുഷ്യൻ (Hero, Gentleman) എന്ന ആദർശംപോലും ഇന്നില്ല.''

മനുഷ്യനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു സമഗ്ര ദർശനം വളർത്തിയെടുക്കുകയാണു് ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ആവശ്യമെന്നു മൽറോ കരുതുന്നു. അദ്ദേഹം ഈശ്വര വിശ്വാസിയായിരുന്നില്ല; നാസ്തികനും യുക്തിവാദിയുമായിരുന്നു. മാർക്സിസം തുടങ്ങിയ എല്ലാ ആധുനിക ദർശന സിദ്ധാന്തങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു സുപരിചിതങ്ങളായിരുന്നു. അവയിലൊന്നും കാണാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ''പുതിയ മിത്തി''നെറ നിർമ്മാതാക്കളാവാനാണു് മൽറോ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ ക്ഷണിച്ചതു്. അതായതു്, മാനവികതയുടെ തനിമയ്ക്കും പൂർണ്ണിമയ്ക്കും വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണം ഇനിയും തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കണം!

1839 ആഗസ്റ്റു് 16-ാം തീയതി ദൊസ്തോയ്വ്സ്കി സ്വന്തം അനുജനു് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: ''മനുഷ്യൻ ഒരു വലിയ നിഗൂഢതയാണു് (Mystery). അതിന്റെ ഉള്ളറിയാൻ നാം ശ്രമിക്കണം. അതിനുവേണ്ടി നിന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും നീ ചെലവഴിച്ചാലും അതു് ഒരിക്കലും സമയനഷ്ടമാവില്ല. മനുഷ്യൻ എന്ന മഹാനിഗൂഢതയെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനത്തിൽ വ്യാപൃതനായിരിക്കുകയാണു ഞാൻ. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യനായിത്തീരാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു''.

പൗരാണിക യവനദാർശനികൻ സോക്രട്ടീസിന്റെ വാക്കുകളും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ: 'മനുഷ്യാ, നീ നിന്നെത്തന്നെ അറിയുക' (Man know thyself). ഭാരതത്തിലെ വേദോപനിഷത്തുകളിലൂടനീളം ഇതേ പ്രശ്നം ഭംഗ്യന്ത

രേണ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രശ്നോപനിഷത്തിൽ ശിബി പുത്രനായ സത്യകാമൻ പിപ്പലാദമുനിയുടെ അടുത്തു് ചെന്നു ചോദിക്കുന്നു: 'മരണംവരെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഓംകാരത്തെത്തന്നെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഏതു ലോകത്തെയാണു പ്രാപിക്കുക?'

മുനി സത്യകാമനോടു് പറഞ്ഞു: ''ഓം കാരമെന്നതു് പരവും അപരവുമായ ബ്രഹ്മംതന്നെ. ഇതിനെ ശരിക്കറിഞ്ഞു് ഉപാസിക്കുന്നവൻ ഓംകാരോപാസനയാകുന്ന സാധനകൊണ്ടതന്നെ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു''.

ബൈബിളിനു പുറമേ, ക്വെണ്ട്, ഗ്രെഗറി, ബാസിൽ തുടങ്ങിയ ആദിമ ക്രൈസ്തവ ചിന്തകരുടെ കൃതികളിലും മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ പാരമ്യന്തികാത്ഥത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഇതേ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടിയുണ്ടു്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായയിൽ (ബുദ്ധിയും ഇച്ഛാശക്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുള്ളവരായി) സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട എന്നതത്രെ മനുഷ്യന്റെ അന്തസ്സിനു നിദാനം. അന്യാധീനപ്പെടുത്താനാവാത്ത മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെ അടിത്തറയും അതുതന്നെ. ഇവയെല്ലാം പൂറമേ മഹത്തരവും വ്യക്തിഗതവുമായ ഒരു നിത്യ നിയതിയുടെ ഉടമയുമാണു് മനുഷ്യൻ.

പ്രശസ്ത റഷ്യൻ തത്വചിന്തകൻ നിക്കൊലാസ് ബേർദിയേവിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഈശ്വരോന്മുഖമായ ഈ മനുഷ്യദർശനം പുറന്തള്ളപ്പെടുമ്പോഴാണു മനുഷ്യൻ ക്ഷയോന്മുഖനാകുന്നു; നശിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതി: ''ദൈവമില്ലാത്ത മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനല്ലാതായിത്തീരുന്നു. എവിടെ ദൈവം ഇല്ലയോ അവിടെ മനുഷ്യനും ഇല്ലാതാകുന്നു''.

ഒരുദാഹരണം കൂടി: വിശ്വവിഖ്യാതനായ ജർമ്മൻ സാഹിത്യകാരൻ ഗോയ്ഥേയുടെ ജീവിത സായാഹ്ന

ത്തിൽ ചില സുഹൃത്തുക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ച് ചോദിച്ചു :

''ഇതുവരെയുള്ള സുദീർഘമായ അങ്ങയുടെ ജീവിതം മുഴുവനും ആഴമേറിയ ചിന്തയിലും ബുദ്ധിപരമായ അന്വേഷണങ്ങളിലുമാണല്ലോ ചെലവഴിച്ചത്. അതിൽ നിന്നെല്ലാം അങ്ങേയ്ക്ക് ലഭിച്ച സർവ്വപ്രധാനമായ നേട്ടമെന്താണ്?''

ഗോയ്ഥേ മറുപടി പറഞ്ഞു; ''ഈ പ്രപഞ്ചം ആദ്ധ്യാത്മികമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ളതാണെന്ന സുനിശ്ചിതബോധ്യത്തിൽ ഞാനിപ്പോൾ എത്തിയിരിക്കുന്നു.''

ഈ ആദ്ധ്യാത്മികനിയതി, അഥവാ അധിഭൗതികമാനം കൂടി കണക്കിലെടുത്താലേ മാനവികതയെപ്പറ്റിയുള്ള ദർശനം പൂർണ്ണമാവൂ. സാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ ജീവിതത്തിലും ഈ കാഴ്ചപ്പാട് തുല്യപ്രസക്തമാണ്.

(ഒക്ടോബർ, 1983)

മതവും സംസ്ക്കാരവും

ക്രൈസ്തവ വീക്ഷണത്തിൽ

യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദൈവവും രക്ഷകനുമായി സ്വീകരിക്കുന്നവരുടെ സമൂഹം എന്നു്, വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ, സഭയെ നിർവ്വചിക്കാം. പല ക്രൈസ്തവസഭകൾക്കും ഇന്നുണ്ടു്; അവതമ്മിൽ സാരമായ അന്തരങ്ങളുമുണ്ടു്. അമ്മാതിരി വ്യത്യാസങ്ങളെ ഊന്നിപ്പറയുന്നതിനു പകരം ക്രൈസ്തവൈക്യത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നു് വിഷയത്തെ സമീപിക്കുകയാണു്. സ്നേഹം, നീതി, സ്വാതന്ത്ര്യം തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾപോലെ വേണ്ടത്ര അർത്ഥവൈശദ്യമില്ലാതെ പലരും പ്രയോഗിക്കാറുള്ള വാക്കാണു് ''സംസ്കാരം.'' അതു് നിർവചനക്ഷമമല്ലെന്നു് വാദിക്കുന്നവർപോലുമുണ്ടു്. ബുദ്ധിപരവും കലാപരവുമായ പരിശീലനത്തിലൂടെ മനുഷ്യനു സിദ്ധിക്കുന്ന മാനസികവികാസവും ഔൽക്കൃഷ്ട്യവുമാണു് സംസ്കാരം'' എന്നു ആംഗലഭാഷാ നിഘണ്ടുകാരൻ വെബ്സ്റ്റർ പറയുന്നു. ''വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടും മറ്റും മനസ്സിനുണ്ടാകുന്ന പ്രഭാവം'' എന്നു് നമ്മുടെ ശബ്ദതാരാവലി കർത്താവും സംസ്കാരത്തെ നിർവ്വചിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇക്കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ദശകങ്ങളായി മനഃശാസ്ത്രം, നരവംശവിജ്ഞാനീയം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ വിജ്ഞാന ശാഖകളും സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി വ്യാപകമായി പഠിക്കാനാരംഭിച്ചതോടെ പഴയ നിർവ്വചനങ്ങൾ പൊളിച്ചെഴുതേണ്ടി വന്നിരിക്കുകയാണു്. ആധുനിക ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സംസ്കാരമെന്നതു് ഏതെങ്കിലും ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ചിന്തയുടെയും പെരുമാറ്റ രീതികളുടെയും സമാഹാരമത്രെ. പുരോഗതിയുടെ

മുമ്പന്തിയിൽ കുതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനപദങ്ങളും
ക്കെന്നപോലെ പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന അപരിഷ്കൃ
ത സമൂഹങ്ങൾക്കും താന്താങ്ങളുടേതായ സംസ്കാരങ്ങളും
ഉണ്ട്. മനുഷ്യരുടെ ലോകവീക്ഷണത്തെയും മൂല്യ
ബോധത്തെയും ജീവിതരീതിയെയും സ്പർശിക്കുന്ന
എല്ലാ ഘടകങ്ങളും സംസ്കാര ചർച്ചയിൽ പ്രസക്തങ്ങ
ളായി വരുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതിക വി
ദ്യയുടെയും വളർച്ച, പുതിയ പുതിയ ദാർശനിക സ
മ്പ്രദായങ്ങളുടെ സംഭാവനകളും, വ്യക്തികളുടെയും സ
മൂഹത്തിന്റെയും ജീവിതശൈലിയിൽ അനുദിനമെ
ന്നോണം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളും – ഇവയെ
ല്ലാം സംസ്കാരത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ടെന്നതാണ്
വസ്തുത. ഇവയെയെല്ലാം സംസ്കാരവും സ്വാധീനി
ക്കുന്നു.

'സുനഹദോസിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ'

നാം ജീവിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അടയാ
ളങ്ങളും പരിശോധിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ സാംസ്കാരിക
മണ്ഡലത്തിലെ ചലനങ്ങളും കൗൺസിൽപിതാക്കന്മാ
രുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി പ്രാ
ചീന ചിന്തകർ പറഞ്ഞുവെച്ച കാര്യങ്ങളോട്ടു ആധു
നിക വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചകളേയും കൂട്ടിച്ചേ
ർത്തു് തികച്ചും സമഗ്രമായ ഒരു നൂതന നിർവ്വചനം സു
നഹദോസ് നൽകുന്നുണ്ട്: ''മനുഷ്യന്റെ മാനസിക
വും ശാരീരികവുമായ വിവിധ കഴിവുകളെ സംസ്കരിക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എല്ലാറ്റിനേയും വ്യാപകാർത്ഥത്തിൽ സംസ്കാരം എന്നു പറയാം. അറിവും അദ്ധ്വാനവും വഴി ഈ ലോകത്തെ കീഴടക്കാൻ മനുഷ്യൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു; ആചാരങ്ങളുടെയും നിയമങ്ങളുടെയും പുരോഗതിയിലൂടെ കുടുംബത്തിലും രാഷ്ട്രം മുഴുവനിലും സാമൂഹ്യജീവിതം കൂടുതൽ മാനുഷികമാക്കിത്തീർക്കുന്നു; അവസാനമായി പലരുടെ, അല്ല, മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവന്റെതന്നെ പുരോഗതി

യെ സഹായിക്കാൻവേണ്ടി കാലത്തിന്റെ പോക്കിനെ സരിച്ച് മനുഷ്യൻ സ്വപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ എക്കാലത്തേയും ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭവങ്ങളും അഭിനിവേശങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കുകയും മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ മുഴുവനും പുരോഗതിക്ക് പ്രചോദനമാകുംവിധം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരിലേക്ക് സംക്രമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'' (സഭ ആധുനിക ലോകത്തിൽ – നമ്പർ 53)

മനുഷ്യമഹത്വവും സംസ്കാരവും

വ്യക്തികളുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും വികാസം ഇന്ന് വ്യാപകമായി ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയമാണ്. ലോകജനതയെത്തന്നെ വികസിത രാഷ്ട്രങ്ങളെന്നും വികസ്വരരാഷ്ട്രങ്ങളെന്നും തരംതിരിക്കാറുണ്ട്. രാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ താരതമ്യ വിവേചനം ജനങ്ങളുടെ വികാസ നിലവാരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതത്രെ. സാമൂഹ്യ - സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിതി, വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ, മൗലികാവകാശങ്ങൾ, അവസരസമത്വം എന്നിവ സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടുവോളം ലഭിക്കുന്നെങ്കിൽ ഒരു രാജ്യത്തെ വികസിതമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാം. അല്ലാത്തവയെ അവികസിതങ്ങളെന്നോ വികസ്വരങ്ങളെന്നോ വിളിക്കുന്നു.

ക്രൈസ്തവസഭ മനുഷ്യരാശിയുടെ സമഗ്രമായ വികാസത്തിലല്ല, ''ആത്മാക്കളുടെ നിത്യരക്ഷ''യിലാണ് ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചതെന്നും ആക്ഷേപമുയർന്നിട്ടുണ്ട്. ''മനുഷ്യൻ ലോകം മുഴുവനും നേടിയാലും അവന്റെ ആത്മാവ് നശിച്ചാൽ എന്തുഫലം?'' ലോകത്തിലെ, എന്നുവെച്ചാൽ, സാംസ്കാരിക വികാസമുൾപ്പെടെയുള്ള ഐഹിക ജീവിതത്തിലെ, നേട്ടങ്ങളെ ഒരു തട്ടിലും ആത്മാവിന്റെ നിത്യരക്ഷയെ വേറൊരു തട്ടിലും വെച്ച് തൂക്കിനോക്കിയാൽ ആത്മരക്ഷ ലൗകികനേട്ടങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ ശ്രേഷ്ഠമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തെ അവഗണിക്കാനും നിത്യായുസ്സിൽമാത്രം ശ്രദ്ധയൂന്നി ജീവിക്കാനുമാണ് ക്രിസ്തു

പഠിപ്പിച്ചതു് എന്നു വരുമോ? ഈ അർത്ഥത്തിൽ ക്രൈസ്തവജീവിതത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടു്. ആ വ്യാഖ്യാനപ്രകാരം ലോകത്തെ അവഗണിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ: വെറുക്കുകകൂടി വേണം. എന്തെന്നാൽ ''പിശാചി''നോടൊപ്പം ''ലോകവും ശരീരവും'' മനുഷ്യന്റെ പരമശത്രുക്കളാണു്! ക്രൈസ്തവ ദർശനത്തെ ഭാഗികമാത്രമായും വികലമായും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ ''അത്യാദ്ധ്യാത്മീകത'' വിശ്വാസത്തെയും ലൗകികജീവിതത്തെയും രണ്ടു തട്ടുകളിലാക്കി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു.

ജീവിതത്തിൽ പിളർപ്പു്

സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക-സാംസ്കാരിക മേഖലകളിലെ അനുദിനാവശ്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാനുള്ള മനുഷ്യരുടെ വ്യഗ്രത ഒരിടത്തു്; ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള വിശ്വാസവും കൂദാശാസ്വീകരണവും പ്രാർത്ഥനകളുമൊക്കെ വേറൊരിടത്തു്. വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിൽ വലിയൊരു പിളർപ്പു് ഇങ്ങനെ വന്നു ചേർന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി അനുദിന ജീവിതത്തിന്റെ ''മുക്കാലേ മുണ്ടാണി'' ഭാഗത്തും മത-ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങൾക്കു് സ്ഥാനമില്ലാതായി. ആത്മാവിന്റെ നിത്യരക്ഷ എന്നതു് ഒരു ഞായറാഴ്ചക്കാര്യമായി മാറി. ദൈവം മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിലേക്കു് തള്ളിനീക്കപ്പെട്ടു.

സമഗ്രവീക്ഷണത്തിന്റെ ആവശ്യകത

ജീവിതത്തിന്റെ ശാരീരിക-ആദ്ധ്യാത്മിക വശങ്ങളെ സമഞ്ജസമായി രഞ്ജിപ്പിച്ചു് ഏകീകൃതമായ ഒരു വീക്ഷണം വളർത്തിയെടുക്കുക സഭയുടെ പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യമാണു്. ആത്മാവിനല്ല, മനുഷ്യനാണു് ക്രിസ്തു രക്ഷനേടിക്കൊടുത്തതു്. ചരിത്രത്തിലൂടെയുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ തുടച്ചയത്രെ സഭ. മനുഷ്യന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ വികാസമാണു് സഭയുടെ ലക്ഷ്യം. കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ദശകങ്ങ

ളിലെ സഭാചരിത്രം ഈ വസ്തുതയിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നുണ്ട്. പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ട് പിൻഗാമികളുടെയും പ്രബോധനങ്ങൾ സശ്രദ്ധം പഠിക്കുമ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക വശങ്ങളിലുള്ള സഭയുടെ താല്പര്യം വ്യക്തമാകും. പോപ്പ് ജോൺ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ''മാത്തെർ എത് മജിസ്ത്ര'' (മാതാവും ഗുരുനാഥയും) ''പാച്ചെ ഇൻ തേറീ സ്'' (ഭൂമിയിൽ സമാധാനം) എന്നീ ചാക്രിക ലേഖനങ്ങളിലൂടനീളം നിഴലിക്കുന്ന പാഠവും മറ്റൊന്നല്ല. ദാരിദ്ര്യം, അജ്ഞത, അനീതി, യുദ്ധഭീഷണി തുടങ്ങിയ ആനുകാലിക പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ എല്ലാ നല്ല മനുഷ്യരോടുമൊപ്പം സഭയും ശ്രമിക്കുന്നതായി അവിടെക്കാണാം. പോപ്പ് പോളിന്റെ ''പോപ്പുലോറും പ്രൊഗ്രസ്സിയോ'' (ജനതകളുടെ പുരോഗതി) എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിലും ഈ വിഷയം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പ്രബോധനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരവും മർമ്മപ്രധാനവുമായ ഇനം മുൻ സൂചിപ്പിച്ച ''സഭ ആധുനിക ലോകത്തിൽ'' എന്ന പ്രമാണരേഖയത്രെ. സുദീർഘവും ബഹുതലസ്പർശിയുമായ പ്രസ്തുത മേഖലയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരദ്ധ്യായം മുഴുവനും സംസ്കാരത്തിന്റെ വികാസപ്രക്രിയയിൽ സഭയുടെ പങ്കിനെപ്പറ്റിയുള്ള സവിസ്തര ചർച്ചയാണ്. സഭയും സംസ്കാരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ഇത്ര വ്യക്തമായും ആധികാരികമായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന വേറൊരു രേഖ ചൂണ്ടിക്കാട്ടാനില്ല. ഈ ലോകത്തിൽ തനിക്കു നിർവഹിക്കാനുള്ള ദൗത്യത്തെപ്പറ്റി സഭയ്ക്കുള്ള അവബോധത്തിന്റെ വളർച്ചയിലെ ഒരു പുതിയ നാഴികക്കല്ലാണത്.

ചരിത്രത്തിലേയ്ക്ക് ഒരെത്തിനോട്ടം

മനുഷ്യരാശിയുടെ സാംസ്കാരികമായ മുന്നേറ്റത്തിൽ ക്രൈസ്തവസഭ ഗണ്യമായ പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു് അനിഷേധ്യമത്രെ. പ്രാചീന ലോകത്തിലെമ്പാടും

നിലനിന്നിരുന്ന അടിമത്തം, സ്ത്രീകളുടെ പിന്നോക്ക നില തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരമുണ്ടാകാനാരംഭിച്ചതു് മനുഷ്യരുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ സമത്വം, അന്തസ്സു് നിത്യനിയതി ആദിയായ ക്രൈസ്തവമൂല്യങ്ങൾ സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടെയാണു്. പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉറവകൾ തേടിപ്പോകുമ്പോൾ പ്രാചീന യഹൂദരുടെയും ഗ്രേക്കോ റോമൻ നാഗരീകതയുടെയും മദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്കു് നാം എത്തിച്ചേരുന്നു. യൂദന്മാരുടെ മുഖ്യമതഗ്രന്ഥമായ ബൈബിളും ലത്തീൻ-യവനഭാഷകളിലെ പുരാതന സാഹിത്യകൃതികളും തെറ്റുകൂടാതെ പകർത്തി ഭാവിതലമുറകൾക്കായി കാത്തുസൂക്ഷിച്ചതു് ക്രൈസ്തവ സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളത്രെ. അച്ചടി സമ്പ്രദായം അന്നു നിലവിലില്ലായിരുന്നുവെന്നോർക്കണം. മനുഷ്യനിലെ കാടത്തത്തിന്റെ മൂർത്തിമദ്ഭാവങ്ങളായ 'ബർബരന്മാരുടെ' ആക്രമണ പരമ്പരകളും യൂറോപ്പിലാകമാനം ഭീതിയും നാശവും വിതറിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലഘട്ടവുമായിരുന്നു അതു്. അന്നൊക്കെ മനുഷ്യ മഹത്വത്തിന്റെ വെന്നിക്കൊടി ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും സ്നേഹത്തിനും കാരുണ്യത്തിനും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും അമൂല്യങ്ങളായ പ്രാചീന സാഹിത്യകൃതികളെ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ത സഭ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പുരോഗതിക്കു് ഗണ്യമായ അനേകം സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

കലാപോഷണം

സംഗീതം, ചിത്രരചന, പ്രതിമാനിർമ്മിതി എന്നിവയുടെ വിശേഷാത്തര മാതൃകകളായി ഇന്നു അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന എണ്ണമറ്റ കലാസൃഷ്ടികളും ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു പ്രചോദനമേറ്റവയത്രെ. മദ്ധ്യയുഗ യൂറോപ്പിലെ വാസ്തുശില്പികളുടെയും കലാകാരന്മാരുടെയും ദീർഘകാലത്തെ നിരന്തര പ്രയത്നഫലമായി രൂപംകൊണ്ട ബസിലിക്കകളും കത്തീഡ്രലുകളും അതുല്യമായ ഭാവനാവിലാസത്തിന്റെയും സംഘടിത യത്നത്തിന്റെയും നിദ

ശ്നങ്ങളായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു. സാമൂഹ്യമായും സാംസ്കാരികമായും പിൻപന്തിയിൽ നിന്നിരുന്ന ജനകോടികളുടെയിടയിൽ സാക്ഷരതാവും വിദ്യാഭ്യാസവും ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും എത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻ ക്രൈസ്തവ മിഷനറി സമൂഹങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ ചെയ്ത സംഭാവനകളും, ആതുരശുശ്രൂഷയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ സഭ നിർവഹിച്ച സേവനങ്ങളും, ശാസ്ത്രപുരോഗതിക്കുവേണ്ടി ക്രൈസ്തവ സ്ഥാപനങ്ങളും വ്യക്തികളും നടത്തിയ ധീരോദ്യമങ്ങളും ഇവയൊന്നും അവഗണിക്കാവുന്നതല്ല.

ക്രൈസ്തവരുടെ കുറ്റബോധം

ഇതെല്ലാമാണെങ്കിലും സഭ മനുഷ്യരുടെ ഐഹിക സുസ്ഥിതിയെ അവഗണിച്ചുവെന്നും മർദ്ദിതരുടേയും ചൂഷിതരുടെയും സഹായത്തിനെത്താൻ കൂട്ടാക്കിയില്ലെന്നും നീതിവിരുദ്ധമായ സാമൂഹ്യ–സാമ്പത്തിക സംവിധാനങ്ങളുമായി ഒട്ടിച്ചേർന്ന് സമ്പന്നവർഗ്ഗത്തിന്റെ താല്പര്യസംരക്ഷകയായി വർത്തിച്ചുവെന്നും വിമർശനങ്ങളും ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. സഭാചരിത്രത്തിൽ നിന്നു തെളിവുകളും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ആരോപണങ്ങളും അസ്ഥാനത്തല്ല എന്നു വാദിക്കാൻ കഴിയും. സഭയുടെ ചരിത്രം മനുഷ്യരുടെ ചരിത്രമാണ്. മനുഷ്യർ പൊതുവെ സ്വാർത്ഥമതികളും പാപികളുമാകയാൽ മനുഷ്യരുടെ സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ സഭയ്ക്ക് മാനസാന്തരവും ആത്മനവീകരണവും എന്നും ആവശ്യമാണ്. സുവിശേഷ ഭാഷിതമായ സ്നേഹത്തിലേയ്ക്കും വിശ്വാസിയിലേക്കും തിരിച്ചുവരാനുള്ള നിരന്തരപരിശ്രമം സഭാ ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകമത്രെ. യേശുക്രിസ്തു സുപ്രബോധനത്തിലൂടെയും ജീവിതത്തിലൂടെയും ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള സ്നേഹമത്രെ നവീകരണത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം. കാലദേശങ്ങളുടെ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ക്രൈസ്തവസ്നേഹത്തിനു പുതിയ പുതിയ ഭാഷ്യങ്ങളും ആവശ്യമായി വരുന്നു.

സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തിൽ സഭയുടെ ഇന്നത്തെ ദൗത്യം

മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ അന്തസ്സിനെപ്പറ്റിയും സമൂഹ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള ബോധം ആധുനിക ചിന്തയുടെ സവിശേഷതയത്രെ. വ്യക്തികളുടെ അവകാശങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ താത്പര്യങ്ങളും ഇന്നു് എവിടെയും ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യന്റെ മേന്മയിലുള്ള ഈ ഊന്നൽ, ചങ്ങലകളിൽനിന്നു മനുഷ്യനെ മൊചിപ്പിച്ചു് അവനു് വളരാനവസരമുണ്ടാക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം അന്തിമമായ വിശകലനത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ വകഭേദമത്രെ. സഭയുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളിലേക്കും സ്നേഹത്തിന്റെ ചൈതന്യം എത്തിക്കുക എന്നതാണു്. അതാണു് ക്രിസ്തു പഠിപ്പിക്കുന്നതും ആവശ്യപ്പെടുന്നതും. ആത്മാവിനെ മാത്രമല്ല, പൂർണ്ണമനുഷ്യനെയാണു് ക്രിസ്തു സ്നേഹിച്ചതു്. ആ സ്നേഹത്തിന്റെ തുടർച്ചയും നീർച്ചാലുമായ സഭ ജീവിതത്തിന്റെ സാമൂഹ്യസാംസ്കാരിക മേഖലകളിൽ നൂതനമായ സമർപ്പണബോധത്തോടെ ഇന്നു പ്രവർത്തിക്കുകയാണു്.

മനുഷ്യന്റെ വികാസത്തിനു് സംസ്കാരമാവശ്യമത്രെ. സാംസ്കാരികമായി വളരാൻ അവസരം ലഭിക്കാത്ത ജീവിതം ശ്രുഷ്കവും വികലവുമായിരിക്കും. മനുഷ്യന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു സഹായിക്കുന്ന പലതും ആധുനിക ലോകത്തിലുണ്ടു്. അതുപോലെതന്നെ മാനുഷിക വികാസത്തെ മുരടിപ്പിക്കുന്ന എണ്ണമറ്റ സാഹചര്യങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടാൻ കഴിയും- എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും വികാസം പ്രാപിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യ സംവിധാനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള തീവ്രാഭിലാഷം ഇന്നു് എവിടെയും നിഴലിക്കുന്നുണ്ടു്. അത്തരം ഒരു നൂതനലോകത്തെ ആധുനിക മനുഷ്യൻ സ്വപ്നം കാണുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെയും കഴിവുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് ഒരു നല്ല ലോകം നിർമ്മിക്കാമെന്നു് അവൻ ആ

ഗ്രഹിക്കുന്നു. പുതിയൊരു ലോകവ്യവസ്ഥിതി കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള ഈ ആഗ്രഹവും അവസരവും ആവേശവും നൂതനമാനവികതയുടെ പിറവിയെ കുറിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ചിന്ത മുമ്പൊക്കെ പാരമ്പര്യ ഭരിതമായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്ന് അതു് ഭാവിലോകോന്മുഖമാണു്; പ്രത്യാശാ നിർഭരമാണു്.

ബൈബിളിലെ ലോകവീക്ഷണം

പ്രത്യാശാ-സാന്ദ്രമായ ഹൃദയത്തോടെ ഭാവിയിലേക്കു് എത്തിനോക്കുന്ന ആധുനികരുടെ ചിന്താമണ്ഡലം ബൈബിളിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നു വിദൂരമല്ല. ആദിയിൽ ദൈവം മനുഷ്യനു നല്കിയ നിർദ്ദേശമിതാണു്: പ്രകൃതി ശക്തികളെ മെരുക്കി സ്വപ്രയത്നത്തിലൂടെ ഒരു നവലോകത്തിനും സ്വന്തം ഭാവിക്കും രൂപം നൽകുക (ഉല്പത്തി) അപകടങ്ങളിലൂടെയും ഭീഷണികളിലൂടെയും മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയ ഇസ്രായേൽ ജനതയ്ക്കു് ഭാവിഭദ്രത വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ദൈവം ചരിത്രത്തിൽ ഇടപെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വന്തം തീരുമാനങ്ങളിലൂടെയും പ്രയത്നങ്ങളിലൂടെയും ഭാവിക്കു് രൂപം നൽകാൻ വിളിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനും അയാളെ നയിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും വാഗ്ദാനങ്ങളും നൽകി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ദൈവവും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ ചരിത്രരേഖയാണു് ബൈബിളും. ഈ ചരിത്രത്തിലെ പല ഭാഗങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണു് ഇന്നത്തെ സാംസ്കാരിക രംഗം. അവിടെ മനുഷ്യനും ദൈവത്തിനും താന്താങ്ങളുടെതായ കൃത്യം നിർവഹിക്കാനുണ്ടു്. ശാസ്ത്രം, കലകൾ, വ്യവസായം, വ്യാപാരം, രാഷ്ട്രീയം, സംസ്കാരം തുടങ്ങിയ ജീവിത മണ്ഡലങ്ങൾക്കു് അവയുടേതായ താൻപോരിമ (autonomy) അംഗീകരിച്ചു കിട്ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ സഭയ്ക്കു് ഇന്നു് എതിരഭിപ്രായമില്ല.

സാംസ്കാരികരംഗത്തെ വൈവിധ്യം

സഭ ഒന്നാണ്; സംസ്കാരങ്ങൾ പലതും. ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തിന്റെയോ, ജനതയുടെയോ, കാലഘട്ടത്തിന്റെയോ കുത്തകയല്ല സഭ. നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ ക്രൈസ്തവമെന്നു വിളിക്കാവുന്ന ഒരു സാർവ്വലൗകിക സംസ്കാരമില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം എല്ലാ ജനപദങ്ങളേയും കാലഘട്ടങ്ങളേയും സംസ്കാരങ്ങളേയും ആദരിക്കുകയും സമ്പന്നമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സഭയ്ക്ക് പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരവും പൗരസ്ത്യ സംസ്കാരവും ഒന്നുപോലെയാണ്; ആയിരിക്കണം. മനുഷ്യ സമൂഹത്തിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ വികാസത്തിനുതകുന്ന ഏതെല്ലാം അംശങ്ങളും ഒരു സംസ്കാരത്തിലുണ്ടോ, അതെല്ലാം സഭയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നല്ലവയത്രെ. സമകാലിക സംസ്കാരങ്ങളെ സഭ വീക്ഷിക്കുന്നതും വിലയിരുത്തുന്നതും ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നത്രെ.

സഭയും ഭാരതീയ സംസ്കാരവും

ഇന്ത്യയിലെസഭ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തെ സ്വാംശീകരിക്കുകയും സമൃദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിലെ പല അംശങ്ങളും ഹൈന്ദവമല്ലേ എന്ന ചോദ്യത്തിനു പരിമിതമായ പ്രസക്തിയേ ഇവിടെയുള്ള. മനുഷ്യനേയും ദൈവത്തേയും പറഞ്ഞു ക്രിസ്തു നൽകുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ ദർശനമുണ്ടല്ലോ, അതിനെ നേരിട്ടെതിർക്കാത്തതെന്തും സഭയ്ക്ക് സ്വീകാര്യമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കുകളിൽ ''നമ്മെ എതിർക്കാത്തവനാരോ, അവൻ നമുക്കനുകൂലമാണ്'' (മാർക്കൂ 9:40) പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കൗൺസിൽരേഖ ഇക്കാര്യം എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. ''ദൈവവചനമാകുന്ന ബീജം ദൈവികമായ മഞ്ഞുതുള്ളിയാൽ നനയ്ക്കപ്പെടുമ്പോൾ നല്ല മണ്ണിൻനിന്നു മുളയെടുക്കുന്നു. ഈ മണ്ണിൽനിന്നു ചെടി പോഷകാംശങ്ങൾ വലിച്ചെടുക്കുകയും അതിനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി സാത്

മീകരിക്കുകയും സമൃദ്ധിയായ ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.....സ്വന്തം ജനങ്ങളുടെ ആചാരങ്ങൾ, പാരമ്പര്യം, വിജ്ഞാനം, പ്രബോധനങ്ങൾ, കലകൾ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ എന്നിവയിൽ നിന്നു (പ്രാദേശിക) സഭകൾ തങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതിനും രക്ഷകന്റെ കൃപാവരം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തെ ശരിയായി സംവിധാനം ചെയ്യുന്നതിനും ഉപകരിക്കുന്നവയെല്ലാം സ്വീകരിക്കുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയ്ക്കായി പ്രധാനപ്പെട്ട ഓരോ സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക മേഖലയിലും ദൈവശാസ്ത്ര ഗവേഷണത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.....ഇപ്രകാരം ഏതെല്ലാം രംഗങ്ങളിൽ ജനതകളുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തെയും വിജ്ഞാനത്തെയും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് അവയുമായി ഒരു ധാരണയിലെത്തിച്ചേരാൻ വിശ്വാസത്തിനു സാധിക്കുമെന്നും ഏതെല്ലാം മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ അവരുടെ ആചാരമര്യാദകളെയും ജീവിതവീക്ഷണത്തെയും സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിയെയും ദൈവാവിഷ്കൃതമായ ജീവിതരീതിയുമായി രമ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമെന്നും വ്യക്തമാകും''– (നമ്പർ 22).

ഉത്കൃഷ്ടവും സുന്ദരവും ഉദാത്തവുമായ എത്രയോ അംശങ്ങൾ ഭാരതത്തിന്റെ സമ്പന്നമായ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിലുണ്ട്! അനുദിനം ഏകീകൃതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആഗോള മാനവികതയേയും ഭാരതത്തിന്റെ സവിശേഷ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തെയും സുവിശേഷ സന്ദേശത്തോടൊപ്പം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സമഗ്ര സംസ്ക്കാരസമ്പത്ത് വളർത്തിയെടുക്കുക ഇന്നാട്ടിലെ ക്രൈസ്തവരുടെ ധർമ്മമത്രെ.

(ഡിസമ്പർ, 1983)

മനഃസാക്ഷിയുടെ മർമ്മരം

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അനുദിനം പെരുകിവരുന്ന കൊലപാതകങ്ങൾക്ക് ലളിതമായ വ്യാഖ്യാനമൊന്നുമില്ല. ''കനകംമൂലം, കാമിനിമൂലം'' എന്ന പഴയ വിശദീകരണം കാലഹരണപ്പെടാതെ ഇന്നും പ്രസക്തമായി അവശേഷിക്കുന്നു. കൊലപാതകങ്ങൾക്കു പിന്നിലുള്ള പ്രേരണ സാമ്പത്തികമോ രാഷ്ട്രീയമോ കുടുംബപരമോ വ്യക്തിഗതമായ വിദ്വേഷമോ, അസൂയയോ, കാമമോ എന്തുമാകാം. 'ക്രൈംവേവ്' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ 'ദീപിക' പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ലേഖനപരമ്പരയിൽ പരാമൃഷ്ടമായ സംഭവങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ ഇപ്പറഞ്ഞ ഭിന്നഭിന്ന പ്രേരണകളുടെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടാൻ കഴിയും.

അവയ്ക്കെല്ലാം ഇടയിൽ ഒളിഞ്ഞോ തെളിഞ്ഞോ വർത്തിക്കുന്ന വേറൊരു പ്രധാന ഘടകത്തിലേക്ക് വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽ മനസ്സാക്ഷിക്കുള്ള, ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട പങ്കാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. നന്മ – തിന്മകളെപ്പറ്റി, തെറ്റേത് ശരിയേത് എന്നതിനെപ്പറ്റി മനുഷ്യർ വച്ചുപുലർത്തുന്ന ചില സങ്കല്പങ്ങളുണ്ട്. അവ എന്തൊക്കെയാണ്? മുൻകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് അവയിൽ ഗണ്യമായ മാറ്റങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ടോ? വ്യക്തികളുടെ പെരുമാറ്റത്തെ അവ എത്രമാത്രം സ്വാധീനിക്കുന്നു, രൂപപ്പെടുത്തുന്നു? കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കു പിന്നിലുള്ള മാനസികപ്രക്രിയയെ മാത്രമല്ല, കുറ്റാന്വേഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നിയമപാലകന്മാരുടെയും അവരെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയാധികാ

രികളുടെയും പെരുമാറ്റത്തിന്റെ എണ്ണമറ്റ വകഭേദങ്ങളെപ്പോലും വിലയിരുത്താൻ ഈ ചോദ്യങ്ങൾ ഉപകരിക്കും.

ഉള്ളിൽനിന്നുയരുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ

സമൂഹത്തിൽ ഏതെല്ലാം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ എപ്പോഴൊക്കെ നടക്കുന്നു എന്ന് അന്തിമമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നത് വ്യക്തിഗതമായ ഈ ആത്മദർശനത്തിന്റെ തലത്തിലാണ്. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന, അത്യാവശ്യകാര്യങ്ങൾക്ക് പണമില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്ന എത്രയോ മനുഷ്യർ നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ട്. അവരിൽ വളരെച്ചുരുക്കംചിലർ മാത്രമേ വേറൊരാളെ കൊന്ന് അയാളുടെ സമ്പത്ത് സ്വന്തമാക്കിക്കളയാം എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നുള്ളൂ. ആ തീരുമാനത്തെത്തുടർന്ന് അതിനു പറ്റിയപദ്ധതി ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അത് നടപ്പാകുന്നതോടെ പുതിയൊരു കൊലപാതകത്തിന്റെ കഥ പത്രവാരികകളിൽ സ്ഥലം പിടിക്കുന്നു. കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ ആശയധാരണം മുതൽ നിർവ്വഹണം വരെ നീളുന്ന ആലോചനകൾക്കിടയിൽ പലപ്പോഴും നന്മ – തിന്മകളെപ്പറ്റിയുള്ള ചോദ്യം ഉയർന്നുവന്നേക്കാം. ''അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് തെറ്റല്ലേ? വേറൊരുത്തന്റെ ജീവൻ എടുക്കാൻ എനിക്ക് എന്തവകാശം?'' – മനസ്സാക്ഷിയുടെ മുന്നറിയിപ്പ് എന്ന് ഇതിനെ വിളിക്കാം. അത് ശ്രവിച്ച് കൊലപാതകപദ്ധതിയിൽനിന്ന് പിൻതിരിയുന്നവരുണ്ടായിരിക്കും. തിന്മയുടെമേൽ അവർ വരിക്കുന്ന വമ്പിച്ച ധാർമ്മികവിജയത്തിന്റെ കഥ അധികമാരും അറിയുകയില്ല. പത്രങ്ങളിൽ വരികയുമില്ല.

മനസ്സാക്ഷിയുടെ മുന്നറിയിപ്പിനെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വ്യക്തിയോ ഗ്രൂപ്പോ തിന്മയുടെ പാതയിലൂടെ മുന്നോട്ടുപോകാൻ തീരുമാനിക്കുമ്പോഴാണ് കുറ്റകൃത്യം നടക്കുക. സമൂഹത്തിൽ നടക്കുന്ന ഓരോ

കൊലപാതകവും ബാഹ്യതലത്തിൽ യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നതിനു മുമ്പ്, കുറവാളിയുടെ അന്തരംഗത്തിൽ, വ്യക്തിഗതമായ തീരുമാനങ്ങളുടെ തലത്തിൽ, സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കും. വിശദമായ ആസൂത്രണം ആവശ്യമുള്ള എല്ലാ കുറ്റകൃത്യങ്ങളും ഇത്തരങ്ങളത്രേ.

കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ ഉറവിടം

ചില അപൂർവ്വ സാഹചര്യങ്ങളിൽ പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന വികാരവിക്ഷോഭത്തിന്റെ ഫലമായി സംഭവിക്കാവുന്ന നരഹത്യയല്ല ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ചിന്തയുടെ വെളിച്ചമോ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ നിയന്ത്രണമോ ലഭിക്കാതെ, അനൈച്ഛികങ്ങളായ അമ്മാതിരി ദുരന്തങ്ങൾ താരതമ്യേന അംഗുലീപരിമിതങ്ങളാണ്. അപകടമരണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അവ എണ്ണപ്പെടുന്നു. ആലോചിച്ചെടുക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങളുടെയും കരുതിക്കൂട്ടിയുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിന്റെയും പരിണതഫലമായി ഉണ്ടാകുന്ന കൊലപാതകങ്ങളുണല്ലോ നമ്മുടെ ചർച്ചാവിഷയം. അവയ്ക്ക് പരിഹാരം പല മേഖലകളിൽ തേടുവാൻ കഴിയും. ഏറ്റവും മൗലികമായത് തീരുമാനങ്ങളുടേതും, അവയ്ക്ക് പശ്ചാത്തലമായി വർത്തിക്കുന്ന മൂല്യസങ്കല്പങ്ങളുടേതുമായ ആന്തരിക മേഖല തന്നെയാണ്.

''എന്തെന്നാൽ, ഉള്ളിൽനിന്നാണ്, മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നാണ് ദുശ്ചിന്ത, പരസംഗം, മോഷണം, കൊലപാതകം, വ്യഭിചാരം, ദുരാഗ്രഹം, ദുഷ്ടത, വഞ്ചന, ഭോഗാസക്തി, അസൂയ, ദൂഷണം, അഹങ്കാരം, മൂഢത എന്നിവ പുറപ്പെടുന്നത്. ഈ തിന്മകളെല്ലാം ഉള്ളിൽ നിന്ന് വരുന്നു. അവ മനുഷ്യനെ അശുദ്ധനാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'' (മർക്കോസ് 7 : 21 – 23)

ഇരുപത് നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പ് പലസ്തീനയിലെ ആട്ടിടയാരോടും മീൻപിടിത്തക്കാരോടുമായി യേശു പറഞ്ഞ ഈ വാക്കുകൾ ഇന്നും അക്ഷരംപ്രതി സത്യമാണ്. നമ്മുടെ നഗരങ്ങളിലും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലും പെരുകി

വരുന്ന കുറ്റകൃത്യങ്ങളും പാര്യന്തികമായ വിശദീകരണം ഇവിടെയാണുള്ളത്. നന്മ – തിന്മകളുടെ ഉറവിടമായ ആന്തരികമേഖലയെ – മനുഷ്യമനസ്സാക്ഷിയെ – സ്പർശിക്കാത്തുള്ള 'ക്രൈം വേവ്' ചവറ്റു കുമിഴ്ത്തിവച്ചു കുടത്തിന്മേൽ ഒഴിക്കുന്ന വെള്ളംപോലെ പാഴായിപ്പോവുകയേയുള്ളൂ.

വ്യവസ്ഥിതി മാറിയാൽ പോരാ

സാമ്പത്തികമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും, രാഷ്ട്രീയ വൈരാഗ്യം, ഭരണതലത്തിലെ വ്യാപകമായ അഴിമതി, പോലീസിന്റെ അനാസ്ഥ, പത്രങ്ങളുടെ ചൂഷണവ്യഗ്രത, സിനിമയിലെ അക്രമാതിപ്രസരം, നിയമസംഹിതയുടെ വിടവുകളും തുടങ്ങിയ ഘടകങ്ങളും കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ പെരുപ്പത്തിന് ഒരുതരത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ സഹായകമാകുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുത നിഷേധിക്കുന്നില്ല.

പക്ഷേ, ഏതു മഹത്തായ നിയമങ്ങളും നിർമ്മിച്ചാലും, ഏതു കക്ഷി അഥവാ കൂട്ടുകെട്ട് ഭരിച്ചാലും, ഏതു വ്യവസ്ഥിതി വന്നാലും, പോലീസ് – നീതിന്യായവകുപ്പുകളിൽ എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങളും വരുത്തിയാലും, അന്തിമമായ വിശകലനത്തിൽ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളും മെച്ചപ്പെടണമെങ്കിൽ വ്യക്തികളും മെച്ചപ്പെടണം. സമൂഹത്തിന്റെ വിവിധതലങ്ങളിൽ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ വഹിക്കുന്നവർ സത്യസന്ധതയും നീതിബോധവും ഉള്ളവരായിരിക്കണം; ധാർമ്മിക മനഃസാക്ഷിയുള്ളവരായിരിക്കണം.

ഉദാത്തമായ മനുഷ്യദർശനം

സമുദായം, വർഗ്ഗം, കക്ഷി, പ്രത്യയശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ ഭാഗികപരിഗണനകൾക്ക് അതീതമായ ഒരു മനുഷ്യദർശനം കൂടിയേ തീരൂ. പണം, രാഷ്ട്രീയാധിപത്യം, ഭോഗതൃഷ്ണ തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് കൈവല്യം കല്പിക്കുന്ന,

പൊതുജനപ്രീതിയാർന്ന ജീവിതദർശനം സ്വാർത്ഥജടിലമാണ്, വികലമാണ്. എല്ലാ മനുഷ്യജീവനും അനന്തമായ വിലയുണ്ടെന്നും അതെടുക്കാൻ ആർക്കും അവകാശമില്ലെന്നും ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നവർ കൊലപാതകം നടത്താൻ ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുകയില്ല. ജീവിതത്തെപ്പറ്റി പുലർത്തുന്ന കാഴ്ചപ്പാട് നമ്മുടെ തീരുമാനങ്ങളെയും പെരുമാറ്റത്തെയും സ്വാധീനിക്കുന്നു: രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. ഓരോ മനുഷ്യനിലും മഹത്വവും അന്തസ്സും കാണാൻ കഴിഞ്ഞാലേ വ്യക്ത്യന്തരബന്ധങ്ങൾ മഹത്തരമാകൂ, മനുഷ്യോചിതമാകൂ. സത്യം, നീതി, സ്വാതന്ത്ര്യം, സ്നേഹം എന്നീ മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾ ആദരിക്കപ്പെടുന്നതിനു് അനുപാതമായി സമൂഹത്തിൽ ക്രൂരകൃത്യങ്ങൾ കുറഞ്ഞുവരും. ക്രൂരവാളികളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും യഥാർഹം ശിക്ഷിക്കുന്നതിനുമുള്ള സംവിധാനങ്ങൾ വിജയകരമായി പ്രവർത്തിക്കും.

വ്യക്തി ബന്ധങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡം

ധാർമ്മികതയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സമഗ്രമായ ഒരു പഠനം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണു്. സ്ഥലപരിമിതി അതു് അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞേ തീരൂ. മനുഷ്യർ തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നതിനെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ ചില മാനദണ്ഡങ്ങളും നിയമങ്ങളുമുണ്ടു്. അവയുടെ സമാഹാരമാണു് ധാർമ്മികത. ധാർമ്മികചിന്തയുടെ മേഖലയിൽ സത്യത്തിന്റെ തലവും മൂല്യങ്ങളുടെ തലവും വേർതിരിച്ചു് കാണുന്ന പ്രവണതയാണു് ഇന്നുള്ളതു്.

മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള — വ്യക്തിയേയും സമൂഹത്തേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള — പരമമായ സത്യം എന്താണു്? ആരാണു് മനുഷ്യൻ? മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അന്തിമമായ അർത്ഥലക്ഷ്യങ്ങൾ ഏവ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് തൃപ്തികരമായ മറുപടി കണ്ടെത്തുന്നതെ മനുഷ്യർ പരസ്പരം എങ്ങനെ പെരുമാറണമെന്നു നിഷ്കർഷിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ശാസ്ത്രത്തിനോ കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിനോ യുക്തിവാദത്തി

നോ ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് അർത്ഥവത്തായ മറുപടിയൊന്നും പറയാനില്ല. തത്ത്വചിന്തയുടെയും മതത്തിന്റെയും മണ്ഡലമാണിതു്. അവ മനുഷ്യനെപ്പറ്റി പരമ്പരാഗതമായി പുലർത്തിപ്പോന്ന ദർശനവും തദധിഷ്ഠിതമായ മൂല്യങ്ങളും ഇന്നു് പുറന്തള്ളപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. അവയുടെ സ്ഥാനത്തു് അർത്ഥപൂർണ്ണമോ യുക്തിഭദ്രമോ ആയ പുതിയ മൂല്യങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

വ്യാപകമായ മൂല്യച്യുതി

ജീവിതദർശനത്തിന്റെ തലത്തിൽ വന്നുപിണഞ്ഞ വ്യാപകമായ ഈ മൂല്യച്യുതി സാമൂഹ്യദ്രോഹത്തിനെതിരെ ഉയർന്നുവന്നിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ഭീഷണിയാണു്. അതിനെ നേരിടാനും സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളുടെ നിലനില്പും സ്ഥിരീകരണവും ഉറപ്പുവരുത്താനും സവിശേഷമായ സംവിധാനങ്ങൾ കൂടിയേ തീരൂ. കുടുംബം, വിദ്യാലയം, സാംസ്കാരിക – മത സംഘടനകൾ എന്നിവയുടെ മുഖ്യദൗത്യം ഇതാണു്. ഇവയുടെ ആരോഗ്യകരമായ വളർച്ചയും സുസ്ഥിതിയും സാമൂഹ്യക്ഷേമത്തിനു് അനുപേക്ഷണീയമത്രെ.

ഇക്കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശകങ്ങളിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ നമ്മുടെ സാമൂഹ്യ–സാംസ്കാരിക സ്ഥാപനങ്ങളെ എങ്ങനെയാണു് ബാധിച്ചിട്ടുള്ളതു്? അവയുടെ എണ്ണം വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു് തീർച്ച. പക്ഷേ ഗുണപരമായ വളർച്ച അവയ്ക്കു് കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. പലതും ഗുണപരമായി തളർന്നിരിക്കുകയാണു്. ചിലതൊക്കെ തകർന്നിട്ടുമുണ്ടു്.

വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലെ പ്രതിസന്ധി

ഏറ്റവും അധികം നാശനഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിച്ചതു് വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കാണു്. ഹൈസ്കൂളുകളും കോളേജുകളും സാമാന്യേന കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ വിഹാരരംഗമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഫലമോ? 'പഠന'

ത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് 'സമരം' പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട. അച്ച ടക്കത്തെ അടിമത്തമെന്നും മതവിശ്വാസത്തെ വഞ്ചീയത യെന്നും മുദ്രകുത്തി. പാർട്ടി നേതാക്കളുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ട ങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നന്മ– തിന്മകളുടെ മാനദണ്ഡമായി മത–ധാർമ്മിക ബോധനം കാമ്പസിൽ നിന്നു പുറന്തള്ളപ്പെട്ട. ഈ നാട്ടിലെ എത്ര യോ കോളജുകൾ ഇതിനകം കൊലയാളികളുടെ പരി ശീലനക്കളരികളായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു. വിദ്യാർത്ഥികൾ വിദ്യാർത്ഥികളെ കുത്തിക്കൊല്ലുകയോ വെട്ടി മുറിവേല്പി ച്ച് ജീവച്ഛവങ്ങളാക്കി മാറുകയോ ചെയ്ത സംഭവങ്ങൾ പത്രങ്ങൾ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാറില്ലെങ്കിലും, പരക്കെ അറി യപ്പെടുന്നവയാണ്.

ഇരുട്ടിൽ തപ്പുന്ന യുവജനങ്ങൾ

നന്മ തിന്മകളെ വിവേചിച്ചറിയാൻ ഉപകരിക്കുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങളോ തത്ത്വങ്ങളോ ജീവിതമാതൃകകളോ വി ദ്യാർത്ഥിക്ക് ലഭിക്കുന്നില്ല. അവയെ ഒക്കെ പുച്ഛിച്ച് തള്ളുന്ന ഒരു പറ്റം നേതാക്കളുടെ കരങ്ങളിൽ അവർ കളി പ്പാട്ടമാകുന്നു. ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഉദാത്തമായ ഒരു ദർ ശനം സമ്പാദിക്കാൻ കലാലയ ജീവിതം ഉപകരിക്കു ന്നില്ല. അന്യരെ വെറുക്കാനും ജീവിതത്തെ തന്നെ ഇരു ളടഞ്ഞതായി കാണാനും മാത്രമുതകുന്ന ഒന്നായിത്തീർന്നി ട്ടുണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസം. കേരളത്തിലെ കോളേജ് വിദ്യാ ർത്ഥികൾ രചിച്ച് ഇക്കൊല്ലം മത്സരത്തിനയച്ച അനേകം കവിതകൾ സശ്രദ്ധം പരിശോധിച്ചപ്പോൾ പ്രൊഫ. സുഗതകുമാരിയുടെ മനസ്സിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും ഒരു ചോ ദ്യം ഉയർന്നുവന്നുവത്രെ അത് ഇതാണ്. ''ഈ കുട്ടിക ളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഇത്രയേറെ അന്ധകാരം വന്നു നിറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുവെന്നോ? ഒരു തുള്ളി വെളിച്ചം പോലും അ വർ കാണുന്നില്ലല്ലോ. സ്നേഹത്തിന്റെ മാധുര്യവും ഈശ്വ രന്റെ കാരുണ്യവുമെല്ലാം അവർക്ക് സ്വപ്നങ്ങളായിരിക്കു ന്നുവല്ലോ. ആശയുടെ ഒരു ചെറുതിരിപോലും മുനിഞ്ഞു കത്താത്ത കട്ടിപിടിച്ച ഇരുട്ട് ഈ കവിതകളിൽ കനം

തുങ്ങി നില്ക്കുന്നു. പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് പിടിച്ചു നില്ക്കുവാൻ ഒരു വസന്തത്തിന്റെ ചെറുചില്ലപോലും ബാക്കിയില്ലാതായിരിക്കുന്നു'' (മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 15-4-84).

വിദ്യാർത്ഥിലോകത്തെ ഒന്നടങ്കം നിഷേധാത്മകമായ ഒരു വിധിതീർപ്പിനു് വിധേയരാക്കുന്നതു് ശരിയല്ല. രാഷ്ട്രീയക്കാരെല്ലാം തിന്മയുടെ പ്രയോക്താക്കളാണെന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. പക്ഷേ, സമൂഹത്തിൽ പെരുകിവരുന്ന കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ ഉറവിടങ്ങളും തേടുമ്പോൾ കലുഷകലുഷിതമായ കലാലയാന്തരീക്ഷവും അതു കലക്കിക്കാശാക്കുന്നവരുടെ മുൻപന്തിയിലുള്ള രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വവും അന്വേഷകന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്നു. അല്പാത്തപക്ഷം അന്വേഷണം നിരർത്ഥകവും വ്യർത്ഥവുമാകുന്നു. ലേഖന പരമ്പരയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട കൊലയാളികളിൽ ഗണ്യമായ ഒരു വിഭാഗം കലാലയങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങളാണെന്ന വസ്തുത ശ്രദ്ധിക്കുക.

മൂല്യരഹിതമോ മൂല്യനിരപേക്ഷമോ ആയ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം പൊതുജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ തുറകളിലേക്കു് അവർ കടന്നവരുന്നു. ഭരണതലത്തിലും ഉദ്യോഗസ്ഥമണ്ഡലത്തിലും പത്രപ്രവർത്തനമേഖലയിലും ഒക്കെ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള മൂല്യച്യുതിയുടെ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലം ഇതാണു്. ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകർ എല്ലാവരും തന്നെ ഇന്നലത്തെ വിദ്യാർത്ഥി നേതാക്കളായിരുന്നു. ഈ രംഗം നിരീക്ഷിച്ചിട്ടാണു് പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരനും രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യ നിരൂപകനുമായ ഒ. വി. വിജയൻ എഴുതിയതു് :

''സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു ശേഷം മൂന്നു പതിറ്റാണ്ടു കാലംകൊണ്ടു് ഇന്ത്യയുടെ ഭരണം കള്ളന്മാരുടെയും അക്രമികളുടെയും കരങ്ങളിലേക്കു് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ വന്ന ധാർമ്മികശോഷണത്തിലേക്കാണു് ഞാൻ വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതു്.''

സമൂഹത്തിന്റെ ഭരണതലത്തിലിരിക്കുന്നവർക്കു് ധാർമ്മിക സംവേദനം ഇല്ലെന്നു വരുമ്പോൾ കുറ്റകൃത്യ

ങ്ങൾ പെരുകുന്നു. അവ കണ്ടുപിടിച്ചു് നിയന്ത്രിക്കാൻ നിലവിലുള്ള സംവിധാനങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുന്നു; കുറുന്തോട്ടിക്കു് വാതം പിടിച്ചാലെന്നപോലെ. കടുത്ത കൊലയാളികളിൽ ചിലർ അറസ്റ്റു് ചെയ്യപ്പെടാത്തതിന്റെ കാരണം ഭരണതലത്തിൽ ഏതോ പ്രമുഖന്മാർ അവക്കു് സംരക്ഷണം നൽകുന്നു എന്നതാണെന്ന ധാരണ ജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽ പടർന്നിട്ടുണ്ടു്. തികഞ്ഞ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ, നിയമാനുസൃതമായി കൃത്യനിർവഹണം നടത്തിയ പോലീസുദ്യോഗസ്ഥനെ രാഷ്ട്രീയ വിവേചനത്തിന്റെ മറവിൽ പെട്ടെന്നു സ്ഥലം മാറ്റി ശിക്ഷിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ ഭരണതലം അധാർമ്മത്തിന്റെ കേളീരംഗമാണെന്നു വിളിച്ചറിയിക്കുന്നു. ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ തീർത്തും നിസ്സഹായരാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളെ ആദരിക്കാത്ത ഭരണകർത്താക്കൾ വീണ്ടും ഭരണതലത്തിലേയ്ക്കു് വരാനുള്ള മാർഗ്ഗം അടച്ചിടാൻ അവർക്കു കഴിയും. സ്വതന്ത്രതെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ അതിനുള്ളവയാണു്. സാമുദായിക താല്പര്യങ്ങളോ കക്ഷിബന്ധങ്ങളോ അവിടെ പ്രവേശിക്കരുതു്.

മതനേതാക്കളുടെ പങ്കു്

സമകാലിക സമൂഹത്തിന്റെ ധാർമ്മികമായ ബോധവല്ക്കരണം സർവോപരി മതത്തിന്റെ മേഖലയാണു്. ക്രൈസ്തവ–ഹൈന്ദവ–മുസ്ലീം മതങ്ങളുടെ നേതാക്കൾക്കു് കൈയും കെട്ടി നോക്കി നിൽക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നല്ല, കേരളത്തിലെ വ്യാപകമായ മൂല്യച്യുതി.

''നീതിബോധം, സത്യസന്ധത, സേവന മനോഭാവം തുടങ്ങി സാമാന്യ മര്യാദവരെയുള്ള സാമൂഹ്യ മൂല്യങ്ങൾ പൊതുരംഗത്തുനിന്നു് അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടി

രിക്കുകയാണെന്നു് തോന്നിപ്പോകുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ അവകാശങ്ങളോടുള്ള ആദരവല്ല, പണത്തിനും പ്രാമാണ്യത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള തീരാദാഹമാണു് പലരുടേയും പെരുമാറ്റത്തിനു രൂപം നൽകുന്നതു്. ജീവൻ അപഹരിക്കുകപോലും ഇന്നു് നിസ്സാരകാര്യമായി മാറിയിട്ടുണ്ടു്...''

കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കാ മെത്രാന്മാർ പുറപ്പെടുവിച്ച സുദീർഘമായ ഒരു സംയുക്ത ഇടയലേഖനത്തിലെ ഈ വാക്യങ്ങളും പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗൗരവത്തെപ്പറ്റി അവർ ബോധവാന്മാരാണെന്നതിനു് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഇടയലേഖനം ഇറക്കിയാൽ മാത്രം പോരല്ലോ. ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളുടെ പ്രബോധക എന്ന നിലയിൽ സഭയ്ക്കു് സമൂഹത്തിലുള്ള സമുന്നത സ്ഥാനത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്കു് മങ്ങലേൽപിക്കുന്ന യാതൊന്നും സഭയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഉണ്ടായിക്കൂടാ. ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളുടെ പുനഃസംസ്ഥാപനത്തിനുള്ള ഗുരുതരമായ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതു് ക്രൈസ്തവ മൂല്യസംഹിതയുടെ സ്വാധീന സീമകൾക്കുള്ളിൽ, ആക്കും സാദ്ധ്യമല്ല.

പ്രസംഗവും പ്രവർത്തിയും

ആരെ സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞാലും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനം ധർമ്മോപദേശത്തെക്കാൾ പ്രയാസം പിടിച്ച കാര്യമാണു്. പ്രവൃത്തിയെല്ലാം ശരിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടേ പ്രസംഗത്തിന്നിറങ്ങാവൂ എന്ന വാദം സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ തെറ്റാണെന്നു് കാണാം. പ്രവൃത്തികളുടെ തെറ്റും ശരിയും വിവേചിച്ചറിയാനുള്ള ധാർമ്മിക മാനദണ്ഡങ്ങൾ സമൂഹമനസ്സാക്ഷിയുടെ മുമ്പിൽ നിരന്തരം പ്രഘോഷിക്കപ്പെടണം. സഭാധികാരികളുടെ ന്യൂനതകൾക്കെ

തിരെ ധാർമ്മിക രോഷം കൊരിയുന്ന വിമർശകർ ഉപയോഗിക്കുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾക്ക് സാധുത ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയൊക്കെ സഭയുടെ പ്രഭാഷണങ്ങളിലൂടെ പൊതുജനശ്രദ്ധയിൽ പണ്ടേ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളവയാണെന്നു കാണാം. ക്രൈസ്തവ ധാർമ്മികതയുടെ പാര്യന്തികമായ ഉറവിടവും മാതൃകയും ക്രിസ്തുതന്നെയാണ്"; മറ്റാരുമല്ല. മാനവ ചരിത്രത്തിലെ അനന്യമായ ആ മഹാ വ്യക്തിത്വത്തിനു മുമ്പിൽ എല്ലാ ജീവിതവും ഒരുപോലെ ന്യായവിധിക്ക് വിധേയമാണ്. കരുണാസാന്ദ്രമായ മാപ്പിനും. ആ മാപ്പ് ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊണ്ട് നന്മയുടെ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ നീങ്ങാൻ വേണ്ടി ഒരു പുതിയ തുടക്കം കുറിക്കാനുള്ള ആഹ്വാനം മനുഷ്യ മനസ്സാക്ഷിയുടെ മുമ്പിൽ എപ്പോഴും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കണം; മുഴങ്ങുന്നുണ്ട്.

(ഏപ്രിൽ, 1984)

സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കും

(കാൾ മാർക്സിന്റെ പരമശതാബ്ദിയോടനുബന്ധിച്ച് 1983 മാർച്ചിൽ നടന്ന ഒരു സെമിനാറിൽ വായിച്ച പ്രബന്ധം).

മാർക്സിസം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വെല്ലുവിളികളെ നേരിടാൻ വേണ്ടി ഈയിടെ ഏതാനും പേർ ചേർന്ന് ഒരു സെമിനാർ സംഘടിപ്പിച്ചു "മാർക്സിസത്തോട് ഏതെങ്കിലും അർത്ഥത്തിൽ ആഭിമുഖ്യമുള്ളവരുടെ ഒരു വിഭാഗം" എന്നതെ സംഘാടകർ അതിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചതു്. "അരനൂറ്റാണ്ടിലധികം കാലത്തെ പ്രവർത്തന പാരമ്പര്യമുള്ള ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിനു ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ വേരോട്ടം കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നു" വിശ്വസിക്കുന്നവരാണവർ. അക്കാര്യം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടു പുതിയൊരു സംവാദത്തിനും അന്വേഷണത്തിനും തുടക്കം കുറിക്കാൻ വേണ്ടിയാണു തങ്ങൾ സെമിനാർ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തദ്പ്രണേതാക്കൾ വ്യക്തമാക്കി.

ഇത്തരം ഒരേർപ്പാടിൽ എന്നെപ്പോലുള്ള ഒരാൾ എങ്ങനെ വന്നുപെട്ടു എന്നു ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നവർ കണ്ടേക്കാം. അവരുടെ ആശ്ചര്യത്തിൽ ഞാനും പങ്കുചേരുന്നു. ഈ ചോദ്യം സംഘാടകരോടു ഞാൻ തന്നെ ചോദിച്ചു. ഞാൻ മാർക്സിസത്തെ എതിർക്കുന്ന ഒരാളാകയാലാണ് എന്നെ ക്ഷണിച്ചതു് എന്നായിരുന്നു മറുപടി. ഏതെങ്കിലും "ഇസ"ത്തിന്റെ എതിരാളിയോ അനുകൂലിയോ ആയി എന്നെ കാണാൻ എനിക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. അത്തരം ലളിതവൽക്കരണം യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. അതെന്തുമാകട്ടെ, മാർക്സിന്റെ മരണശതാബ്ദി പ്രമാണിച്ചു മാർക്സിയൻ ചിന്താഗതിക്കാർ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചർച്ചയിൽ മാർക്സിസത്തെ എതിർക്കുന്നവർക്കുടി പങ്കെടുക്കണമെന്ന തീരുമാനം ആദരാർഹമാ

ണു്; ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സഗൗരവമായ പഠനത്തിനു അതിനെ നാനാദിശകളിൽനിന്നു നോക്കിക്കാണുന്ന സമീപനം വേണം സ്വീകരിക്കാൻ.

ആദർശനിഷ്ഠരായ ഒട്ടേറെ നല്ല മനുഷ്യരെ ആകഷ്ടിക്കാനും ആവേശഭരിതരാക്കാനും മാർക്സിസത്തിനു കഴിവുണ്ടെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അങ്ങനെ ആകൃഷ്ടരാകുന്ന ആളുകളെ എന്റെ ആദരവും സ്നേഹവും ആർഹിക്കുന്നവരായി ഞാൻ കാണുന്നു. അവരെ ആവേശഭരിതരാക്കുന്ന പ്രത്യയസംഹിത എന്ന നിലയിൽ മാർക്സിസം എന്നിൽ അസാധാരണമായ കൗതുകം ഉണർത്തുന്നുണ്ടു്. ആ കൗതുകവും ഈ സെമിനാറിന്റെ സംഘാടകരോടു് എനിക്കുള്ള വ്യക്തിഗതമായ സൗഹൃദവുമാണു ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ഈ സംരംഭത്തിന്റെ വിജയത്തിനുവേണ്ടി അവർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഉത്സാഹവായ്പും ത്യാഗമനോഭാവവും പ്രശംസാർഹം തന്നെ.

സംഘാടകരുടെ വക്താവു് ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ച മുഖ്യപ്രബന്ധത്തെ മുൻനിറുത്തി അഭിപ്രായ പ്രകടനം നടത്താനാണു് എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. മാർക്സിന്റെ മൗലികദർശനങ്ങളെ അവതരിപ്പിച്ചു പുനരവലോകനം ചെയ്യുന്നതിനു പകരം അവയിൽനിന്നകന്നു നില്ക്കുന്നതും താരതമ്യേന അപ്രധാനവുമായ ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയെ ചർച്ചാകേന്ദ്രമാക്കിയതിന്റെ യുക്തി എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ദേശീയതയെപ്പറ്റിയാണു പ്രബന്ധത്തിൽ ആദ്യന്തം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയെ അപഗ്രഥിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിൽ ചരിത്ര സംഭവങ്ങളെ എല്ലാം വസ്തുസമരത്തിന്റെ ഇടുങ്ങിയ കോണിലൂടെ വീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. വസ്തുപരിഗണനാനിരപേക്ഷമായ എത്രയോ ഘടകങ്ങളും ചരിത്രത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയേയോ അവയിൽ നിന്നുരുത്തിരിയുന്ന ശക്തിവൈവിധ്യങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണതകളെയോ പ്രബന്ധം കണക്കിലെടുത്തിട്ടില്ല. ഇതു്, അന്തിമവിശകലനത്തിൽ, പ്രബന്ധകാരന്റെ കുഴപ്പമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തയുടെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും ആധാരശിലയായ

മാർക്സിസം–ലെനിനിസം എന്ന സാമൂഹ്യ–രാഷ്ട്രീയ ദർശനത്തിന്റെ തന്നെ മൗലികവും അചികിത്സ്യവുമായ ദൗർബല്യമാണത്.

പലരും പലതരത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്ന പദമാണ് മാർക്സിസം. ആദ്ധ്യാത്മികവാദികളായി കരുതപ്പെടുന്ന ചില കത്തോലിക്കാ വൈദികർ മുതൽ കടുത്ത ഭൗതികവാദികളായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർവരെ മാർക്സിസത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നവരായുണ്ട്. ബഹുകക്ഷിജനാധിപത്യത്തിന്റെയും മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെയും വക്താക്കളോടൊപ്പം തൊഴിലാളിവർഗ്ഗസർവാധിപത്യത്തിന്റെ സ്തുതിപാഠകരായ തീവ്രവാദികളും മാർക്സിന്റെ പേരിൽ ആണയിടാറുണ്ട്. ഇവരിൽ ഏതു കൂട്ടരുടെ മാർക്സിസത്തെയാണ് താൻ പരാമർശിക്കുന്നതെന്ന് പ്രബന്ധകാരൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല അതുപോലെതന്നെ ''ദേശീയത'' എന്ന വാക്കിനെ നിഷ്കൃഷ്ടമായി നിർവചിക്കാത്തതുമൂലം ''ദേശീയ മർദ്ദനം'', ''സങ്കുചിതദേശീയത'' തുടങ്ങിയ പദപ്രയോഗങ്ങൾക്ക് ആശയക്കുഴപ്പം കൈവന്നിട്ടില്ല. പാർട്ടിയുടെ സ്ഥിരം ''ജാർഗൺ'' (സൂത്രവാക്യസമുച്ചയം) കേട്ട് തഴമ്പിച്ച കാതുകൾക്കും കരളുകൾക്കും ഇതൊന്നും പ്രശ്നമല്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ, വിവിധ–വിഭിന്ന–വിരുദ്ധചിന്താഗതിക്കാരുമായി സംവാദത്തിലേർപ്പെടുക എന്ന പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യത്തോടെ നടത്തപ്പെടുന്ന ഒരു ചർച്ചയിൽ ഫലപ്രദമായ ആശയസംക്രമണം സാധ്യമാവണമെങ്കിൽ മുഖ്യപദങ്ങളുടെ നിർവചനം കൂടിയെതീരൂ.

മർദ്ദകർ, മർദ്ദിതർ എന്നീ വാക്കുകൾക്ക് ഏകരൂപവും ആഗോളപ്രസക്തവുമായ ഒരർത്ഥം കല്പിക്കാനാവുമോ? തൊഴിലാളികൾക്കെതിരെ മുതലാളികൾ നടത്തുന്ന ബലപ്രയോഗവും പീഡനവുമൊക്കെയാണല്ലൊ മാർക്സിസ്റ്റ് ചിന്തയിലെ മർദ്ദനം. പോളണ്ടിലെ പാർട്ടിത്തലവൻ, പ്രധാനമന്ത്രി, പട്ടാള സർവ്വാധിപതി തുടങ്ങിയ അസംഖ്യം തസ്തികകൾ സ്വയം ഏറെറടുത്തിട്ടുള്ള ജനറൽ ജറുസേൽസ്കി ആ രാജ്യത്തെ ഒരു കോടിയിലധികം തൊഴി

ലാളികളുടെ സംഘടനയെ തകർക്കുകയും നേതാക്കളെ തടവറകളിലടക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, തൊഴിലാളികളുടെ പാർട്ടിതന്നെ അവിടെ മുട്ടുകുത്തുന്നു. ആരു് ആരെ മുട്ടിക്കുന്നു എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലാതെ ഏതെങ്കിലും പ്രത്യയസംഹിതയുടെ പേരിൽ മനുഷ്യരെ മുട്ടിതരെന്നും മുട്ടുകരെന്നും മുദ്രകുത്തുന്നതു നിരർത്ഥകമാണു്.

ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് പ്രസ്ഥാനത്തിനു ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ വേരോട്ടം കിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നു പറയുന്നതു ശരിയാണോ? റഷ്യ, പൗരസ്ത്യ യൂറോപ്പു്, ചൈന, വിയറ്റ്നാം, ക്യൂബാ, അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലൊക്കെ കമ്മ്യൂണിസത്തിനു ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ''വേരോട്ടം'' കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നായിരിക്കും ഇവിടത്തെ സൂചന. സ്വതന്ത്രമായ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനമോ വിമർശനമോ അഭിപ്രായ പ്രകടനമോ ഒന്നും വെച്ചുപൊറുപ്പിക്കാത്ത ഭരണകൂടങ്ങൾക്കു കീഴിൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ചേതോവികാരങ്ങൾ ഏവയെന്നു പറയാൻ ആർക്കു സാധിക്കും? പോളണ്ടിലെ ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ 95 ശതമാനവും മാർക്സിസം–ലെനിനിസം എന്ന പ്രത്യയസംഹിതയെ എതിർക്കുന്നവരാണെന്നു സമീപകാലസംഭവങ്ങൾ തെളിയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വെറും സിദ്ധാന്തപരമായ എതിർപ്പല്ല, നാല്പതോളം കൊല്ലത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് ഭരണത്തിന്റെ നന്മതിന്മകൾ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞശേഷം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന അതിരൂക്ഷമായ എതിർപ്പാണതു്. പോളണ്ടിലെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും കത്തോലിക്കരാകയാലാണു കമ്മ്യൂണിസത്തിനു് അവിടെ എതിർപ്പിനെ നേരിടേണ്ടിവരുന്നതു് എന്നു പറയുന്നവരുണ്ടു്. കത്തോലിക്കരില്ലാത്ത അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിലെ എതിർപ്പു പോളണ്ടിലേതുപോലെതന്നെ രൂക്ഷമാകാൻ കാരണമെന്തു്? അവിടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് ഭരണം നിലനിന്ന മൂന്നുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ നാല്പതിനായിരം ഒളിപ്പോരുകാരെ കൊന്നൊടുക്കിയെന്നല്ലേ ഗവണ്മെൻറിന്റെ അവകാശവാദം? കൊ

ല്ലപ്പെട്ടവരുടെ എണ്ണത്തിൽനിന്നു എതിർപ്പിന്റെ സ്വഭാവം അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്.

മാർക്സിസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സഗൗരവമായ ചർച്ച നമ്മെ നയിക്കേണ്ടതു് ഇക്കഴിഞ്ഞ അരനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ മാർക്സിസ്റ്റു് ഭരണകൂടങ്ങളുടെ വസ്തുസ്ഥിതിയും നിഷ്പക്ഷവുമായ ഒരു വിലയിരുത്തലിലേക്കത്രെ. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് പാർട്ടി പൂർണ്ണാധികാരത്തോടെ ഭരിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്കു കൈവന്നിട്ടുള്ളതു വിമോചനമാണോ അടിമത്തമാണോ? 1917 മുതൽ 1978 വരെയുള്ള ആറു ദശകങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മാർക്സിസവും അതിന്റെ വകഭേദങ്ങളായി രൂപംകൊണ്ട ലെനിനിസം, സ്റ്റാലിനിസം, മാവോയ്സം, പോൾ പോട്ടിസം തുടങ്ങിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പേരു്, അഥവാ അവയുടെ പേരിൽ ഉന്മൂലനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മനുഷ്യരുടെ സംഖ്യ പത്തുകോടിക്കും പതിനഞ്ചു കോടിക്കുമിടക്കാണു്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് സ്വൈരുകൂം സ്വന്തം ഭരണീയരുടെമേൽ അടിച്ചേല്പിച്ച മഹാദുരന്തത്തിന്റെ ചിത്രമാണിതു്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്രാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി പഠിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്ധന്മാർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൂം അമ്പരിപ്പിക്കുന്നവയത്രെ.

സ്റ്റാലിന്റെ ക്രൂരകൃത്യങ്ങളെപ്പറ്റി ക്രൂഷ്ചേവും മാവോയുടെ കൊടും ക്രൂരതകളെപ്പറ്റി യുഗ്ചുവോപിങ്ങും പോൾപോട്ടിന്റെ കൂട്ടക്കൊലകളെപ്പറ്റി വിയറ്റ്നാം-സോവ്യറ്റു വക്താക്കളും പുറത്തു വിട്ടിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങളും ഇവിടെ പ്രസക്തങ്ങളത്രെ. സോൾഷെനിറ്റ്സിൻ, സക്കറോവു തുടങ്ങിയ റഷ്യൻ ബുദ്ധിജീവികളും സ്വാനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള നിഗമനങ്ങളും ഇതു സ്ഥിരീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഹങ്കറി, ചെ

ക്കോസ്ലാവോക്കിയ, പോളണ്ട്, അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലെ സംഭവങ്ങളും സൂചിപ്പിക്കുന്നതും മറെറാന്നല്ല. സ്വന്തമായ രാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായം വെച്ചുപുലത്തിയതിന്റെറ പേരിൽ സോവ്യറ്റ് ജയിലുകളിലും സൈക്കിയാടിക്ക് ക്ലിനിക്കുകളിലും കിടന്ന നരകിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം അമ്പതു ലക്ഷമാണ്. ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ രണ്ട് ശതമാനം. ഈ അനുപാതം മറെറല്ലാ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിലും ഏറെക്കുറെ തുല്യമാണ്.

ഉത്തരവാദപ്പെട്ട കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വക്താക്കളും ഇതൊന്നും നിഷേധിച്ചുകണ്ടിട്ടില്ല. അസുഖകരമായ ഈ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്നു ജനശ്രദ്ധ വേറെവഴിക്ക് തിരിച്ചുവിടുകയാണ് അവർ സാധാരണ ചെയ്യുന്നതു്.

സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നതു് ഒരു ''ബൂർഷ്വാസുഖഭോഗ'' മാണെന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യനു വേണ്ടതു ഭക്ഷണമാണെന്നും ചിലർ വാദിക്കുന്നു. അതിനെ, വാദത്തിനുവേണ്ടി അംഗീകരിച്ചാൽപോലും, റഷ്യയുൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലെയും ശരാശരി തൊഴിലാളിയുടെ ജീവിതനിലവാരം പാശ്ചാത്യജനാധിപത്യ (മുതലാളിത്ത) രാജ്യങ്ങളിലേതിനെക്കാൾ വളരെ താഴെയാണെന്ന സത്യം അവശേഷിക്കുന്നു. ഇതു് ഒരു തക്വിഷയമേ അല്ല; ആർക്കും നേരിട്ടുപോയി കാണാവുന്നതും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതുമായ കാര്യമാണ്. അഭിപ്രായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു പകരം നല്ല ഭക്ഷണവും പാർപ്പിട സൗകര്യങ്ങളും അവിടെ കിട്ടുന്നില്ല. അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടൊപ്പം നഷ്ടപ്പെടുന്നതു ഭക്ഷണവും പാർപ്പിടവും വേണമെന്നും വിളിച്ചുപറയാനുള്ള മൗലികാവകാശമാണ്. ആ ദുസ്ഥിതിയുടെ പേരത്രെ അടിമത്തം.

ഓരോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യത്തിനും അതിന്റേതായ മാർക്സിസ്റ്റ് ദർശനവും സാമൂഹ്യവീക്ഷണവും നയപരിപാടികളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. ലോകമാർക്സിസം അധികാര പ്രയോഗത്തിൽ ഏകശിലാരൂപമല്ല, എന്നിരിക്കിലും സമഗ്രാധിപത്യം, മനുഷ്യാവകാശധ്വംസനം, വിമതരോടുള്ള കൊടുംക്രൂരതകൾ, പട്ടാള-പോലീസ് വാഴ്ച, അഴിമതി, കൈക്കൂലി, മദ്യനം, ഇത്യാദികാര്യങ്ങളിൽ എല്ലാ മാർക്സിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളും ഏറെക്കുറെ ഒന്നുപോലെയാണ്. റഷ്യമുതൽ നിക്കരാഗ്വവരെയുള്ള ഭരണകൂടങ്ങളുടെ നയപരിപാടികൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാകും.

എന്തുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? സംഭവിക്കുന്നു? മാർക്സിസത്തിലെ ഉദാത്തമായ മാനവികതയുടെ മഹത്ത്വത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അവകാശവാദങ്ങളും, അതു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ ജനകോടികളുടെ അനുഭവങ്ങളും തമ്മിൽ തീരെ പൊരുത്തമില്ലാത്തതിന്റെ കാരണമെന്ത്? കാൾമാർക്സിന്റെ മരണശതാബ്ദി ആഘോഷിക്കുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ഉയർന്നു വരുന്ന ചോദ്യമാണിത്. മാർക്സിസത്തെ ഇതര ദർശനങ്ങളിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു നിറുത്തുന്ന ഒരു പ്രധാന ഘടകം അതിന്റെ പ്രയോഗക്ഷമതയാണല്ലോ. മറ്റു ദാർശനികന്മാർ ലോകത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു; താനാകട്ടെ അതിനെ മാറ്റി മറിക്കാൻ പോവുകയാണ് എന്ന മാർക്സിന്റെ സൂക്തം പ്രസിദ്ധമാണ്. അങ്ങനെ സ്വന്തം പ്രായോഗികതയിൽ ഊറ്റം കൊള്ളുന്ന മാർക്സിസം പ്രയോഗിച്ചു നോക്കുന്നേടത്തെല്ലാം മനുഷ്യർ വിമോചിതരാകുന്നതിനു പകരം ഭരണകൂടത്തിന്റെ അടിമകളും ബലിയാടുകളുമായി മാറുന്നു. പഠനാർഹമായ ഒരു പ്രതിഭാസമാണിത്. മനുഷ്യരാശിയുടെ മൂന്നിലൊന്നും ആകെയുള്ള ഭൂമി

യുടെ നാലിലൊന്നും സ്വാധീനപ്പെടുത്തിവെക്കാൻ കരുത്തുള്ള പട്ടാള–പോലീസ് ശക്തി എന്ന നിലയിൽ മാർക്സിസ്റ്റ് ഭരണകൂടങ്ങളുടെ വിജയം അത്ഭുതാവഹം തന്നെ; സംശയമില്ല. ഇങ്ങനെയൊന്നും ഇതിനുമുമ്പു മാനവചരിത്രം ദർശിച്ചിട്ടില്ല.

എന്നാൽ, സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക മേഖലകളിലെ വൻപ്രശ്നങ്ങൾക്കു ഫലപ്രദമായ ഒരു പോംവഴി എന്ന നിലയിൽ മാർക്സിസത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളും തികച്ചും സംശയാസ്പദങ്ങളാണ്. മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ പാര്യന്തികമായ അർത്ഥലക്ഷ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയോ സുഖദുഃഖങ്ങളും, നന്മ–തിന്മകളും, മരണം, ജീവിതത്തുടർച്ച തുടങ്ങിയ ദാർശനികപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയോ അർത്ഥപൂർണ്ണമായ ഒരു വാക്കുപോലും മാർക്സിസത്തിലില്ല. മുപ്പതുകൊല്ലംമുമ്പു മാർക്സിസത്തോടു വിട പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രീ ജയപ്രകാശ് നാരായൻ ചെയ്ത പ്രസ്താവന ഇന്നും പ്രസക്തമാണ്. മനുഷ്യൻ നല്ലവനായിരിക്കേണ്ടതെന്തിനെന്നോ എങ്ങനെയെന്നോ മാർക്സിസം പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല–അദ്ദേഹം എഴുതി.

സാമ്പത്തികമായ അസമത്വം, വർഗ്ഗസംഘർഷം, ചൂഷണം തുടങ്ങിയവയെപ്പറ്റി മാർക്സ് എഴുതിയിട്ടുള്ളതെല്ലാം പരിശോധിച്ചാൽ സത്യത്തിന്റെ പല അംശങ്ങളും കണ്ടെടുക്കാൻ കഴിയും. സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന അനീതികൾക്കെതിരെ ബഹുജനശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും അവ പരിഹരിക്കാൻ വർഗ്ഗസമരസങ്കല്പത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ വിപ്ലവത്തിന്റെ കുറുക്കുവഴി നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതാണു മാർക്സിന്റെ കാതലായ സംഭാവന.

സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങൾക്കു മാർക്സ് നിർദ്ദേശിച്ച വ്യാഖ്യാനവും പരിഹാരമാർഗ്ഗവും അപര്യാപ്തങ്ങളായിരുന്നെന്നു പില്ക്കാലചരിത്രം തെളിയിച്ചു. സാമ്പത്തികഘടകത്തെ

മാനവചരിത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രവും ചാലകശക്തിയുമായി കാണുന്ന മാർക്സിസം യുക്തിഭദ്രമായ ഒരു ജീവിതദർശനം എന്ന നിലയിൽ അപൂർണ്ണമാണ്; വികലമാണ്. അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളും കർമ്മപരിപാടിയും വികലങ്ങളാകാതിരിക്കാൻ വയ്യാ. അടിത്തറയുടെ കേട് കെട്ടിടത്തെ ബാധിക്കാതിരിക്കുകയില്ലല്ലോ.

പശ്ചിമയൂറോപ്പിലെ വികസിത-വ്യാവസായിക രാജ്യങ്ങളിൽ വർഗ്ഗസമരം മൂർഛിച്ചു വിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടും എന്നായിരുന്നു മാർക്സിന്റെ കണക്കുകൂട്ടൽ. ആ പ്രവചനം നിറവേറാതെ ശേഷിക്കുന്നു. അതിനു കടകവിരുദ്ധമായി റഷ്യ, ചൈന തുടങ്ങിയ അവികസിത പ്രദേശങ്ങളിലത്രെ വിപ്ലവം നടന്നതു്. കമ്മ്യൂണിസം വരുമ്പോഴേ രാഷ്ട്രാധികാരം ശോഷിച്ചില്ലാതാവുമെന്നും മതവിശ്വാസം അപ്രത്യക്ഷമാവുമെന്നുമുള്ള മാർക്സിസ്റ്റ് പ്രവചനങ്ങളും നിരർത്ഥകങ്ങളായി തുടരുന്നു. മതനിരപേക്ഷമായ വെറും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ സ്ഥാനമേ അവയ്ക്കു കല്പിക്കാനാവൂ. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രാധികാരം നാലുപാടും വളർന്നു പൗരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തുന്ന ഭീകരയന്ത്രമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. അറുപതുകൊല്ലത്തെ തുടർച്ചയായ മർദ്ദനങ്ങളേറ്റിട്ടുപോലും റഷ്യൻജനതയുടെ മതവിശ്വാസം ക്ഷയിക്കാതെ, ശക്തിയാർജ്ജിച്ചു വളർന്നു വരുന്നു.

പോളണ്ടിലെ ഒരു പ്രമുഖ മാർക്സിസ്റ്റ് ചിന്തകനും വാർസോ സർവ്വകലാശാലയിൽ തത്വശാസ്ത്ര ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രൊഫസറുമായിരുന്ന ഡോക്ടർ ലെസക്ക കൊളക്കോവിസ്കി മാർക്സിന്റെ ചരമശതാബ്ദി പ്രമാണിച്ചു ഈയിടെ രേഖപ്പെടുത്തിയ അഭിപ്രായം ഇത്തരുണത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു :

''കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സമൂഹത്തിന്റെ ഭാവിയെ മരണപ്പാളയമായിട്ടല്ല മാർക്സ് വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നത്. ബാഹ്യനിയന്ത്രണങ്ങളും കൂടാതെ ജനങ്ങളും പൂണ്ണമനുഷ്യരായി ജീവിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമായിരിക്കും അതെന്നതിനെ അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചത്. റഷ്യയിലും പോളണ്ടിലുമൊക്കെ ഇന്നു സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെല്ലാം മാർക്സ് ഉദ്ദേശിച്ചവയാകാനിടയില്ല. മാർക്സാണ് അവയ്ക്കു കാരണക്കാരൻ എന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. ഇവിടെ നാം ചോദിക്കേണ്ടതു വേറൊരു ചോദ്യമാണ്. സ്വയം നീതീകരിക്കുകയും സ്വയം മഹത്ത്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമഗ്രാധിപത്യപരമായ സോവ്യറ്റു വ്യവസ്ഥിതിയെ പിന്താങ്ങുന്ന ഒരു പ്രത്യയ സംഹിതയാക്കാൻവേണ്ടി മാർക്സിസത്തെ ആമൂലാഗ്രം മാറ്റേറണ്ടതുണ്ടോ? ''ഇല്ല'' എന്നതാണു സത്യം. ആ ലക്ഷ്യത്തിനു വളരെ യോജിച്ചതാണു മാർക്സിസം.''

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണത്തിലെ ഭീകരമർദ്ദനങ്ങളും മാർക്സിസത്തിന്റെ കുഴപ്പമല്ല, അതിനെ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ച പാട്ടിപ്രവർത്തകരുടെ പാളിച്ചകളാണ് എന്നു പറയുന്നവരുണ്ട്. ആ ന്യായീകരണം അടിമുടി തെറ്റാണെന്നു കൊളക്കോവിസ്കി കരുതുന്നു. മാർക്സിസത്തെ നന്നാക്കിയെടുക്കാൻ കഴിയുമെന്ന ചിലരുടെ വ്യാമോഹത്തെ അദ്ദേഹം പുച്ഛിച്ചുതള്ളുന്നു. ''ഏതെങ്കിലും ഒരു തൊഴിൽശാലയിൽ ഒരിക്കൽപ്പോലും പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്വപ്നജീവിയും വിപ്ലവകാരിയുമായിരുന്നു മാർക്സ്. മാർക്സിസം—ലെനിനിസമാകട്ടെ നമ്മുടെ സാമ്രാജ്യമാണ്. നമ്മപറയലാണു കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ കാതൽ. എല്ലാം ആന്തരികബന്ധങ്ങളും, ബാഹ്യബന്ധങ്ങളും, പരസ്യപ്രസ്താവനകളും ഇവ സമസ്തവും അസത്യജടിലമാണ്'' (Tablet, 12 മാർച്ച്, 1983).

ഇതെല്ലാമാണെങ്കിലും, തുടക്കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ, ഒട്ടേറെ നല്ല മനുഷ്യർ, യുവജനങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും മാർക്സിസം–ലെനിനിസം എന്ന വൻനുണയുടെ ശബ്ദഭംഗിയാൽ ആകൃഷ്ടരാകുന്നുണ്ട്. അവരെല്ലാവരും സത്യാന്വേഷികളാണ്. സത്യം – മനുഷ്യനെപ്പറ്റിയും പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള പരമമായ സത്യം – കണ്ടെത്താനുള്ള അവരുടെ അന്വേഷണത്തിലെ ഒരു നാഴികക്കല്ലായി ഈ സെമിനാറിനെ ഞാൻ കാണുന്നു. ഇവിടെ ചടഞ്ഞുകിടക്കാതെ അന്വേഷണം തുടരുക. പരമമായ സത്യം ഒരു വസ്തുവോ പ്രത്യയസംഹിതയോ അല്ല; ആളാണ്. ആ സച്ചിതാനന്ദ സ്വരൂപനെ കണ്ടെത്താനും പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകളോടെ സമൂഹത്തിനു്, മറ്റു മനുഷ്യസഹോദരങ്ങൾക്കു്, സേവനമനുഷ്ഠിക്കാനും നമുക്കെല്ലാവർക്കും സാധിക്കട്ടെ. ''സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കും'' (യോഹ. 8:32).

(മേയ്, 1983)

ആദവും ദൈവവും

എ. അടപ്പൂർ

കുറെ സാഹിത്യവിമർശന കുറിപ്പുകളുടെ സമാഹാരമാണ് ഈ കൃതി. സാഹിത്യ കൃതികളുടേയും രചനകളുടേയും ഉള്ളടക്കം എന്താകണം, അതു് എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണം, എന്നതിനെക്കുറിച്ചൊക്കെ വ്യത്യാസപ്പെട്ട അഭിപ്രായങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. പ്രത്യേകിച്ചു് ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ മതധാരണകളും ചച്ചചെയ്യുമ്പോൾ ഇതു് ഏറെ പ്രസക്തമാണു്. മതധാരണകളെ വളച്ചൊടിവിനു വിധേയമാക്കിയാലും സാഹിത്യകൃതികളും രചിക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, സാഹിത്യത്തിന്റെ ധർമ്മം മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ വളർത്തുന്നതാകണം എന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോഴാണു് സാധാരണ ധാരണകളെ വളച്ചൊടിക്കുന്ന സാഹിത്യ രചനകളും വിമർശനവിധേയമാകുന്നതു്.

ഈ കൃതിയിൽ സുചിന്തിതമായ ചില സാഹിത്യ കുറിപ്പുകളും ഫാ. അടപ്പൂരിൽ നിന്നു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു.

വില – 9.00

വിതരണം

ജനത ബുക്കു് സ്റ്റാൾ

തേവര – എറണാകുളം – ആലുവ – ചേർത്തല

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org